

การบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้าโลก:
ปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไข

	วพ343.087
34A0196570	ส354ก :
Title : การบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้า ศูนย์สนเทศและหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	

สรายุทธ์ โรจนพุทธิ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2550

ISBN 974-671-549-6

**Application of Safeguard Measures under the World Trade System:
Problems, Obstacles, and Corrective Guidelines**

Sarayuddha Rochanabuddhi

เลขทะเบียน.....	0196570
วันลงทะเบียน.....	28 ก.ย. 2550
เลขเรียกหนังสือ.....	343.087
	ส3547
	ธ 2549]
	ธ 2

**A Thesis submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws**

Department of Law

Graduate School, Dhurakij Pundit University

2007

ISBN 974-671-549-6

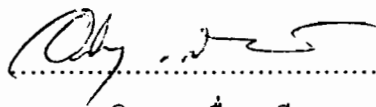
ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ปริญญา นิติศาสตรมหาบัณฑิต

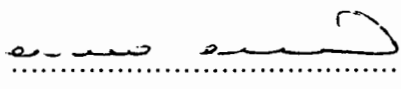
ชื่อวิทยานิพนธ์ การบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้าโลก :
ปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไข

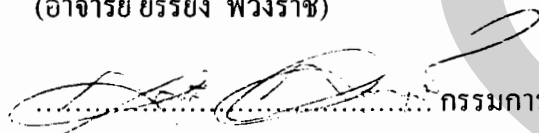
เสนอโดย นายสรายุทธ์ โรจนพุทธิ
สาขาวิชา นิติศาสตร์ หมวดวิชา กฎหมายเอกชนและกฎหมายธุรกิจ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผศ.ดร.อภิญา เลื่อนฉวี

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

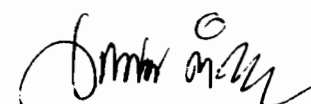

..... ประธานกรรมการ
(ศ.ดร.ธีระ ศรีธรรมรักษ์)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผศ.ดร.อภิญา เลื่อนฉวี)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ขรรจบง พวงราช)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.สุธาบดี สัตตบุศย์)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ)
วันที่ 29 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้าโลก: ปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไข
ชื่อผู้เขียน	สรายุทธ์ โรจนพุทธิ
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. อภิญญา เลื่อนฉวี
สาขาวิชา	นิติศาสตร์ (กฎหมายเอกชนและกฎหมายธุรกิจ)
ปีการศึกษา	2549

บทคัดย่อ

ภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้าเป็นเสาหลักของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยและได้ถูกกำหนดว่าเป็นภาคที่มีความสำคัญในนโยบายการพัฒนาประเทศเป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว อย่างไรก็ตาม ทั้งภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้าของไทยกำลังจะเผชิญกับการแข่งขันจากสินค้านำเข้าที่กำลังจะเพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันและมหาศาลอันเนื่องจากการเปิดเสรีทางการค้าระหว่างประเทศและภูมิภาคภายใต้ความตกลงขององค์การการค้าโลกปัจจุบัน โดยเฉพาะความตกลงว่าด้วยเขตการค้าเสรีกับประเทศที่เป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจบางประเทศ การให้ความคุ้มครองแก่ภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้าของไทยเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อที่จะปกป้องความมั่นคงของภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้ารวมทั้งผลประโยชน์ในการพัฒนาชนบทของไทย โดยทั่วไปแล้ว มาตรการปกป้องหมายถึงมาตรการของประเทศผู้นำเข้าสินค้าที่ถูกนำมาบังคับใช้ เมื่อสินค้านำเข้าสร้างความเสียหายอย่างรุนแรงต่อเศรษฐกิจหรืออุตสาหกรรมภายในประเทศผู้นำเข้าที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขันกับสินค้านำเข้า เพื่อที่จะลดปริมาณการนำเข้าสินค้านั้นและเป็นการบรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยมาตรการดังกล่าวอาจจะอยู่ในรูปของการห้ามการนำเข้าสินค้า การจำกัดการนำเข้าสินค้า หรือการเพิ่มภาษี

ถึงแม้ว่าประเทศไทยโดยกระทรวงพาณิชย์จะได้ตรากฎหมายออกมามากหนึ่งฉบับ คือประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 เพื่อที่จะให้ความคุ้มครองแก่ภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้าของไทยจากการการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น แต่ก็ยังไม่เคยมีการนำกฎหมายฉบับนี้มาบังคับใช้เลย เนื่องจากการปราศจากความเข้าใจความรู้ในถ้อยคำที่อยู่ในตัวบทกฎหมายและความไม่ชัดเจนรวมทั้งความยุ่งยากของกฎหมายเองเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรการเยียวยาทางการค้าอื่นๆ ที่บังคับใช้อยู่ซึ่งก็คือ มาตรการตอบโต้การ

อุดหนุนและมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด ซึ่งมาตรการทั้งสองเหล่านี้เป็นมาตรการเยียวยาทางการค้าที่เป็นที่คุ้นเคยรู้จักดีโดยหน่วยงานหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ ภาคธุรกิจ และแม้กระทั่งประชาชนทั่วไป

ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 จัดว่าเป็นกฎหมายทางเศรษฐกิจที่สำคัญฉบับหนึ่งของประเทศไทย เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มุ่งต่อการธำรงรักษา “ระบบการผลิตของภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้า” ซึ่งหล่อเลี้ยงเศรษฐกิจไทยให้ดำเนินไปอย่างเป็นปกติภายใต้การเปิดเสรีทางการค้าขององค์การการค้าโลก ซึ่งได้นำไปสู่การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันและมหาศาล บทบัญญัติหลายประการในกฎหมายฉบับนี้มีรากฐานมาจากมาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และเป็นการอนุวัติการตามความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งอนุญาตให้รัฐบาลบังคับใช้มาตรการชั่วคราวต่อสินค้านำเข้าหากได้มีการพิสูจน์ได้ว่าสินค้านำเข้าได้สร้าง “ความเสียหาย” ต่อผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงมาตรการในการให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในของไทย โดยเฉพาะภาคการเกษตรและภาคการผลิตสินค้าโดยบทบัญญัติของกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศที่ยังคงมีผลบังคับอยู่แต่ไม่เคยถูกนำมาบังคับใช้กับการนำเข้าสินค้าเลย เพื่อที่จะนำผลจากการศึกษามาวิเคราะห์ และหาแนวทางแก้ไขความไม่ชัดเจน ความยุ่งยาก และการปราศจากความเข้าใจ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนได้นำบทบัญญัติของมาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มาใช้เป็นแนวทางของการศึกษา รวมทั้งได้ศึกษาบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องนี้ของต่างประเทศ เช่น กฎหมายของสหภาพยุโรป จากการศึกษามีการพบว่าสาเหตุที่กฎหมายฉบับนี้ไม่เคยได้ถูกนำมาบังคับใช้เลยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 เกิดจากปัญหาถ้อยคำในตัวบทกฎหมาย และการขาดความชัดเจนในวิธีการเพื่อที่จะนำกฎหมายไปบังคับใช้ ผู้เขียนได้เสนอแนวทาง คือ แนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมาย บทบัญญัติของกฎหมายต้องมีความชัดเจนมากขึ้น การดำเนินกระบวนการพิจารณาเพื่อกำหนดการบังคับใช้มาตรการปกป้องต้องเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส เพื่อที่จะทำให้กฎหมายช่วยอุตสาหกรรมภายในของไทยได้มีเวลาปรับตัว และสามารถที่จะแข่งขันในตลาดโลกได้หากมีการบังคับใช้มาตรการปกป้องดังกล่าว

Thesis Title: Application of Safeguard Measures under the World Trade System: Problems, Obstacles, and Corrective Guidelines

Author: Sarayuddha Rochanabuddhi

Thesis Advisor: Assistant Professor Dr. Apinya Luemshavee

Department: Law (Private and Business Law)

Academic Year: 2006

ABSTRACT

Agricultural and goods manufacturing sectors are the cornerstone of Thailand's economic growth and are designated as priority sectors in the national development for decades. However, both Thai agricultural and goods manufacturing sectors are going to face competition from imports which is increasing sharply and enormously. Such increase is the result of international and regional trade liberalization under the frame work of present WTO (World Trade Organization) agreement especially the Free Trade Agreement which Thailand has entered into an agreement with some economic power countries. Protection for Thai agricultural and goods manufacturing sectors is essential in safeguarding the security of agricultural and goods manufacturing sectors including the rural development interests. Generally, safeguard measure is defined as the application of importing country's measure when the imports have caused serious injury to the economy or domestic industry of importing country that produces like or directly competitive products in order to reduce the quantity of such imports and to relieve the occurred injury. Such measure may take the forms of import ban, import restriction or increased tariffs.

Although Thailand via Ministry of Commerce had issued one relevant legislation called Ministerial Notification on the Safeguard Measure against Increased Imports B.E. 2542 (1999) to provide protection for Thai agricultural and goods manufacturing sectors against increased imports, such legislation has never been applied at all. The non-application of legislation may be caused by lack of understanding and knowledge of the texts in the legal provisions and ambiguity as well as difficulty of the legislation itself when compared with other applicable trade remedies which are anti-subsidies measure and anti-dumping measure. These

two mentioned trade remedies are familiarized by the competent authorities, business sectors and even the general public.

Ministerial Notification on the Safeguard Measure against Increased Imports B.E. 2542 (1999) is considered to be one of Thailand's economic laws as the purpose of the legislation is to maintain and stabilize "agricultural and goods manufacturing sectors' production systems" which drives Thailand's economy to proceed smoothly under the World Trade Organization's trade liberalization. The liberalization, in turn, has resulted in a sharp and enormous increase in imports. Several provisions of this legislation are derived from Article 19 of GATT 1947 and are the implementation of WTO Agreement on Safeguards 1995 which allows the member state to apply temporary measure against imports if there is a proof that the imports has caused an "injury" to the domestic producers.

The objective of this thesis is to examine the measure for protecting Thai domestic industry especially agricultural and goods manufacturing sectors by the existing legal provisions and international agreements but had never been applied against imports in order to analyze and find corrective guidelines for ambiguity, difficulty and lack of understanding. In writing this thesis, the author had examined the provisions of Article 19 of GATT 1947 and WTO Agreement on Safeguards 1995 as guidelines for examination. The relevant foreign legislations such as EC Rules on Safeguards have also been included as guidelines for examination. As a result of the examination, it is found that the reasons why this Thai legislation has never been applied since its introduction in 1999 are text problems in the provisions and lack of clear procedure in applying the legislation. The author has recommended corrective guidelines. The provisions of the legislation have to be made clearer and more understandable. The procedure for application of safeguard measure has to be convenient, prompt and transparent so that the legislation can assist Thai domestic industry in adjustment and competing in the world markets if there is an application of safeguard measure.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยได้ด้วยอุปการะ คุณจากผู้มีพระคุณหลายท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และความเมตตากรุณาอย่างสูงสุดจากท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิญา เลื่อนฉวี ที่กรุณาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และท่านศาสตราจารย์ ดร.ธีระ ศรีธรรมรักษ์ ประธานกรรมการ วิทยานิพนธ์และท่านรองศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ สัตตบุศย์ และท่านอาจารย์รณรงค์ พวงราชมการ กรรมการวิทยานิพนธ์ที่สละเวลาและทุ่มเทกำลังความคิด ความรู้ให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางในการศึกษา และคอยให้กำลังใจแก่ผู้เขียนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเจ้าหน้าที่กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์สองท่าน คุณอุบล มลิลลา และคุณสุพัฒน์ สระน้อย ที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในด้านข้อมูล รวมถึงพี่ๆ และเพื่อนๆ ปรียญาโททุกคนที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา ผู้เขียนจึงขอกราบขอบคุณบุคคลที่กล่าวถึงทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสุริยะ คุณแม่เกษสุดาที่ให้กำเนิด เลี้ยงดูอบรมสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือน ให้การศึกษา ตลอดจนมาและประสพความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ด้วยดี

สรายุทธ์ โรจนพุทธิ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๘
กิตติกรรมประกาศ.....	๙

บทที่

1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของสภาพปัญหา.....	1
1.2 สมมติฐานของการศึกษา.....	5
1.3 วัตถุประสงค์.....	5
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	6
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2. การพัฒนากฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรการปกป้อง.....	8
2.1 ประวัติความเป็นมาของมาตรการปกป้อง.....	8
2.2 แนวคิดและความจำเป็นที่ต้องมีมาตรการปกป้อง.....	9
2.3 มาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947.....	12
2.4 ปัญหาประจำของมาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และการประชุม รอบโตเกียว.....	21
2.5 การแพร่หลายของมาตรการที่คลุมเครือ.....	25
2.6 การประชุมรอบอูรุกวัยและการชำระความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995.....	27
2.7 ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995.....	31
2.8 การจำกัดการนำเข้าสินค้าถูกเงินอื่น ๆ.....	53
2.8.1 มาตรการปกป้องชั่วคราว.....	55
2.8.2 มาตรการปกป้องพิเศษ.....	59

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.8.3	มาตรการดูแลการชำระเงิน.....	63
3.	กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องแห่งชาติและภูมิภาค.....	71
3.1	บทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหรัฐ- มาตรา 2251 ถึง 2254 ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974.....	71
3.2	กฎเกณฑ์ของสหภาพยุโรปว่าด้วยมาตรการปกป้อง - ข้อบังคับคณะมนตรี (Council Regulation) No.3285/94.....	85
3.3	กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องของไทย.....	91
3.3.1	ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการ ปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542.....	92
3.3.2	พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและ การอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542.....	94
3.3.3	พระราชบัญญัติการการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542.....	95
4.	ปัญหาในการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้าโลก.....	98
4.1	เงื่อนไขทั่วไปสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง.....	99
4.2	การเลือกใช้มาตรการที่เหมาะสม.....	106
4.3	ข้อกำหนดเกี่ยวกับกระบวนการวิธีการ - วิธีสบัญญัติ.....	110
4.4	การตอบโต้.....	113
4.5	ทางเลือกอื่นในการเยียวยาทางการค้า.....	116
4.6	ความเป็นไปได้ที่มาตรการปกป้องจะเข้ามาแทนที่ มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด.....	119
5.	สรุปและข้อเสนอแนะ.....	122
5.1	สรุป.....	122
5.2	ข้อเสนอแนะ.....	123
	บรรณานุกรม.....	127
	ภาคผนวก.....	133

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของสภาพปัญหา

หลักการพื้นฐานสำคัญของระบบการค้าระหว่างประเทศภายใต้ความตกลงทั่วไปที่ว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade - GATT) และองค์การการค้าโลก (World Trade Organization - WTO) นั้น คือ ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทยต้องถูกผูกพันโดยสิทธิประโยชน์ (Concession) ที่ได้มีการเจรจากันไว้แล้ว สำหรับการนำเข้าเว้นแต่ สิทธิประโยชน์เหล่านั้นจะได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างเหมาะสมให้ เป็นไปตามกฎระเบียบที่เป็นอยู่แล้ว หลักการที่ว่านี้มีความสำคัญต่อความมีเสถียรภาพของระบบ การค้าระหว่างประเทศ และการส่งเสริมการค้าต่อไป อย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้นที่จำกัดเกี่ยวกับ หลักการนี้ และคำศัพท์ “การปกป้อง” (Safeguard) หรือ “มาตรการปกป้อง” (Safeguard Measure) ได้ถูกนำมาใช้เพื่อแสดงถึงการจำกัดกับการนำเข้าสินค้าในบางลักษณะที่เป็นกรณีฉุกเฉินโดยทันที โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงข้อผูกพันหรือข้อผูกมัดใดๆ ภายใต้ข้อตกลงของประเทศสมาชิกของ แกตต์/องค์การการค้าโลกที่ได้ทำไว้กับประเทศต่างๆ มาตรการปกป้องมีลักษณะแตกต่างจากรูปแบบการจำกัดการนำเข้าสินค้าอื่นๆ ได้แก่ มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด (Anti-Dumping Action) และภาษีตอบโต้การนำเข้า (Countervailing Duties) ซึ่งทั้งสองรูปแบบนี้ถูกนำมาใช้บนพื้นฐานของการกระทำทางการค้าที่ “ไม่เป็นธรรม” ของประเทศผู้ส่งออกสินค้า แต่ “มาตรการปกป้อง” จะถูกนำมาใช้ได้เป็นเพียงครั้งคราวในกรณีที่มีการนำเข้าสินค้าได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายที่รุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือ แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า โดยไม่ต้องคำนึงว่าได้มีการกระทำทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมใน ส่วนของประเทศผู้ส่งออกสินค้าหรือไม่

ดังนั้น บทบัญญัติในข้อต่างๆ ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1994 จึงยอมให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกสามารถ ระบุหรือพักสิทธิประโยชน์ซึ่งได้เจรจาระหว่างประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก ด้วยกันไว้แล้ว และจำกัดการนำเข้าสินค้าได้ทันทีโดยไม่ต้องคำนึงว่ามีการกระทำทางการค้าที่ไม่

เป็นธรรมหรือไม่ บทบัญญัติดังกล่าวนี้ได้แก่ มาตรการปกป้องทั่วไปซึ่งบัญญัติในมาตรา 19 มาตรการว่าด้วยดุลการชำระเงินในมาตรา 12 มาตรการปกป้องเพื่อวัตถุประสงค์การพัฒนาทาง เศรษฐกิจในมาตรา 18 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 (Agreement on Safeguards) การทำความเข้าใจดุลการชำระเงินของ แกตต์ ค.ศ. 1994 หรือความตกลงองค์การการค้าโลก (WTO Agreement) ที่เกี่ยวข้องกับฉบับอื่นได้ ได้แก่ ความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร ค.ศ. 1995 (Agreement on Agriculture) และความตกลงว่า ด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 (Agreement on Textiles and Clothing) บทบัญญัติที่กล่าวถึงเหล่านี้ ได้ถูกนำมาบังคับใช้ภายใต้สภาวะที่แตกต่างกันออกไป และมาตรการบางอย่างภายใต้บทบัญญัติ เหล่านี้กำลังเริ่มมีความสำคัญต่อการค้าโลก มาตรการปกป้องทั่วไปที่ได้ถูกบัญญัติไว้ใน มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 (Agreement on Safeguards) มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการค้าโลกในปัจจุบันเนื่องจาก มาตรการปกป้องเป็นข้อยกเว้นหลักกว่าด้วยสิทธิประโยชน์ที่กล่าวมาแล้ว

มาตรการปกป้องมี “บทยกเว้น” (Escape Clause) “บทยกเว้น” ดังกล่าวอนุญาตให้ ประเทศคู่เจรจาทางการค้ายกเลิกสิทธิประโยชน์ทางการค้าชั่วคราวในกรณีการนำเข้าสินค้ามี ปริมาณเพิ่มขึ้นได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ “บทยกเว้น” ในมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 นี้ ได้กลายเป็นประเด็นสำคัญในปัญหาที่เกี่ยวกับ ความชอบธรรมในการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Safeguard Measure) ทั้งนี้ ความชอบธรรมของ มาตรการปกป้องเป็นประเด็นที่ค่อนข้างมีการขัดแย้งและโต้เถียงกันมาก ระบบการค้าโลก กำหนดให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่ได้ให้คำมั่นที่จะปฏิบัติตามสิทธิ ประโยชน์ว่าด้วยการนำเข้าที่ได้มีการตกลงกันก่อนหน้านี้ แต่ไม่ยอม โดยหลักการแล้ว ให้ประเทศ สมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกใดที่จะถอนหรือทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อสิทธิประโยชน์ ของตนฝ่ายเดียวโดยปราศจากการเจรจากับประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกใหม่ อย่างไรก็ตาม หลักการนี้ก็มีข้อยกเว้นบางอย่างที่อยู่ในกฎหมายของแกตต์/องค์การการค้าโลก และ ข้อยกเว้นที่เป็นที่รู้จักกันดี คือ มาตรการจำกัดการนำเข้าอันประกอบด้วยมาตรการตอบโต้การทุ่ม ตลาด การตอบโต้การนำเข้า และมาตรการปกป้อง

อนึ่ง เหตุผลที่ชอบธรรมสำหรับการบังคับใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและภาษี ตอบโต้การนำเข้า คือ ผู้ส่งออกซึ่งขายสินค้าของตนต่ำกว่าทุนหรือได้รับเงินอุดหนุนทางการค้าจาก รัฐบาลของตนย่อมสร้างรายได้เปรียบให้แก่ผู้ส่งออกนั้น ดังนั้น ประเทศผู้นำเข้าควรได้รับ

อนุญาตที่จะนำมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดหรือภาษีตอบโต้การนำเข้ามาบังคับใช้เพื่อที่จะจัดการกับการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมนี้ แต่เหตุผลดังกล่าวไม่สามารถที่นำมาใช้กับมาตรการปกป้องเนื่องจากมาตรการปกป้องจะถูกนำมาบังคับใช้โดยปราศจากการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมในส่วนของผู้ส่งออก มาตรการปกป้องถูกบังคับใช้เพื่อที่จะเยียวยาหรือป้องกันความเสียหายอย่างรุนแรงที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น

มาตรการปกป้องมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความคุ้มครองแก่สินค้าของประเทศนำเข้าจากการเพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันของการนำเข้าสินค้าที่มาจากประเทศส่งออก และเพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายแก่อุตสาหกรรมการผลิตภายในประเทศ นอกจากนี้ ผลกระทบเชิงลบที่เป็นไปได้ต่ออุตสาหกรรมภายในซึ่งเกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นมักก่อให้เกิดต้นทุนทางเศรษฐกิจหรือสังคม กล่าวคือ อุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบอาจจะต้องปิดตัวลง เกิดการว่างงาน ปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาทางสังคม และอาจสร้างปัญหาทางการเมืองและสังคมด้วยเช่นกัน ในกรณีดังกล่าวนี้ มาตรการปกป้องสามารถทำหน้าที่เป็น “ลิ้นปิดเปิดนิรภัย” (“Safety Valves”) ซึ่งหมายความว่า ในระหว่างที่มีการดำเนินเปิดเสรีทางการค้าภายใต้ระบบขององค์การการค้าโลก ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทยอาจใช้ประโยชน์ “ลิ้นปิดเปิดนิรภัย” นี้เพื่อที่จะให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกสามารถที่จะทำการเปิดเสรีทางการค้าได้อย่างมั่นใจ อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้มาตรการปกป้องที่ฉับพลันหรือง่ายเกินไป มีแนวโน้มที่จะขัดต่อวัตถุประสงค์พื้นฐานขององค์การการค้าโลกซึ่งก็คือการลดพิกัดอัตราศุลกากรให้มากที่สุดและในการจัดอุปสรรคทางการค้าทั้งหลาย และการขจัดการปฏิบัติที่มีการเลือกปฏิบัติในทางการค้าระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้มาตรการปกป้องในทางปฏิบัติก็มีปัญหายุ่งยากพอสมควร เจื่อนใจสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประเทศไทยซึ่งอยู่ภายใต้พันธกรณีความตกลงดังกล่าวโดยกระทรวงพาณิชย์ก็ได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ปรากฏว่าถ้อยคำได้มีการบัญญัติขอบเขตที่กว้างและเข้าใจได้ยาก รวมทั้งไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องเพื่อให้ความคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในของไทยในระหว่างที่มีการปรับตัวแต่อย่างใด นอกจากนี้ กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องทั้งขององค์การการค้าโลกและของประเทศไทยก็ไม่ได้กำหนดว่าตัวบ่งชี้ทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่มีอยู่ในกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องก็ไม่สามารถในการ

ประเมินค่าที่พิสูจน์ถึงความเสื่อมลงหรือความเสียหายของอุตสาหกรรมภายในได้ ในกรณีดังกล่าวก็
มีปัญหาวาดำรงชีวิตไว้ที่จะถูกถือว่ามีค่าเกี่ยวข้องมากที่สุด ไม่มีมาตรฐานใดที่แน่นอนหรือที่
เป็นแบบอย่างเดียวกันและเป็นระบบในการแก้ไขปัญหา และโดยพื้นฐานแล้ว หน่วยงานผู้มีอำนาจ
ของรัฐ คือ กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ จะต้องอธิบายว่าสถานการณ์ที่สอดคล้องกับ
การนิยามว่าการเพิ่มขึ้นและความเสียหายในเชิงคุณภาพได้เกิดขึ้นในระดับหนึ่งก่อนที่จะมีการได้
สวนของตนพร้อมด้วยพยานหลักฐานที่มีเหตุผลได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะกรรมการพิจารณา
มาตรการปกป้องของกระทรวงพาณิชย์พิจารณาผลการได้สวนโดยกรมการค้าต่างประเทศเพื่อที่จะ
บังคับใช้มาตรการปกป้องต่อไปนั้น ขอบเขตของกฎเกณฑ์ว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการปกป้องซึ่ง
กำหนดว่าพยานหลักฐานที่ตรวจสอบโดยกรมการค้าต่างประเทศว่าสามารถที่จะอธิบายข้อเท็จจริง
กลับไม่มีความชัดเจน มีหลายวิธีที่จะตีความตัวเลขว่าระดับใดเป็นความเสียหายและเชื่อมโยงกับ
ข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในเอกสาร การที่มาตรการปกป้องได้กำหนดว่าได้เกิดความเสียหายต่อ
อุตสาหกรรมภายในประเทศ นอกจากนี้ยังทำให้เกิดปัญหาว่า “อุตสาหกรรมภายใน” ควรจะถูก
นิยามว่าเป็นอย่างไร โดยเฉพาะการตีความความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมต้นน้ำ (Upstream
Industries) และอุตสาหกรรมปลายน้ำ (Downstream Industries)

ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งภายใต้กฎเกณฑ์ว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการปกป้องทั้ง
ขององค์การการค้าโลกและของประเทศไทย คือ ประเด็นว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล
หรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ถึงแม้ว่า การนำเข้าสินค้าได้เพิ่มขึ้น และความเสียหายอย่างรุนแรงได้
เกิดขึ้น มาตรการปกป้องก็ยังไม่สามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้ได้ เว้นแต่มีความสัมพันธ์ระหว่าง
การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นและความเสียหายอย่างรุนแรง ความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายใน
สามารถที่จะเกิดจากปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือไปจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน เช่น การ
บริหารจัดการที่ไม่มีประสิทธิภาพ การลงทุนในเครื่องจักรเครื่องใช้เกินควร หรือการลดลงใน
อุปสงค์อันเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจถดถอย ด้วยเหตุนี้จำเป็นต้องมีความชัดเจนเกี่ยวกับสาเหตุ
สำหรับความเสียหาย อย่างไรก็ตาม การวินิจฉัยปัจจัยแต่ละปัจจัยที่พัวพันกันอย่างสลับซับซ้อนว่า
ความเสียหายโดยรวมอันเนื่องมาจากปัจจัยแต่ละข้อสามารถทำได้ยาก ทั้งความตกลงว่าด้วยมาตรการ
ปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนด
มาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ไม่ได้กำหนดข้อผูกมัดหรือพันธกรณีการ
ปรับตัวทางโครงสร้าง และไม่มีหลักประกันที่เป็นระบบว่ามาตรการปกป้องจะบรรลุวัตถุประสงค์
ตามที่ได้กล่าวในข้างต้นแต่อย่างใด กฎเกณฑ์ว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการปกป้องปัจจุบันของ

ประเทศไทย ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 จึงยังไม่เพียงพอ และควรจะได้รับปรับปรุงแก้ไข

1.2 สมมติฐานของการศึกษา

ภายใต้ระบบการค้าโลกปัจจุบันซึ่งเป็นระบบการค้าหลายฝ่ายนั้น มาตรการปกป้องได้ถูกนำมาใช้ในการเยียวยาหรือเพื่อป้องกันความเสียหายอย่างรุนแรงที่จะมีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศทั้งประเทศที่พัฒนาและกำลังพัฒนาซึ่งเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นตามที่ได้กล่าวข้างต้น และประเทศไทยในฐานะที่เป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกมีพันธกรณีตามความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ก็ได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 อย่างไรก็ตามและในขณะที่มีการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ประเทศไทยแทบจะไม่มีโอกาสที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้อง และไม่เคยมีการบังคับใช้มาตรการปกป้องตั้งแต่มีการออกประกาศฉบับนี้เลย¹ หรือถ้ามีโอกาสก็จะบังคับใช้ได้น้อยมาก เพราะหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องค่อนข้างยากที่จะทำความเข้าใจและนำไปบังคับใช้ได้ถูกต้อง กฎเกณฑ์วิธีปฏิบัติของมาตรการปกป้องภายใต้เกดต์หรือองค์การการค้าโลก (WTO) ไม่ได้เอื้ออำนวยสำหรับการนำมาตราการปกป้องไปใช้ให้ได้ผลกับประเทศผู้ส่งออกสินค้าโดยเฉพาะบรรดาประเทศที่กำลังพัฒนารวมทั้งประเทศไทย ด้วยปัญหาตามที่ได้กล่าวมานี้ บรรดาประเทศที่กำลังพัฒนารวมทั้งประเทศไทยอาจไม่สามารถที่จะดำเนินการได้สวนและนำมาตราการปกป้องที่มีอยู่มาบังคับใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศของตนได้อย่างเพียงพอ

1.3 วัตถุประสงค์

- 1.3.1 เพื่อศึกษาถึงมาตรการปกป้องรวมทั้งการจำกัดการนำเข้าในลักษณะฉุกเฉินในรูปแบบอื่นที่มีผลต่อการค้าระหว่างประเทศ
- 1.3.2 เพื่อศึกษาถึงปัญหาที่เกิดจากการใช้มาตรการปกป้องภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542

¹ บ ทสัฒณภณรื่องมาตรการปกป้องกับนักวิชาการ 8 และนักวิชาการ 6 กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เมื่อวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2549.

- 1.3.3 เพื่อศึกษาถึงการเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหรัฐภายใต้กฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กับกฎหมายว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหภาพยุโรปภายใต้ข้อบังคับคณะมนตรี (Council Regulation) No. 3285/94

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาวิจัยได้แก่การศึกษาจากหลักเกณฑ์ของกฎหมายภายในประเทศ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 หลักเกณฑ์ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ได้แก่ มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 โดยจะครอบคลุมขอบเขตในเชิงลึก ตั้งแต่เหตุผลของการบังคับใช้ปกป้อง ไปจนถึงกระบวนการที่ละเอียดและการเยียวยาที่มีอยู่ภายใต้กฎระเบียบขององค์การการค้าโลก ซึ่งจะมีการพิจารณาประเด็นดังต่อไปนี้

1. เหตุผลทางเศรษฐกิจสำหรับมาตรการปกป้อง
2. “บทยกเว้น” (Escape Clause) สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง
3. มาตรการที่คลุมเครือ (Grey-area Measures)
4. ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบัน
5. ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542
6. มาตรการปกป้องฉุกเฉินภายใต้ความตกลงแกตต์/องค์การการค้าโลก
7. บทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหรัฐและสหภาพยุโรป
8. ประเด็นของการเลือกปฏิบัติ การแข่งขัน และความเสียหาย
9. ข้อกำหนดวิธีการบังคับใช้ในทางปฏิบัติขององค์การการค้าโลก และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ของไทย

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการทำวิจัยแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยจะกล่าวถึงกฎหมายในประเทศเช่น ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 หลักเกณฑ์ตาม

ข้อตกลงระหว่างประเทศได้แก่ มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งข้อมูลที่ใช้ศึกษากรณีของต่างประเทศนั้นจะเป็นข้อมูลที่ได้จากเอกสารต่างๆ เช่น พระราชบัญญัติต่างๆ ตำราข้อมูลจากเว็บไซต์ (Website) ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต (Internet) ส่วนข้อมูลที่ใช้ศึกษากรณีของไทยมาจากกฎระเบียบ ต่างๆ ตำรา และวารสารบทความต่างๆ จากห้องสมุดของสถาบันต่างๆ โดยวิธีการเขียนจะใช้วิธีพรรณนา และวิเคราะห์ (Descriptive and Analytical Method)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 ทำให้ทราบถึงวัตถุประสงค์และสาระสำคัญของมาตรการปกป้องรวมทั้งการจำกัดการนำเข้าในลักษณะฉุกเฉินในรูปแบบอื่น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการค้าระหว่างประเทศ
- 1.6.2 ทำให้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับมาตรการใช้บังคับทางกฎหมายที่มีผลกระทบของมาตรการปกป้องที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศและการค้าระหว่างประเทศ
- 1.6.3 ทำให้ทราบถึงผลดี ผลเสีย ของปัญหาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องของสหรัฐกับกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหภาพยุโรปเพื่อนำแนวทางเสนอแนะและแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องหรือกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในประเทศไทย โดยอยู่ ภายใต้กรอบของแกตต์หรือความตกลงขององค์การการค้าโลกปัจจุบัน

บทที่ 2

การพัฒนากฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรการปกป้อง

มาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เป็นส่วนหนึ่งของกฎเกณฑ์องค์การการค้าโลก โดยที่สมาชิกองค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทยอาจจะบังคับใช้มาตรการปกป้องเพื่อที่จะให้ความคุ้มครองหรือการเยียวยาความเสียหายอย่างรุนแรงต่อภาคอุตสาหกรรมภายในที่กำลังแข่งขันกับสินค้านำเข้าอันเกิดจากการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าในตลาดอย่างฉับพลัน บทนี้จะเป็นการบรรยายถึงการพัฒนา กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรการปกป้องนับตั้งแต่ประวัติความเป็นมาอย่างสั้นๆ แนวคิด และความจำเป็นที่ต้องมีมาตรการปกป้อง จนกระทั่งไปถึงความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบันทั้งที่เป็นสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติ

2.1 ประวัติความเป็นมาของมาตรการปกป้อง

บทบัญญัติเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องจะอยู่ในรูปของกฎหมายเกี่ยวกับการพาณิชย์และการค้าแห่งชาติของบรรดาประเทศอุตสาหกรรมหลักเป็นเวลานานแล้วก่อนที่จะมีการนำบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องมาปรับใช้เพื่อที่จะเป็นการเยียวยาทางการค้าในระบบการค้าแบบพหุภาคีภายใต้ความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 ในรูปของมาตรา 19 และองค์การการค้าโลก ในรูปของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบัน ในปี ค.ศ. 1935 ทางประเทศสหรัฐอเมริกาได้ทำการสอดแทรก “บทยกเว้น” ในข้อตกลงทางการค้าทวิภาคีกับประเทศเบลเยียมโดยที่ทางประเทศสหรัฐอเมริกามีสิทธิที่จะทำการถอนตัวจากสิทธิประโยชน์ทางด้านพิศคามณี สุลกากรอันเนื่องจากการขยายสิทธิประโยชน์ดังกล่าวที่ได้ครอบคลุมไปถึงประเทศที่สามกำลังก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าอย่างมหาศาล “บทยกเว้น” ได้กำหนดเงื่อนไขสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง: การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า ความเสียหายอย่างรุนแรง หรือภัยคุกคามต่อผู้ผลิตภายในประเทศที่ผลิตสินค้าที่ชนิดเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกัน กล่าวคือ การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นและความเสียหาย ในเวลา

ต่อมา บทบัญญัติที่คล้ายคลึงกันนี้ได้ถูกนำมารวมอยู่ในข้อตกลงทางการค้ากับประเทศอื่นๆ เช่น ประเทศสวีเดน เนเธอร์แลนด์ และเม็กซิโก

“บทยกเว้น” นี้ได้กลายเป็นตัวบุกเบิกหรือตัวนำของบทบัญญัติที่คล้ายคลึงกันในข้อเสนอของอเมริกันที่จะจัดตั้งกฎบัตรองค์การการค้าระหว่างประเทศหรือที่เรียกกันว่าไอทีโอ (International Trade Organization – ITO) “บทยกเว้น” ซึ่งได้บัญญัติว่าสิทธิประโยชน์ทางด้านพิทักษ์ศุลกากรอาจจะถูกระงับหรือยกเลิกถ้าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดหรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่อผู้ผลิตภายในประเทศ เป็นข้อกำหนดในเชิงบังคับสำหรับทางสหรัฐอเมริกาในการที่จะให้การรับรองกฎบัตรองค์การการค้าระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ประเทศสหรัฐอเมริกาก็ไม่ได้ให้การรับรองกฎบัตรองค์การการค้าระหว่างประเทศแต่อย่างใด ถึงแม้ว่าองค์การการค้าระหว่างประเทศจะไม่ได้มีตัวตนอีกต่อไป “บทยกเว้น” หรือบทบัญญัติที่เกี่ยวกับมาตรการปกป้องได้ถูกนำมาบัญญัติต่อในมาตรา 19 ของความตกลงว่าด้วยอัตราภาษีศุลกากร ค.ศ. 1947 มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 จึงเป็นรากฐานของการบังคับใช้มาตรการปกป้องในการเยียวยาทางการค้าเพื่อจำกัดการนำเข้าสินค้า ต่อมาได้มีการทำความเข้าใจว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ในระหว่างการประชุมรอบอุรุกวัย

2.2 แนวคิดและความจำเป็นที่ต้องมีมาตรการปกป้อง

ตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 1 นั้น ระบบองค์การการค้าโลกกำหนดให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทยมีพันธกรณีกับสิทธิประโยชน์การนำเข้าสินค้าที่ได้เจรจาตกลงกันก่อนหน้านี้และโดยหลักการแล้วไม่ยินยอมที่จะให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่จะถอนตัวหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิทธิประโยชน์โดยฝ่ายเดียวโดยปราศจากการเจรจาใหม่ อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อยกเว้นกับหลักการที่กล่าวมานี้ ข้อยกเว้นที่กล่าวถึงก็คือ มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด ภาษีตอบโต้การอุดหนุนสินค้า และมาตรการปกป้อง เหตุผลสำหรับ มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและภาษีตอบโต้การอุดหนุนสินค้าคือผู้ส่งออกสินค้าซึ่งขายสินค้าในราคาต่ำกว่า “มูลค่าปกติ” หรือผู้ส่งออกสินค้าได้รับเงินอุดหนุนที่เกี่ยวข้องกับการค้าจากรัฐบาลของตนทำให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม และดังนั้น ประเทศผู้นำเข้าสินค้าควรจะได้รับอนุญาตที่จะใช้มาตรการตอบโต้เพื่อที่จะแก้ไขความได้เปรียบที่ไม่เป็นธรรมเหล่านั้น เหตุผลเดียวกันไม่สามารถที่จะถูกนำมาใช้กับมาตรการปกป้องเนื่องจากมาตรการปกป้องถูกนำมาใช้โดยปราศจากการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมในส่วนของผู้ส่งสินค้าออก

การตอบโต้การทุ่มตลาด เป็นมาตรการใช้สิทธิเก็บภาษีเพื่อที่จะใช้จัดการกับการทุ่มตลาดซึ่งเป็นขายสินค้าในตลาดต่างประเทศในราคาต่ำกว่ามูลค่าปกติ หรือราคาขายในประเทศ และก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการในประเทศผู้นำเข้า² ส่วนการตอบโต้การอุดหนุน หมายถึง ภาษีที่ประเทศผู้นำเข้าเรียกเก็บจากสินค้านำเข้าที่ได้รับการอุดหนุนเพื่อการส่งออกจากรัฐบาลผู้ส่งออก เพื่อต่อต้านหรือตอบโต้การนำเข้าที่ได้รับการอุดหนุนเพื่อการส่งออกจากรัฐบาลผู้ส่งออก เพื่อต่อต้านหรือตอบโต้การให้การอุดหนุนจากรัฐบาลของประเทศผู้ส่งออก³

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับ 3 รูปแบบที่สำคัญของมาตรการที่บังคับใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศแล้ว มาตรการปกป้องมีความแตกต่างจากการตอบโต้การทุ่มตลาดและการตอบโต้การอุดหนุนด้วยคุณลักษณะสามประการ ประการที่หนึ่ง คือ ไม่มีการกระทำที่ถือว่าไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด กล่าวคือ ไม่จำเป็นต้องมีการทุ่มตลาดหรือการอุดหนุนแต่กลับเป็นข้ออ้างที่ว่าอุตสาหกรรมที่กำลังได้รับความเดือดร้อนมีต้องการที่จะให้มีการให้ความคุ้มครองหรือการปกป้องเพื่อที่จะสามารถปรับตนเองต่อแรงสั่นสะเทือนจากภายนอก เช่น การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน ประการที่สอง การดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้องสามารถที่จะทำได้อย่างรวดเร็ว ถ้ามีการพิจารณาว่าสภาวะวิกฤติร้ายแรงได้เกิดขึ้นแล้ว ในขณะที่การตอบโต้การทุ่มตลาดและการตอบโต้การอุดหนุนสามารถนำมาใช้ได้หลังจากที่ได้มีการไต่สวนที่เป็นขั้นตอนซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดให้แสดงความเห็นและนำเสนอพยานหลักฐาน ประการที่สาม คือว่าการควบคุมการนำเข้าสินค้าในเชิงปริมาณสามารถถูกนำมาใช้ได้ในขณะที่มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการตอบโต้การอุดหนุนมีเพียงการจัดเก็บภาษีเพิ่มขึ้นเท่านั้นเอง⁴

สิทธิประโยชน์ทางการค้ามักจะก่อให้เกิดการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น การเพิ่มการนำเข้าสินค้าอย่างรวดเร็วอาจก่อให้เกิดแรงกดดันต่ออุตสาหกรรมภายในที่กำลังแข่งขันกับสินค้านำเข้าของประเทศที่นำเข้าสินค้า และนำไปสู่ปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง เช่น การว่างงาน ความเสื่อมต่อเนื่องของอุตสาหกรรมภายในอาจก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลูกโซ่ที่ร้ายแรงต่อเนื่องกับอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอุตสาหกรรมภายในที่กำลังแข่งขันกับสินค้านำเข้า ซึ่งทำให้ปัญหามานปลายออกไปอีก ความยุ่งยากทางเศรษฐกิจมักจะก่อให้เกิดความปั่นป่วนทางสังคมและทางการ

² ทัชชฌัย อุทตะสูต. (2547). แกตต์และองค์การการค้าโลก (WTO). หน้า 107-108.

³ แหล่งเดิม. หน้า 117.

⁴ สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2548, จาก <http://www.fao.org/docrop/003/x7353e/x7353e06.htm>.

เมือง ความไม่มีเสถียรภาพทางสังคมและทางการเมืองที่เกิดขึ้นอาจก่อให้เกิดผลกระทบที่เป็นผลร้ายต่อเศรษฐกิจ

การบริหารจัดการเศรษฐกิจให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม คือ การโยกย้ายทรัพยากรจากอุตสาหกรรมภายในที่ไม่มีประสิทธิภาพไปยังอุตสาหกรรมภายในที่มีประสิทธิภาพกว่า การจำกัดการค้าใดๆ จะแทรกแซงกับภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อและดังนั้นก่อให้เกิดความสูญเสียต่อเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม การโยกย้ายทรัพยากรที่กล่าวมานี้ไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากในความเป็นจริงนั้น การโยกย้ายทรัพยากรอาจจำเป็นต้องใช้เวลาในการดำเนินการที่ยาวนานพอสมควร ตัวอย่างเช่น กำลังแรงงานที่ถือว่าจ้างในอุตสาหกรรมภายในที่กำลังประสบกับภาวะถดถอยจำเป็นต้องได้รับการศึกษาใหม่และการฝึกอบรมใหม่ก่อนที่กำลังแรงงานเหล่านี้สามารถที่จะถูกว่าจ้างในอุตสาหกรรมอื่นๆ ข้อกล่าวอ้างนี้ยืนยันสนับสนุนการใช้มาตรการปกป้องเพื่อที่จะให้ความคุ้มครองชั่วคราวและความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมภายในให้มีระยะเวลาที่จำเป็นในการจัดการกับสภาวะทางธุรกิจและเศรษฐกิจที่กำลังเปลี่ยนแปลง⁵

นอกเหนือไปจากการให้มีระยะเวลาที่จำเป็นในภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อ (เช่น การโยกย้ายทรัพยากรจากอุตสาหกรรมหนึ่งไปยังอีกอุตสาหกรรมหนึ่ง) เหตุผลทางเศรษฐกิจสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องอีกประการหนึ่ง คือ มาตรการปกป้องเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมภายในการปรับปรุงความสามารถในการแข่งขันของตน มาตรการปกป้องที่ประกอบด้วยการให้การคุ้มครองชั่วคราวและการผ่อนคลายความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะกระตุ้นและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมภายในปรับปรุงประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจของตน เหตุผลทางเศรษฐกิจที่เป็นไปได้สำหรับมาตรการปกป้องก็คือมาตรการปกป้องอาจถูกนำมาใช้ในกรณีที่มีการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าที่เป็นการชั่วคราวเกิดจากปัจจัยภายนอก อย่างเช่น วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในประเทศผู้ส่งสินค้าออกประเทศหนึ่งอาจนำไปสู่การลดค่าเงินของประเทศเป็นการชั่วคราวแต่รุนแรงมาก ราคาของสินค้าส่งออกของประเทศนั้นที่เกิดจากการลดค่าเงินจะทำให้สินค้าส่งออกมีความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างมหาศาล ราคาสินค้าที่ลดลงในตลาดสินค้าระหว่างประเทศจะก่อให้เกิดการความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก ในกรณีเช่นนี้ มาตรการปกป้องสามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้เพื่อการเยียวยาทางการค้าได้

⁵ WTO a (2003). *The Results of the Uruguay Round of Multilateral Trade Negotiations: The Legal Text*. p.275.

การค้าระหว่างประเทศส่งเสริมให้มีสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจสำหรับชาติที่ค้าขายทั้งหมดโดยการจัดสรรทรัพยากรของโลกให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม การเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าชั่วคราวที่เกิดจากปัจจัยภายนอก อย่างเช่น ความปั่นป่วนทางการเงินไม่ได้สะท้อนให้เห็นการจัดสรรทรัพยากรให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมโดยระบบกลไกการค้าระหว่างประเทศและตามที่จะยกเป็นตัวอย่างต่อไป ความปั่นป่วนทางการเงินอาจบิดเบือนการค้าระหว่างประเทศและการค้าโลก ประเทศที่นำเข้าสินค้าก็จะมีเหตุผลทางเศรษฐกิจที่ชอบธรรมในการที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาการบิดเบือนดังกล่าว ในปี พ.ศ. 2540 ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินต่อเนื่องกับประเทศเอเชียหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยซึ่งได้นำไปสู่การลดค่าเงินอย่างรุนแรงของตน ในกรณีของประเทศไทย ตัวอย่างเช่น สกุลเงินบาทของประเทศไทยได้ลดค่าลงมากกว่าร้อยละ 58 การลดค่าเงินดังกล่าวได้ทำให้ราคาสินค้าส่งออกของไทยซึ่งทำให้ผู้ส่งสินค้าออกของไทยมีความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างเห็นได้ชัด อุตสาหกรรมภายในของประเทศคู่ค้าของประเทศไทยได้รับความเสียหายหรือการคุกคามจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นจากประเทศไทย มาตรการปกป้องก็จะเป็นมาตรการเยียวยาทางการค้าที่เหมาะสมในการแก้ไขความเสียหายหรือภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในของประเทศคู่ค้าของประเทศไทยที่นำเข้าสินค้าจากประเทศไทย ถึงแม้ว่าประเทศคู่ค้าของประเทศไทยได้ละเว้นที่จะนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้เพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือในการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทย การเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าจากประเทศไทยเกิดจากการลดค่าเงินของไทยชั่วคราว เหตุจากการลดค่าเงินเป็นความปั่นป่วนทางการเงินระยะสั้น และค่าของเงินบาทของประเทศไทยได้ค่อยมีการแข็งค่าขึ้นเมื่อมีเงินทุนได้ไหลกลับเข้าไปในประเทศซึ่งได้เกิดขึ้นในหลายๆ เดือนต่อมาหลังจากที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ถ้าประเทศสมาชิกของแอกตต์/องค์การการค้าโลกได้ตัดสินใจที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้อง ประเทศสมาชิกของแอกตต์/องค์การการค้าโลกก็สามารถที่จะให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในของตนจากการนำเข้าสินค้าจากประเทศไทยที่เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน⁶

2.3 มาตรา 19 ของความตกลงแอกตต์ ค.ศ. 1947

มาตรา 19 ของความตกลงแอกตต์ ค.ศ. 1947 เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับมาตรการปกป้องแรกในระบบการค้าระหว่างประเทศ มาตรา 19 ของความตกลงแอกตต์ ค.ศ. 1947 เป็นผลของข้อเสนอของสหรัฐอเมริกาซึ่งได้รวมถึง “บทยกเว้น” ในปี ค.ศ. 1946 ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเพื่อการจัดตั้งองค์การการค้าระหว่างประเทศ มาตรา 19 ของความตกลงแอกตต์ ค.ศ. 1947 ประกอบด้วยห้า

⁶ Hider A. Khan. (2004). *Global Markets and Financial Crises in Asia*. p.10.

วรรค วรรคที่ 1(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติเงื่อนไขทั่วไปสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง บทบัญญัติอื่นๆ รวมถึง การควบคุมว่าด้วยการให้ความคุ้มครองสิทธิประโยชน์ทางการค้าที่มีอยู่ (วรรคที่ 1(b)) การแจ้งล่วงหน้าและเจรจาปรึกษาหารือ (วรรคที่ 2) และการชดเชยค่าเสียหายและการตอบโต้ (วรรคที่ 3)

เงื่อนไขทั่วไป (General Conditions) วรรคที่ 1(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติไว้ว่า “ถ้าด้วยผลของ “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” (Unforeseen Development) และด้วยผลกระทบของสิทธิประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับประเทศคู่สัญญาผู้นำเข้า ภายใต้ข้อตกลงฉบับนี้รวมทั้งสิทธิประโยชน์เรื่องพิกัดอัตราศุลกากร สินค้าใดๆ ที่ถูกนำเข้าไปในดินแดนของคู่สัญญานั้นในปริมาณที่เพิ่มขึ้นและภายใต้เงื่อนไขในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง หรือเป็นการคุกคามต่อผู้ผลิตภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือที่คล้ายกันในดินแดนนั้น ประเทศคู่สัญญาผู้นำเข้ามีความอิสระในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องสินค้าดังกล่าวที่จะดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายดังกล่าวโดยการงดหรือระงับพันธกรณี หรือข้อผูกมัดทั้งหมดหรือบางส่วนหรือการถอนคืนหรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิทธิประโยชน์ (Concession)” คำตัดสินที่สำคัญของแกตต์เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 คือ รายงานว่าด้วยการถอนตัวโดยประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามตารางอัตราภาษีศุลกากรภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงทั่วไปที่ว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร (Report on Withdrawal by the United States of a Tariff Concession under Article 19 of the General Agreement on Tariffs) ในคดี *Hatter's Fur* ซึ่งได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับองค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับการนำมาตราการปกป้องมาบังคับใช้ รายงานให้ข้อสังเกตในส่วนที่เกี่ยวข้อง “ในการที่จะประเมินว่าได้มีการทำให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 หรือไม่นั้น คณะทำงาน (Working Party) ได้ทำการตรวจสอบเงื่อนไขแต่ละข้อโดยแยกออกจากกันซึ่งทำให้มีคุณสมบัติที่จะใช้สิทธิที่จะงดพันธกรณีหรือที่จะถอน หรือแก้ไขสิทธิประโยชน์ภายใต้ข้อนั้น

เงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ

- (a) ควรจะมีการพัฒนาที่ผิดปกติในการนำเข้าของสินค้าที่เป็นปัญหาในกรณีที่ว่า
 - (i) สินค้าที่เป็นปัญหามีการนำเข้าในปริมาณที่เพิ่มขึ้น
 - (ii) การนำเข้าที่เพิ่มขึ้นต้องเป็นผลของ “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” และเป็นผลของถอนสิทธิประโยชน์ทางด้านพิกัดภาษีศุลกากร และ

- (iii) การนำเข้าต้องเข้ามาในลักษณะที่เป็นปริมาณที่เพิ่มขึ้น และภายใต้เงื่อนไขในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเสียหายหรือจะเป็นภัยการคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรงกับสินค้านำเข้าดังกล่าวโดยตรง
- (b) การงดหรือพันธกรณีหรือการถอนตัวหรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อสิทธิประโยชน์ต้องถูกจำกัดในระดับหนึ่งและในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นหรือที่เกิดจากการคุกคาม
- (c) ประเทศคู่สัญญาที่ได้ดำเนินการภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ประเทศคู่สัญญาอื่นๆทราบก่อนที่จะดำเนินการใดๆ ประเทศคู่สัญญาต้องให้ออกาสแก่ประเทศคู่สัญญาอื่นๆที่มีส่วนได้เสียอย่างพอสมควรและประเทศคู่สัญญาอื่นๆได้เจรจาปรึกษาหารือกับคู่สัญญาที่ดำเนินการภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ตามกฎนั้น การเจรจาปรึกษาหารือควรจะเกิดขึ้นก่อนที่จะดำเนินการใดๆ แต่ในสภาวะที่วิกฤติการเจรจาปรึกษาหารืออาจเกิดขึ้นได้อย่างทันทีภายหลังที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องตามบทบัญญัติแล้ว

การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น (*Increased Imports*) ภายใต้แนวทางของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 นี้ องค์ประกอบที่สำคัญอันแรกภายใต้วรรคที่ 1(a) คือ การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น การเยียวยาทางการค้าโดยมาตรการปกป้องถูกนำมาใช้เมื่อความเสียหายได้เกิดแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศที่เกิดขึ้นจาก “การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น” มาตรการปกป้องไม่สามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้ได้ถ้ายังไม่ได้มีกระบวนการขอกำหนดว่าด้วยการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า การเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าจะถูกตรวจค้นพบได้อย่างง่ายดายในกรณีที่มีการเพิ่มขึ้นจริง ปัญหาคือว่าการเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศจะถือว่าเป็นการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ปริมาณของการนำเข้าสินค้า x จากประเทศ A ลดลงจาก 10,000 ตันเหลือ 7,000 ตัน ในขณะที่เดียวกันนั้น ปริมาณของการผลิตสินค้า x ภายในประเทศก็ลดลงเช่นเดียวกันจาก 10,000 ตันเหลือ 6,000 ตัน ถึงแม้ว่ามีการลดลงที่สมบูรณ์หรือแน่นอนในปริมาณของการนำเข้าสินค้า x การนำเข้าเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศในขณะที่การ

ผลิตภายในประเทศลดลงมากกว่าปริมาณการนำเข้า กรณีนี้ทำให้เกิดปัญหาว่ามาตรการปกป้องควรจะถูกนำมาใช้กับการนำเข้าสินค้า x หรือไม่

คณะทำงาน (Working Committee) ว่าด้วย “การเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อตกลงทั่วไป” (Modifications to the General Agreement) ซึ่งได้พบกันหลังการประชุมที่กรุงฮาวานาในปี ค.ศ. 1948 ได้วินิจฉัยว่า “เป็นความเข้าใจด้วยเช่นกันของคณะทำงานว่าเจตนารมณ์ของข้อความ “การถูกนำเข้า.....ในลักษณะที่มีปริมาณเพิ่มขึ้น” ในวรรคที่ 1 (a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 มีความมุ่งหมายเพื่อที่จะครอบคลุมกรณีที่มีการนำเข้าสินค้าอาจเพิ่มขึ้นในลักษณะที่สัมพันธ์กัน.....” ถึงแม้ว่ายังไม่มีความชัดเจนของแกตต์ ซึ่งได้มีการวินิจฉัยในเรื่องการเพิ่มขึ้นที่มีความสัมพันธ์กันแต่อย่างใด

มาตรการปกป้องควรถูกนำมาบังคับใช้กับการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าที่เปรียบเทียบกับกับการผลิตภายในประเทศเพราะว่าผู้ผลิตภายในประเทศมักจะถือข้อเท็จจริงที่ว่า การนำเข้าสินค้ากำลังครองสัดส่วนการตลาดที่ใหญ่กว่าในตลาดภายในประเทศมีความเกี่ยวข้องกันมากกว่าการลดลงของปริมาณการนำเข้าสินค้าที่เห็นได้ชัดในสภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอย เนื่องจากความจำเป็นที่ต้องมีมาตรการปกป้อง คือ เพื่อที่จะประกันที่แน่นอนให้มีตาข่ายความปลอดภัย (Safety Net) ขั้นต่ำสุดสำหรับผู้ผลิตภายในประเทศ การอนุญาตให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องบนพื้นฐานของ “การเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ” สามารถที่จะรองรับความวิตกกังวลของผู้ผลิตภายในประเทศที่กล่าวมานี้⁷

“สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” (*Unforeseen Development*) องค์ประกอบต่อมาภายใต้แนวทางของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 คือ “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” และผลกระทบของสิทธิประโยชน์ทางด้านพิกัดอัตราศุลกากร (*Tariff Concession*) “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” หมายความว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังที่ได้มีการเจรจาสิทธิประโยชน์ด้านพิกัดอัตราศุลกากรซึ่งจะเป็นการไม่มีเหตุผลที่จะคาดหวังว่าผู้เจรจาของประเทศที่กำลังเจรจาสิทธิประโยชน์สามารถและควรได้คาดถึงได้ในขณะที่มีการเจรจาสิทธิประโยชน์ด้านพิกัดอัตราศุลกากร” การมีอยู่ของ “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” เป็น “เงื่อนไขที่ต้องมี” สำหรับการดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่บังคับใช้มาตรการปกป้องมีหน้าที่หรือพันธะที่จะต้องพิสูจน์ถึง “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” ในสาระที่เป็น

⁷ Raj Bhala & Kevin Kennedy. (1998). *World Trade Law*. p.910.

ข้อเท็จจริง มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งบัญญัติต่อไปว่า การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ต้องเป็นผลอันเกิดจาก “ผลกระทบที่เกิดจากการผูกมัดหรือพันธกรณี (the effect of the obligation incurred) ภายใต้ความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ในประเด็นที่เกี่ยวกับถ้อยคำ “ผลกระทบของการผูกมัดหรือพันธกรณีที่ถูกใช้เกิดจากประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นคู่สัญญา” (effect of obligations incurred by a contracting party) นั้น การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าเป็นผลอันเกิดจากการผูกมัดหรือพันธกรณีที่ดำเนินการโดยประเทศสมาชิกภายใต้แกตต์ ค.ศ. 1994 เท่านั้น เช่น สิทธิประโยชน์ทางพิศัตราศุลกากร (Tariff Concession) ถ้อยคำนี้ไม่ได้กำหนดให้จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ใดๆ ก่อนที่จะมีการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้”

การบังคับใช้หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (*Application of MFN Principle*) ต่อบทบัญญัติของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ไม่ได้อนุญาตหรือห้ามการบังคับใช้มาตรการปกป้องแบบเลือกได้กับแหล่งกำเนิดของสินค้าที่เกี่ยวข้องโดยชัดแจ้ง บทบัญญัติว่าด้วยหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (Most Favoured Nation - MFN) ได้ถูกนำมารวมอยู่ในกฎบัตรองค์การการค้าระหว่างประเทศ (Charter of ITO) ที่การประชุมกรุงฮาวานาแล้ว และเป็นที่น่าสนใจโดยทั่วไปโดยประเทศคู่เจรจาว่าหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN) ใช้กับมาตรการปกป้อง ถึงแม้ว่ากฎบัตรไม่เคยมีผลใช้บังคับได้ทางกฎหมายก็ตาม”

การพิสูจน์ถึงความเสียหาย (*Injury Test*) วรรคที่ 1(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ได้กำหนดให้มีการพิสูจน์ถึงความเสียหาย (“ความเสียหายอย่างรุนแรง” หรือ “ภัยคุกคาม”) ซึ่งเป็นเงื่อนไขบังคับก่อนสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ถึงแม้ว่ามาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 จะไม่ได้บัญญัติคำนิยามใดๆ ว่าด้วยความเสียหายอย่างรุนแรง หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องให้คำอธิบายที่มีเหตุผลสำหรับการพิจารณาความเสียหายของตน¹⁰

รูปแบบของมาตรการปกป้อง (*Form of Safeguards*) วรรคที่ 1(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดว่าวัตถุประสงค์ของมาตรการปกป้อง คือ “ระงับพันธกรณีหรือ

⁸ John H. Jackson. (1991). *The World Trading System: Law and Policy of International Economic Relations*. p.563.

⁹ Raj Bhala & Kevin Kennedy. Op.cit.

¹⁰ Ibid. p.920.

ข้อผูกมัดทั้งหมดหรือบางส่วนหรือถอนตัวหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิทธิประโยชน์” มาตรการปกป้องอาจรวมถึงรูปแบบของการจำกัดการนำเข้าที่หลากหลาย ตัวอย่างเช่น ประเทศคู่เจรจาสามารถใช้รูปแบบของมาตรการปกป้องที่หลากหลายรวมทั้งมาตรการที่ไม่ใช่เชิงปริมาณ เช่น การเพิ่มภาษีเฉพาะ การเก็บภาษีเพิ่ม การบังคับใช้มูลค่าขั้นต่ำสุดสำหรับการเก็บภาษี การเพิ่มภาษีร่วม ภาษีชดเชย โควต้าพิศัคต์อัตราศุลกากร และการจัดเก็บภาษีกับสินค้านำเข้าที่ราคาต่ำกว่าราคาขั้นต่ำสุด ประเทศคู่เจรจาสามารถใช้มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีด้วยเช่นกันซึ่งรวมถึงการห้ามออกใบอนุญาตนำเข้า โควต้าระดับโลก การให้ใบอนุญาตแบบมีการดุลพินิจหรือตามอำเภอใจ โครงการการวางเงินมัดจำการนำเข้า การอนุญาตให้นำเข้า และการจำกัดการนำเข้าอื่นๆ¹¹

ระยะเวลาและขอบเขต (Duration and Extent) การที่ข้อความในวรรคที่ 1(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ได้บัญญัติ “...และขอบเขตและสำหรับระยะเวลาดังกล่าวที่อาจมีความจำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหาย...” เป็นการแสดงถึงลักษณะที่เป็นการชั่วคราวของการบังคับใช้มาตรการปกป้องและเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้มีความสมดุลกันระหว่างมาตรการที่ถูกนำมาใช้และความเสียหายที่ได้รับด้วยเช่นกัน การบังคับใช้มาตรการภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 มีลักษณะฉุกเฉินและควรจะมีระยะเวลาที่จำกัด รัฐบาลที่ได้บังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 จะทบทวนสถานะและเตรียมที่จะพิจารณาเรื่องอีกครั้งทันทีที่การบังคับใช้มาตรการนี้ไม่มีความจำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายที่รุนแรงอีกต่อไป มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ไม่ได้มีการระบุระยะเวลาสูงสุดสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องเลย ถ้าประเทศผู้นำเข้าสินค้ามีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิทธิประโยชน์ของตนในระยะยาว ประเทศนั้นจำต้องหันกลับไปสู่มตรา 28 ของแกตต์ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกำหนดระยะเวลา (Modifications of Schedules) แทนที่จะเป็นการบังคับใช้มาตรการปกป้อง¹²

การคุ้มครองสิทธิพิเศษ (Protection of Preference) วรรคที่ 1(b) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติว่า “ถ้าสินค้าใด ซึ่งอยู่ภายใต้สิทธิประโยชน์ได้ถูกนำเข้าไปในดินแดนของประเทศคู่เจรจาในลักษณะที่ได้กำหนดไว้ในอนุวรรคที่ (a) ของวรรคนี้ ก่อหรือคุกคามที่จะก่อความเสียหายต่อผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันกับสินค้านำเข้าในดินแดนของประเทศคู่เจรจาซึ่งรับหรือได้รับสิทธิพิเศษดังกล่าว ประเทศคู่เจรจาที่นำเข้าต้องมีสิทธิ

¹¹ WTO b (1995). *Analytical Index: Guide to GATT Law and Practice* (6th ed.), pp.515-559.

¹² *Ibid.* p.522.

เสรีที่จะงดพันธกรณีหรือข้อผูกมัดที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือบางส่วน หรือถอนตัวหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิทธิประโยชน์ในเรื่องที่เกี่ยวกับสินค้าภายในขอบเขตและระยะเวลาที่อาจมีความจำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายดังกล่าว”¹³ บทบัญญัตินี้ได้ให้การคุ้มครองข้อตกลงทางการค้าที่เป็นสิทธิพิเศษ บทบัญญัตินี้ทำให้ประเทศผู้นำเข้าสินค้าสามารถที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องเพื่อที่จะให้ความคุ้มครองการค้าของประเทศที่สามซึ่งได้รับความเสียหายสำหรับความสูญเสียสิทธิพิเศษทั้งหมดหรือบางส่วน ตัวอย่างเช่น สมมติว่าประเทศ A มีข้อตกลงทางการค้าเสรีกับประเทศ B ภายใต้เงื่อนไขของข้อตกลงการค้าเสรีฉบับนี้ ประเทศ A นำเข้าสินค้า x จากประเทศ B โดยปราศจากพิกัดอัตราศุลกากร ประเทศ A นำเข้าสินค้า x จากประเทศ C ในอัตราพิกัดอัตราศุลกากรร้อยละ 15 ครั้นแล้วประเทศ A ให้สิทธิประโยชน์ทางการค้า (Trade Concession) โดยการลดพิกัดอัตราศุลกากรที่จัดเก็บกับสินค้า x โดยร้อยละ 10 เนื่องจากสิทธิประโยชน์เช่นนี้ สินค้า x จากประเทศ B อาจแข่งขันได้น้อยลงในตลาดของประเทศ A และการค้าของประเทศ B ก็จะได้รับ ความเสียหาย ภายใต้บทบัญญัติของวรรคที่ 1(b) ประเทศ A อาจใช้มาตรการปกป้องกับสินค้า x ตามคำขอของประเทศ B วัตถุประสงค์ของบทบัญญัตินี้มีไว้เพื่อที่จะประกันว่าข้อตกลงทางการค้าที่มีสิทธิพิเศษควร จะได้รับการส่งเสริมและไม่ได้รับอันตรายโดยสิทธิประโยชน์ที่ได้ถูกทำขึ้นในการเจรจาการค้าพหุภาคี การคุ้มครองข้อตกลงทางการค้าแบบมีสิทธิพิเศษอาจมีความชอบธรรมเนื่องจากเป็นวิธีที่ส่งเสริมสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจของบรรดาประเทศที่กำลังพัฒนาที่ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากได้รับสิทธิพิเศษดังกล่าว นอกจากนี้และท้ายที่สุดแล้ว ก็อาจมีความชอบธรรมที่ว่าข้อตกลงทางการค้าแบบสิทธิพิเศษจะได้รับการพัฒนาเป็นกรอบการทำงานหลายชาติซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ในการลดการกีดกันทางการค้าต่ออีกหลายประเทศให้เบาบางลงเนื่องจากจำนวนประเทศที่เข้าร่วมเพิ่มขึ้น

การแจ้งผลการไต่สวน การเจรจาปรึกษาหารือ มาตรการปกป้องชั่วคราว (Notification, Consultation and Provisional Measure) วรรคที่ 2 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดด้านวิธีปฏิบัติสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง วรรคที่ 2 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติว่า “ก่อนที่ประเทศคู่เจรจาใดๆ ดำเนินการตามบทบัญญัติของวรรคที่ 1 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ประเทศคู่เจรจาต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ประเทศคู่เจรจาอื่นทราบล่วงหน้าเท่าที่จะทำได้และต้องจัดให้ประเทศคู่เจรจาอื่นๆ และบรรดาประเทศคู่เจรจาอื่นๆ ที่มีส่วนได้เสียที่สำคัญ (Substantial Interest) ในฐานะผู้ส่งออกสินค้าที่เกี่ยวข้องได้รับโอกาสที่จะเจรจาปรึกษาหารือเกี่ยวกับการดำเนินมาตรการที่ได้เสนอ

¹³ WTO b Ibid.

มา เมื่อการแจ้งดังกล่าวที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ได้ถูกดำเนินการแล้ว การแจ้งจะต้องมีการระบุชื่อประเทศคู่เจรจาที่ได้เรียกร้องขอมิให้มีการให้มีการบังคับใช้มาตรการในสถานะที่วิกฤติซึ่งกรณีที่มีความล่าช้าจะก่อให้เกิดความเสียหายซึ่งเป็นการยากที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข การดำเนินการบังคับใช้มาตรการภายใต้วรรคที่ 1 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 อาจถูกดำเนินการตามบทบัญญัติโดยปราศจากเจรจาปรึกษาหารือก็ได้โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องมีการเจรจาปรึกษาหารือทันทีหลังจากที่ได้มีการดำเนินการดังกล่าวแล้ว” วรรคที่ 2 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดให้ประเทศที่เสนอที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้อง จำต้องดำเนินการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้ารวมทั้งจัดให้มีโอกาสสำหรับการเจรจาปรึกษาหารือก่อนที่จะมีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อกำหนดว่าด้วยการแจ้งมีไว้เพื่อที่จะแจ้งประเทศที่ได้รับผลกระทบจากมาตรการปกป้องและดังนั้นทำให้ประเทศที่ได้รับผลกระทบสามารถที่จะทบทวนการดำเนินการและเตรียมพร้อมสำหรับผลข้างเคียงของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การเจรจาปรึกษาหารือจะก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการเจรจาระหว่างประเทศผู้ส่งออกและประเทศที่เสนอที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้อง วรรคที่ 2 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ก็มีบทบัญญัติสำหรับมาตรการปกป้องซึ่งสามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้โดยปราศจากการเจรจาปรึกษาหารือในกรณีที่ความล่าช้าจะก่อให้เกิดความเสียหายที่ไม่อาจสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขเยียวยาได้เช่นเดียวกัน กระบวนการปกติ รวมทั้งการเจรจาปรึกษาหารือต้องมีขึ้นหลังจากที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการชั่วคราว¹⁴

การชดใช้ค่าเสียหายและการตอบโต้ (Compensation and Retaliation) ท้ายที่สุด วรรคที่ 3 ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 จะมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญว่าด้วยการชดใช้ค่าเสียหายและการตอบโต้ วรรคที่ 3(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติว่า “ถ้าข้อตกลงระหว่างประเทศคู่เจรจาที่มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวกับการดำเนินการไม่อาจได้รับการบรรลุผลได้ ประเทศคู่เจรจาซึ่งขอเสนอที่จะดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้องต้อง อย่างไรก็ตาม มีอิสระเสรีที่จะดำเนินการได้ และถ้าการดำเนินการดังกล่าวได้ถูกกระทำไปแล้วหรือยังมีอยู่ ประเทศคู่เจรจาที่ได้รับผลกระทบก็ต้องมีอิสระเสรี ไม่ช้ากว่าเก้าสิบภายในสามสิบวันจากวันที่การแจ้งข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรว่าด้วยการงดหรือการระงับได้รับโดยประเทศคู่สัญญาของแกตต์” นอกจากนี้ วรรคที่ 3(b) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติว่า “โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของอนุวรรค (a) ของวรรคนี้ ในกรณีที่การดำเนินการได้ถูกกระทำภายใต้วรรคที่ 2 ของมาตรา 19 ของ

¹⁴ WTO b Ibid. pp.539-559.

ความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 โดยปราศจากการเจรจาปรึกษาหารือและก่อให้เกิดความเสียหายและเป็นภัยคุกคามที่จะทำให้เกิดความเสียหายในดินแดนของประเทศคู่เจรจาต่อผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินการ ประเทศคู่เจรจาต้อง ในกรณีที่ความล่าช้าจะก่อให้เกิดความเสียหายซึ่งเป็นการยากที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขเยียวยาได้ มีอิสระเสรีที่จะงดหรือระงับทันทีที่ได้มีการดำเนินมาตรการปกป้องและตลอดเวลาของการเจรจาปรึกษาหารือสิทธิประโยชน์ดังกล่าวหรือพันธกรณีอื่นๆที่อาจมีความจำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายได้” การบังคับใช้มาตรการปกป้องมีผลให้เกิดความยุ่งเหยิงแก่ความสมดุลของสิทธิประโยชน์ระหว่างประเทศที่ส่งออกและนำเข้า เนื่องจากมาตรการปกป้องได้ถูกนำมาบังคับใช้โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีปฏิบัติทางการค้าที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในส่วนของผู้ส่งสินค้าออกแต่อย่างใด ความยุ่งเหยิงดังกล่าวก่อให้เกิดความสมเหตุสมผลแล้วว่าความสมดุลของสิทธิประโยชน์ควรได้รับการคืนสู่สภาพเดิมโดยวิธีการการชดใช้ค่าเสียหายที่พอเพียงสำหรับการสูญเสียในทางการค้า การชดใช้ค่าเสียหายได้อยู่ในรูปแบบของสิทธิประโยชน์เพิ่มเติม (การลดพิกัดอัตราศุลกากร) โดยประเทศผู้นำเข้าที่มีให้แก่ประเทศผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยประเทศผู้นำเข้า ถ้าประเทศคู่เจรจาไม่สามารถที่ตกลงกันได้ในเรื่องการชดใช้ค่าเสียหาย วรรคที่ 3(a) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ยินยอมให้ประเทศผู้ส่งสินค้าออกที่ได้รับผลกระทบทำการตอบโต้โดยการงดหรือระงับสิทธิประโยชน์ พันธกรณี หรือข้อผูกมัดอื่นๆ เพื่อที่จะชดใช้ค่าเสียหายจากการสูญเสียในทางการค้าของตน วรรคนี้กำหนดว่าการงดหรือการระงับควรจะทำเทียมกันในลักษณะที่สมน้ำสมเนื้อกันกับขอบเขตของมาตรการปกป้องที่ถูกนำมาบังคับใช้ ถึงแม้จะดูเหมือนว่าการงดหรือการระงับสิทธิประโยชน์ทางการค้าที่สอดคล้องกันจะก่อให้เกิดผลอย่างคร่าวๆ โดยการลดลงในมูลค่าการนำเข้าแก่ประเทศที่บังคับใช้มาตรการปกป้อง ไม่มีการจำกัดในการเลือกสินค้าซึ่งจะตกอยู่ภายใต้การงดหรือการระงับสิทธิประโยชน์ วรรคที่ 3(b) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ยินยอมให้ประเทศที่ได้รับผลกระทบจากมาตรการปกป้องชั่วคราวที่จะงดหรือการระงับสิทธิประโยชน์ของตนได้ทันทีในกรณีที่ความล่าช้าของการบังคับใช้มาตรการตอบโต้จะก่อให้เกิดความเสียหายที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้¹⁵

¹⁵ WTO b Ibid.

2.4 ปัญหาประจำของมาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และการประชุมรอบโตเกียว (Tokyo Round)

มาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 เป็นกฎเกณฑ์สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องเป็นเวลามากกว่าสี่สิบปีภายใต้ความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 การปราศจากเงื่อนไขที่ละเอียดและที่เป็นสาระสำคัญในกฎเกณฑ์ดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ให้แก่กฎเกณฑ์ข้อบังคับว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการปกป้อง บรรดาปัญหาเหล่านั้นได้รวมถึง

- (1) การไม่มีข้อกำหนดว่าด้วยวิธีการเกี่ยวการได้สวนก่อนให้การปราศจากความโปร่งใสในกระบวนการในการบังคับใช้มาตรการปกป้อง
- (2) การไม่มีคำนิยามที่ชัดเจนว่าด้วยความเสียหายที่รุนแรงซึ่งทำให้รัฐบาลของประเทศสมาชิกของเกตต์/องค์การการค้าโลกใช้การวินิจฉัยตามอำเภอใจ
- (3) กระบวนการแจ้งผลการได้สวนและการปรึกษาหารือไม่มีความพอเพียง
- (4) การไม่มีแนวทางสำหรับระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง
- (5) การที่มาตรการที่คลุมเครือ (Grey-area Measures) ตามอำเภอใจได้เป็นต่อมาตรการปกป้อง

ความพยายามในการที่จะชำระกฎเกณฑ์ข้อบังคับว่าด้วยมาตรการปกป้องให้มีความแน่นอนและชัดเจนยิ่งขึ้นได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง มาตรการปกป้องได้เป็นประเด็นหลักในการประชุมรอบโตเกียวซึ่งได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1973 การประชุมรอบโตเกียวได้ประสบความสำเร็จในการก่อให้เกิดการจัดระบบหมวดหมู่กฎเกณฑ์ในด้านการต่อต้านการทุ่มตลาดและการให้เงินอุดหนุน อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะได้มีความพยายามอย่างมากในการเจรจาเพื่อที่จะชำระกฎเกณฑ์ข้อบังคับว่าด้วยมาตรการปกป้อง ประเทศที่เข้าร่วมการประชุมก็ยังประสบความล้มเหลวที่จะทำความตกลงว่าด้วยกฎเกณฑ์ใหม่เกี่ยวกับมาตรการปกป้อง เนื่องจากทางประเทศที่เข้าร่วมไม่สามารถเห็นพ้องต้องกันได้ประเด็นที่สำคัญบางประเด็นได้ ประเด็นที่สำคัญที่ไม่สามารถที่จะตกลงกันได้ได้ รวมถึง การอนุญาตให้การมีการเลือกใช้มาตรการปกป้องแบบเลือกได้เพื่อให้เป็นไปตามแหล่งกำเนิด การนำระบบการกำกับดูแลมาใช้ การนำกลไกการระงับข้อพิพาทมาใช้ การนิยามว่า

ด้วย “ความเสียหายอย่างรุนแรง” และข้อกำหนดว่าด้วยการปรับตัวทางโครงสร้าง (Structural Adjustment)¹⁶

จุดยืนของประเทศที่เข้าร่วมในการประชุมรอบโตเกียวส่วนใหญ่ในประเด็นเหล่านี้ยังคงมีความขัดแย้งอย่างมากตลอดการเจรจา และประเทศที่เข้าร่วมการประชุมไม่สามารถที่จะประสานความแตกต่างของตน โดยทั่วไปแล้ว ประเทศที่กำลังพัฒนาได้เรียกร้องให้มีกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องที่เข้มงวดขึ้นซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการใช้หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (Most Favored Nation - MFN) ในขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้วได้เลือกที่จะสงวนให้มีความยืดหยุ่นระดับหนึ่งในการบังคับใช้มาตรการปกป้องและได้สงวนขีดความสามารถที่จะใช้ได้อย่างมีทางเลือกเพื่อให้เป็นไปตามแหล่งกำเนิดการนำเข้า ตัวอย่างเช่น กลุ่มประเทศนอร์ดิก ซึ่งประกอบด้วยประเทศฟินแลนด์ ประเทศไอซ์แลนด์ ประเทศนอร์เวย์ และประเทศสวีเดนได้ยกเลิกข้อเสนอสำหรับการประชุมเจรจาที่มีอยู่เดิมและได้ตกลงเห็นพ้องที่จะนำวิธีที่ไม่มีการเลือกปฏิบัติกับการใช้มาตรการปกป้องเพื่อประโยชน์ของการเปิดเสรีทางการค้า อย่างไรก็ตาม ชาติยุโรปชาติอื่นๆ (สมาชิกสหภาพยุโรป) ได้ยื่นกรณการคงรักษาไว้ระดับหนึ่งของการเลือกในการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ประเด็นของความไม่เห็นพ้องต้องกันมีดังต่อไปนี้

หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งและการเลือกใช้ได้ (Most Favored Nation and Selectivity) ประเด็นนี้ได้เป็นประเด็นที่สำคัญและได้ถูกอภิปรายถกเถียงมากที่สุดในการประชุมรอบโตเกียว สหภาพยุโรปเป็นผู้สนับสนุนอย่างแข็งขันการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่เลือกได้เพื่อที่จะทำให้มาตรการปกป้องสามารถที่จะถูกนำไปใช้โดยเฉพาะเจาะจงกับการส่งออกสินค้าที่มาจากไม่กี่ประเทศที่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมของสหภาพยุโรป แต่ประเทศที่กำลังพัฒนาโดยเฉพาะบรรดาประเทศเอเชียที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ได้ต่อต้านการบังคับใช้มาตรการปกป้องแบบเลือกได้อย่างแข็งขันด้วยความเกรงกลัวว่าสินค้าส่งออกของตนจะตกเป็นเป้าของมาตรการปกป้องแบบเลือกได้

การชดเชยค่าเสียหายและการตอบโต้ (Compensation and Retaliation) ประเทศกำลังพัฒนา โดยส่วนใหญ่แล้ว ได้เห็นชอบกับการชดเชยค่าเสียหายเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกันกับการ

¹⁶ WTO Secretariat. (2000). *From GATT to the WTO The Multilateral Trading System in the New Millennium*. p.28.

บังคับใช้มาตรการปกป้อง ประเทศที่พัฒนาแล้ว รวมทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวแย้งว่าการชดใช้ค่าเสียหายไม่สอดคล้องกันกับลักษณะที่เป็นการชั่วคราวของมาตรการปกป้อง

การปรับตัวทางด้านโครงสร้าง (Structural Adjustment) ประเทศที่กำลังพัฒนาได้ถือว่าการมาตรการปกป้องไม่ควรจะถูกใช้ทดแทนความจำเป็นที่ต้องมีการให้ความช่วยเหลือทางด้านโครงสร้างและได้สนับสนุนสำหรับการใช้มาตรการปกป้องในเรื่องที่คล้อยจองกับการปรับตัวทางโครงสร้างที่ได้กำหนดไว้แล้วเท่านั้น ถึงแม้ว่าประเทศกำลังพัฒนาได้ยอมรับความจำเป็นสำหรับการปรับตัวทางด้านโครงสร้าง ประเทศที่กำลังพัฒนาที่ไม่ได้ต้องการที่จะให้ตนถูกผูกมัดโดยเงื่อนไขดังกล่าวสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

การปฏิบัติพิเศษสำหรับประเทศกำลังพัฒนา (Preferential Treatment for Developing Countries) ประเทศกำลังพัฒนาได้เรียกร้องให้มีการปฏิบัติพิเศษเพื่อที่จะสนองต่อความจำเป็นในการพัฒนาประเทศทางเศรษฐกิจของตน รวมถึงการยกเว้นสินค้าของตนจากการถูกบังคับใช้มาตรการปกป้อง ประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนาไม่ได้ทำการตกลงเกี่ยวกับเงื่อนไขและขอบเขตของการปฏิบัติพิเศษที่จะถูกรวมอยู่ในกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องใหม่แต่อย่างใด

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหาย (Injury Criteria) ประเทศผู้เจรจาได้มีความเห็นพ้องโดยทั่วไปว่าควรจะมีเกณฑ์ที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการวินิจฉัยความเสียหาย ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนาได้เรียกร้องให้หลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหายที่เข้มงวด ประเทศกำลังพัฒนาก็ได้กลับขอที่จะให้มีความยืดหยุ่นในระดับหนึ่งในการวินิจฉัยความเสียหาย ข้อความในร่างกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องใหม่ในปี ค.ศ. 1978 ได้รวมถึงปัจจัยที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการการวินิจฉัยความเสียหาย เช่น “ผลิตผล อัตราการขาย สินค้าคงคลัง ส่วนแบ่งการตลาด กำไร การว่างงานภายในประเทศและค่าจ้าง การใช้ประโยชน์ความสามารถในการผลิต ความสามารถในการผลิตและการลงทุนและรวมทั้งขนาดของตลาด

การแจ้งผลการได้ส่วนและการเจรจาปรึกษาหารือ (Notification and Consultation) ประเทศที่กำลังพัฒนาได้ถือว่าการเจรจาปรึกษาหารือควรจะต้องมีก่อนที่จะมีการอนุวัติการมาตรการปกป้อง ประเทศที่พัฒนาโดยส่วนใหญ่ได้มีความรู้สึกว่าการเจรจาปรึกษาหารือไม่ควรถือว่าเป็นเงื่อนไขการอนุญาตสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง อย่างไรก็ตาม ประเทศสหรัฐได้กล่าวว่าการกระบวนการเจรจาปรึกษาหารือไม่ควรแทบที่จะถูกหลีกเลี่ยง

กลไกการกำกับดูแล (Surveillance Mechanism) คณะผู้แทนการประชุมรอบโตเกียว หลายประเทศได้พิจารณาว่าควรจะมีการจัดตั้งกลไกการกำกับดูแลเพื่อที่จะควบคุมการบังคับใช้ มาตรการปกป้องเพื่อที่จะประกันให้มีกระบวนการการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่เหมาะสม คณะ ผู้แทนการเจรจาบางประเทศได้เสนอให้มีการจัดตั้งองค์การถาวรที่มีอำนาจขึ้นเพื่อที่จะทำการวินิจฉัย ให้มาตรการปกป้องมีความสอดคล้องกันกับกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปกป้องและออกคำสั่ง การชดใช้ค่าเสียหายที่เป็นระบบ

สภาวะที่อับจนของการเจรจาและความยุ่งยากในทางเศรษฐกิจในตอนสิ้นสุดของการ เจรจาประชุมรอบโตเกียวได้ทำให้จุดยืนของประเทศผู้เข้าร่วมประชุมในประเด็นที่กล่าวมาข้างต้น เหล่านี้มีความแข็งกร้าวขึ้น จึงไม่ได้มีการประนีประนอมเพื่อที่จะบรรลุลความตกลงแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ความพยายามที่สร้างกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องก็ไม่ได้ล้มหายตายจากไป พร้อมกับความล้มเหลวของการประชุมรอบโตเกียวเสียทีเดียว ความพยายามที่จะพัฒนาระบบ มาตรการปกป้องที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้ยังคงมีต่อไปหลังการสิ้นสุดการประชุมรอบ โตเกียว ผลของการประชุมรอบโตเกียวได้สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งที่มีอยู่ประจำในการจัดทำกฎเกณฑ์ ใหม่ว่าด้วยมาตรการปกป้อง ในทางหนึ่งนั้น ข้อบังคับที่ชัดเจนและละเอียดเกี่ยวกับมาตรการ ปกป้องจำเป็นต้องถูกทำขึ้น และในอีกทางหนึ่งนั้นซึ่งเป็นทางตรงกันข้ามกัน หลายประเทศจะ พยายามทำการที่จะหลบเลี่ยงกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องถ้าเงื่อนไขสำหรับการบังคับใช้ มาตรการปกป้องเหล่านี้มีความเข้มงวดควดขันเกินไปและได้พิจารณาว่า “แพงเกินไป” เมื่อ เปรียบเทียบกับทางเลือกอื่นในการให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ หลายประเทศ ได้ร้องเรียนตั้งแต่เริ่มการประชุมรอบโตเกียวว่ามาตรา 19 ของความตกลงเกดต์ ค.ศ. 1947 มีความ ยุ่งยากที่จะนำมาบังคับใช้และไม่ได้สนองต่อความต้องการของตนสำหรับการคุ้มครองที่มี ประสิทธิภาพโดยปราศจากภาระการชดใช้ค่าเสียหายหรืออันตรายของการตอบโต้การบังคับใช้ มาตรการปกป้อง ดังนั้น กฎเกณฑ์ว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการปกป้องในระบบการค้าโลกที่จะถูก ร่างขึ้นใหม่จะสามารถแก้ไขความยุ่งยากนี้และในขณะเดียวกันก็จะกำหนดให้มีระดับการตรวจสอบ ที่เพียงพอเพื่อที่จะป้องกันมิให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องในทางที่มีชอบ¹⁷

¹⁷ Terence P. Stewart. (Editor). (1993). *The GATT Uruguay Round: A Negotiating History (1986-1992)*. pp.1717-1820.

2.5 การแพร่หลายของมาตรการที่คลุมเครือ

ความบกพร่องของกฎเกณฑ์สำหรับควบคุมการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้มาตรา 19 ของแอกต์ ค.ศ. 1947 ได้ก่อให้เกิดการพึ่งพาการใช้ “มาตรการที่คลุมเครือ” คำศัพท์ “มาตรการที่คลุมเครือ” หมายความว่ามีการจำกัดการค้าด้วยความสมัครใจที่ได้มีการตกลงกันระหว่างประเทศผู้ส่งออกและประเทศผู้นำเข้า ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างในรูปแบบของมาตรการที่คลุมเครือ แต่องค์ประกอบที่สำคัญ คือ ข้อตกลงเกี่ยวกับการจำกัดทางการค้า หลายประเทศได้เลือกที่จะใช้มาตรการที่คลุมเครือมากกว่าที่จะใช้มาตรการปกป้อง เนื่องจากมาตรการที่คลุมเครือไม่ได้บังคับให้ประเทศผู้นำเข้าสินค้าให้ทำการชดเชยค่าเสียหายและไม่ทำให้ตนเองต้องถูกดำเนินการตอบโต้โดยประเทศผู้ส่งออกสินค้า ในตอนต้นปี ค.ศ. 1991 นั้น มีการบังคับใช้มาตรการที่คลุมเครือ 294 มาตรการ ในขณะที่มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947 มีเพียง 24 ครั้ง การแพร่หลายของมาตรการที่คลุมเครือได้สร้างความวิตกกังวลสำหรับวงการค้าเสรีประการที่หนึ่ง หลายประเทศที่ได้เจรจาการใช้มาตรการที่คลุมเครือซึ่งอยู่นอกกฎเกณฑ์ข้อบังคับของแอกต์ และมาตรการที่คลุมเครือเหล่านั้นเป็นการละเมิดมาตรา 11 และ 23 ของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งโดยทั่วไปแล้วห้ามการจำกัดด้านปริมาณรวมทั้งการทำให้เกิดความเสียหายผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับโดยประเทศคู่เจรจาภายใต้ความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947

นอกจากนี้ ก็มีประเด็นที่เกี่ยวกับความยุติธรรมของมาตรการที่คลุมเครือ ความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการคลุมเครือมักถูกเรียกร่องที่จะนำมาใช้โดยประเทศผู้นำเข้าสินค้าและด้วยความไม่เต็มใจของประเทศผู้ส่งออกสินค้าเนื่องจากประเทศผู้ส่งออกได้อาศัยการส่งออกของตนไปยังประเทศตะวันตกที่พัฒนาแล้วสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของตน ประเทศผู้ส่งออกสินค้าไม่มีทางเลือกมากนักแต่จำเป็นต้องยอมรับข้อเรียกร้องดังกล่าวของประเทศผู้นำเข้าสินค้าเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการจำกัดการค้าของตนที่รุนแรงมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ประเทศญี่ปุ่นได้ยอมรับข้อตกลงว่าด้วยการจำกัดการส่งออกรถยนต์ของตนไปยังประเทศสหรัฐด้วยความสมัครใจในช่วงต้นทศวรรษ ค.ศ. 1980 เนื่องจากได้รับการชดเชยโดยข้อเรียกร้องของสภาคองเกรสสหรัฐให้มีการออกกฎหมายเพื่อการจำกัดโควตาการนำเข้าสินค้าจากประเทศญี่ปุ่นอย่างรุนแรง ร้อยละ 90 ของมาตรการที่คลุมเครือที่ถูกใช้นั้น ได้ถูกใช้โดยสหภาพยุโรป ประเทศสหรัฐ และประเทศแคนาดา และมาตรการเหล่านั้นมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่สินค้าส่งออกจากประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชีย มาตรการที่คลุมเครือไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งก็คือการส่งเสริมให้มีการค้าเสรีโดยการป้องกันมิให้รัฐบาลทำการแทรกแซงการค้าระหว่างประเทศตามอำเภอใจ

นอกจากนั้น ระยะเวลาของมาตรการที่คลุมเครือมักไม่มีความแน่นอนซึ่งทำให้เกิดผลการบิดเบือนทางการค้าโดยที่มาตรการเหล่านั้นที่จะคงมีอยู่ต่อไปโดยปราศจากการตรวจสอบอย่างละเอียด อันตรายของมาตรการที่คลุมเครือ คือ การเปลี่ยนการค้าเสรีที่ถูกส่งเสริมโดยความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 เป็นระบบการค้าที่ถูกควบคุมและ “ถูกบริหารจัดการ” โดยรัฐบาลของประเทศสมาชิกความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 เนื่องจากมาตรการเหล่านั้นได้ถูกใช้อย่างกว้างขวางกับสินค้าที่หลากหลาย รวมถึงสิ่งทอและเสื้อผ้า สินค้าเกษตร สินค้าเหล็ก สินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคอิเล็กทรอนิกส์ และรถยนต์

ตามที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ ความพยายามครั้งใหม่ได้เกิดขึ้นอีกครั้งเพื่อที่จะชำระกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องหลังจากการประชุมรอบโตเกียว “โครงการคณะทำงานของแกตต์” (The GATT Work Programme) ซึ่งได้มีการตกลงกันในปี ค.ศ. 1979 ได้ยอมรับว่าการเจรจาว่าด้วยมาตรการปกป้องที่ต่อเนื่องเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นของโครงการดังกล่าว ถึงแม้ว่าในระหว่างการประชุมที่มีขึ้นในภายหลังจะได้มีการพิสูจน์แล้วว่าไม่มีความคืบหน้าใดๆเกี่ยวกับประเด็นเหล่านั้น โดยเฉพาะประเด็นการเลือกใช้ (Selectivity) คำแถลงการณ์รัฐมนตรี (Ministerial Declaration) ที่ได้มีขึ้นในเวลาต่อมาในปี ค.ศ. 1982 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปราศจากความกำหนัดด้านการเจรจาว่าด้วยมาตรการปกป้องได้ประกาศแถลงการณ์ว่าประเทศคู่เจรจาควรจะ “ดำเนินการเพียงลำพังและร่วมกันเพื่อที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการปกป้องที่ครบถ้วนสมบูรณ์ที่รวดเร็วโดยให้อยู่บนหลักการว่าด้วยความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947” ก็ได้มีการถกเถียงอย่างไม่เป็นทางการและการตรวจสอบมาตรการปกป้องอย่างต่อเนื่องหลังจากที่ได้มีคำแถลงการณ์ในปี ค.ศ. 1982 แต่ประเทศผู้เข้าร่วมเจรจาก็ยังไม่สามารถที่จะประสานความแตกต่างในประเด็นหลักได้ ในปี ค.ศ. 1983 ผู้อำนวยการใหญ่แกตต์ได้แต่งตั้งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญอิสระเพื่อที่จะได้สวนปัญหาที่ระบบการค้าระหว่างประเทศกำลังเผชิญอยู่ ในปี ค.ศ. 1985 ทางกลุ่มดังกล่าวได้จัดทำรายงานเรื่อง “นโยบายการค้าสำหรับอนาคตที่ดีขึ้น: ข้อเสนอสำหรับการดำเนินการ - รายงาน Leutwiler (“Trade Policies for a Better Future: Proposals for Action” - the Leutwiler Paper) รายงานดังกล่าวได้รวมถึงข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการปกป้องโดยได้มีการเสนอแนะให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องให้สอดคล้องกันกับกฎเกณฑ์ของแกตต์ และให้มีการขจัดมาตรการเหล่านั้นภายในระยะเวลาที่ได้ตกลงร่วมกัน รายงานได้สนับสนุนให้มีการใช้มาตรการปกป้องแบบไม่เลือกปฏิบัติ ถึงแม้ว่ารายงาน Leutwiler ไม่มีผลทางกฎหมายในทางปฏิบัติใดๆ ก็ตาม รายงาน Leutwiler ก็ได้ส่งผลกระทบต่อสำคัญต่อการประชุมรอบอุรุกวัยที่ได้มีขึ้นในภายหลัง¹⁸

¹⁸ Terence P. Stewart. (Editor). Ibid.

2.6 การประชุมรอบอุรุกวัย (Uruguay Round) และการชำระความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995

การเจรจาพหุภาคีว่าด้วยมาตรการปกป้องได้มีขึ้นอีกครั้งในการประชุมรอบอุรุกวัย (ค.ศ. 1986 – 1994) คำแถลงการณ์รัฐมนตรี (Ministerial Declaration) ในปี ค.ศ. 1986 ซึ่งเป็นการเริ่มการประชุมรอบอุรุกวัยได้กำหนดทิศทางสำหรับการเจรจาว่าด้วยมาตรการปกป้อง คำแถลงการณ์ได้กำหนดว่าความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง (i) ควรอยู่บนพื้นฐานของหลักการพื้นฐานของแกตต์ (ii) ควรประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้: ความโปร่งใส เกณฑ์ที่มีวัตถุประสงค์สำหรับการดำเนินการพิจารณาการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้รวมทั้งแนวความคิดว่าด้วยความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยคุกคาม ลักษณะชั่วคราว การลดความเข้มงวดลงตามลำดับ (กล่าวคือ มาตรการปกป้องควรจะถูกผ่อนคลายความเข้มงวดอย่างสม่ำเสมอในระหว่างตลอดอายุของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง) การปรับตัวทางด้านโครงสร้าง การชดเชยค่าเสียหายและการตอบโต้ การแจ้งผลการไต่สวน การเจรจาปรึกษาหารือ การควบคุมพหุภาคี และการระงับข้อพิพาท และ (iii) ควรจะทำให้ข้อบังคับของข้อตกลงทั่วไปมีความชัดเจนและควรใช้กับประเทศคู่เจรจาทุกประเทศ ประเทศผู้เข้าร่วมในการประชุมรอบอุรุกวัยได้เริ่มด้วยจุดยืนที่ตนได้เคยยึดถืออยู่ในการเจรจาครั้งก่อน และช่องว่างระหว่างจุดยืนเหล่านั้นยังคงมีความชัดเจนอย่างมากอีกครั้งหนึ่ง การเลือกที่จะบังคับใช้ยังคงเป็นประเด็นที่มีความยุ่งยากและสำคัญที่สุดตลอดการเจรจาความเป็นไปได้ของการประนีประนอมได้ปรากฏให้เห็นขึ้นเนื่องจากสหยุโรปผู้ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนการใช้มาตรการที่เลือกได้ได้เสนอว่าทางตอนอายุยุติการสนับสนุนการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่เลือกได้เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนสำหรับความยืดหยุ่นในการจัดสรรโควต้า ได้มีการเสนอร่างความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องอย่างต่อเนื่องในปี ค.ศ. 1989 1990 และ 1991 ในความพยายามที่จะรองรับความคิดเห็นของส่วนใหญ่ในที่ประชุมและที่จะสนับสนุนให้มีการประชุมรอบอุรุกวัยดำเนินต่อไป หลังจากที่ได้มีการผ่านการเจรจาและการประนีประนอมที่มีความยุ่งยาก ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องฉบับประวัติศาสตร์ได้เริ่มปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในที่สุด ในการเจรจาและการประนีประนอมครั้งนี้ ประธานของกลุ่มเจรจาว่าด้วยมาตรการปกป้อง นาย George Maciel เป็นผู้มีบทบาทที่สำคัญในการนำความสำเร็จมาสู่การเจรจาว่าด้วยมาตรการปกป้อง โดยให้มีการนำเสนอร่างว่าด้วยความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลกอย่างต่อเนื่องซึ่งได้ลดความขัดแย้งระหว่างประเทศผู้เข้าร่วมได้โดยลำดับ ความคืบหน้าของการเจรจาและผลสุดท้ายของการเจรจาในประเด็นหลักซึ่งมีดังต่อไปนี้¹⁹

¹⁹ Terence P. Stewart. (Editor). Ibid. pp.1768-1775.

การเลือกใช้ (Selectivity) หลายประเทศที่เป็นประเทศกำลังพัฒนารวมถึงอินเดีย และบรรดาประเทศริมฝั่งแปซิฟิก (โดยเฉพาะ ออสเตรเลีย ฮองกง นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น และสิงคโปร์) ซึ่งได้มีความวิตกกังวลว่าสินค้าส่งออกของตนจะตกเป็นเป้าของการใช้มาตรการปกป้องในเชิงคุ้มครองที่เลือกได้สนับสนุนการนำหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN) มาใช้ในการใช้มาตรการปกป้องอย่างต่อเนื่อง ในทางตรงกันข้ามกัน ทางสหภาพยุโรปยังคงยืนยันจุดยืนเดิมก่อนหน้านี้ของตนในการสนับสนุนการใช้มาตรการปกป้องที่เลือกใช้ได้ ทางสหรัฐก็ได้สนับสนุนการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่เลือกใช้ได้เช่นเดียวกัน ประเทศผู้สนับสนุนการใช้มาตรการปกป้องที่เลือกใช้ได้ได้กล่าวซ้ำว่ามีความชอบธรรมที่จะจำกัดการนำเข้าสินค้าซึ่งได้ทำความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศมากที่สุดและเพื่อที่จะไม่ให้สินค้าอื่นๆ ได้รับผลกระทบจากการถูกบังคับใช้มาตรการปกป้อง ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว สหภาพยุโรปได้แสดงเจตนาที่จะยอมตามให้มีการใช้หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN) เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกันกับความยืดหยุ่นในการจัดสรรโควตา ในการประนีประนอมครั้งสุดท้าย หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง ได้ถูกนำมาใช้ ดังนั้นโดยหลักการแล้ว การบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยอาศัยการเลือกใช้ได้จึงเป็นการต้องห้าม อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้ได้ถูกปรับให้ใช้ได้ในระดับหนึ่งด้วยเช่นกันว่าประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกได้รับอนุญาตที่หันเหไปจากหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งในการจัดสรรโควตาในกรณีที่การนำเข้าสินค้าจากประเทศที่เป็นสมาชิกบางประเทศได้เพิ่มขึ้นอย่างไม่ได้สัดส่วนกันกับการเพิ่มขึ้น โดยรวมของการนำเข้าสินค้าที่เกี่ยวข้องภายในเวลาที่ถูกกำหนดขึ้น

มาตรการที่คลุมเครือ (Grey-area Measures) สหรัฐอเมริกาได้ยื่นรายงานเรื่องจุดยืนของตนเกี่ยวกับมาตรการปกป้องต่อที่ประชุมการประชุมรอบอุรุกวัยในปี ค.ศ. 1987 ชื่อ “ความคิดเห็นของสหรัฐที่มีต่อมาตรการปกป้อง” ในรายงานฉบับนั้น ทางสหรัฐอเมริกาได้เสนอแนะนำทางเลือกที่เป็นไปได้ถึงห้าทางเลือกตั้งแต่การขจัดมาตรการที่คลุมเครือทั้งหมดไปจนถึงการทำให้มาตรการที่คลุมเครือชอบด้วยกฎหมายภายใต้กฎเกณฑ์ที่มีความชัดเจนและแน่นอนยิ่งขึ้น ประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่ได้เห็นชอบกับการขจัดมาตรการที่คลุมเครือ ในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1998 ประเทศส่วนใหญ่ในที่ประชุมการประชุมรอบอุรุกวัยได้สนับสนุนเห็นชอบให้มีการค่อยเลิกลการใช้มาตรการที่คลุมเครือ หรือมีการนำมาตรการที่คลุมเครือให้สอดคล้องกันกับความตกลงว่าด้วยความมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995

การชดใช้ค่าเสียหายและการตอบโต้ (*Compensation and Retaliation*) ในระหว่างการประชุมรอบอุรุกวัย ประเทศที่เข้าประชุมส่วนใหญ่ได้สนับสนุนให้มีการคงรักษาสีทธิที่จะให้การชดใช้ค่าเสียหายและจะทำการตอบโต้ในบางรูปแบบได้ ในทางตรงกันข้าม ประเทศผู้เข้าร่วมประชุมก็ได้รับทราบข้อกำหนดของการชดใช้ค่าเสียหายและการตอบโต้ภายใต้มาตรา 19 ของความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 ว่าเป็นเหตุผลที่สำคัญสำหรับการที่หลายประเทศจะเบี่ยงเบนจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องและดำเนินการใช้มาตรการที่คลุมเครือ เพื่อที่จะเป็นการจูงใจให้หลายประเทศปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องและไม่หันกลับไปใช้มาตรการนอกกติกามาตรปกป้องอีก ประเทศที่เข้าประชุมได้เห็นพ้องที่จะคงหรือระงับสิทธิที่จะตอบโต้ในเวลาสามปีแรกของการบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยมีเงื่อนไขว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องฉบับใหม่และได้ขึ้นอยู่กับการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนแทนที่จะเกิดจากสาเหตุอื่นด้วย

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหาย (*Injury Criteria*) ในการประชุมรอบโตเกียว ก่อนหน้านี้ บรรดาประเทศที่กำลังพัฒนาได้ทำการผลักดันให้มีหลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหายที่เข้มงวดขึ้นสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายและได้สนับสนุนว่าการวินิจฉัยความเสียหายควรมีได้ก็ต่อเมื่อได้การวินิจฉัยว่ามีความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นและการลดลงโดยรวมในสภาพของผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศ สหภาพยุโรปและสหรัฐได้เลือกที่จะคงให้มีความยืดหยุ่นในการวินิจฉัยความเสียหาย หลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหายรวมถึงการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า ส่วนแบ่งทางการตลาดที่ถูกครองโดยสินค้าที่นำเข้า การขาย การผลิต ความสามารถในการผลิต การใช้ประโยชน์ความสามารถในการผลิต กำไรขาดทุน และภาวะที่ดูว่าจ้าง ได้ถูกรวมอยู่ในหลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหาย สหรัฐอเมริกาได้เน้นว่า หนึ่งในของปัจจัยสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้ถูกระบุมา หรือแม้กระทั่งหลายปัจจัยสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้ถูกระบุมา ไม่อาจจะเป็นตัวตัดสินใจชี้ขาดในการการวินิจฉัยความเสียหายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องควรจะถูกพิจารณาวินิจฉัยให้แตกต่างกันไปตามรายกรณีไป ข้อกำหนดสำหรับความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันระหว่างการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นและความเสียหายได้ถูกรวมอยู่ในหลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหาย

การปรับตัวด้านโครงสร้าง (*Structural Adjustment*) ประเทศผู้เข้าร่วมประชุมในการประชุมรอบอุรุกวัยโดยส่วนใหญ่ได้พิจารณาเห็นว่ามาตรการปกป้องไม่ควรจะถูกนำมาบังคับใช้เพื่อเป็นการทดแทนของการปรับตัวด้านโครงสร้าง ประเทศที่กำลังพัฒนาหลายประเทศได้พิจารณา

ว่าจำเป็นต้องมีการอนุวัติการนำแผนการปรับตัวด้านโครงสร้างโดยอุตสาหกรรมที่กำลังหาทางบรรเทาความเสียหายอันเกิดจากการนำเข้าสินค้า โดยควรจะต้องมีเพื่อให้มีความสอดคล้องกันกับมาตรการปกป้อง ประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศรวมทั้งสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น ได้คัดค้านการรวมข้อกำหนดการปรับตัวด้านโครงสร้างซึ่งจะเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้รัฐบาลลงทุนด้านการเงินในอุตสาหกรรมภายในประเทศของตน ในการประนีประนอมครั้งสุดท้ายของการประชุมรอบโตเกียว ได้มีการให้ข้อความหมายเหตุการสนับสนุนการปรับตัวด้านโครงสร้างเป็นวัตถุประสงค์ของมาตรการปกป้อง แต่ก็ไม่มีข้อกำหนดเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับปรับตัวด้านโครงสร้างแต่อย่างใด หลักฐานว่าด้วยการปรับตัวด้านโครงสร้างจำเป็นต้องมีสำหรับการขยายเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

กฎเกณฑ์พิเศษสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา (Special Rules for Developing Countries) ประเทศผู้เจรจาในการประชุมรอบอุรุกวัยส่วนใหญ่ได้มีความเห็นพ้องต้องกันที่จะเสนอการปฏิบัติพิเศษเพื่อที่จะรองรับความจำเป็นในการพัฒนาประเทศของประเทศที่กำลังพัฒนา ระยะเวลาที่ยาวนานขึ้นสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Safeguard Measures) และมาตรฐานว่าด้วยความเสียหายที่เข้มงวดน้อยลง ได้ถูกเสนอให้เป็นการปฏิบัติพิเศษสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ประเทศที่พัฒนาแล้วไม่ค่อยเต็มใจที่จะผ่อนผันเงื่อนไขทั่วไปสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (ตัวอย่างเช่น การลดความเข้มงวดหลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหายให้น้อยลง) เพื่อประโยชน์ของประเทศที่กำลังพัฒนาแล้ว ประเทศผู้เข้าร่วมได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่ามาตรการปกป้องจะไม่ถูกใช้กับสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศที่กำลังพัฒนาในกรณีที่ทั้งส่วนแบ่งทางการตลาดถูกรองโดยสินค้าจากประเทศที่กำลังพัฒนานั้น และส่วนแบ่งทางการตลาดโดยรวมของสินค้านี้ต่ำกว่าจากประเทศที่กำลังพัฒนาอื่นๆอยู่ในระดับต่ำกว่าที่กำหนดไว้ ทางประเทศผู้เข้าร่วมประชุมในการประชุมรอบอุรุกวัยได้มีความเห็นพ้องต้องกันในที่ประชุมด้วยเช่นกันว่าประเทศที่กำลังพัฒนาสามารถที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องในระยะเวลาที่ยาวนานขึ้น อย่างไรก็ตาม ประเทศผู้เข้าร่วมประชุมในการประชุมรอบอุรุกวัยก็ไม่ได้นำข้อเสนอที่จะให้มีการยกเว้นแก่บรรดาประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุดจากมาตรการปกป้อง โดยทั้งหมดแต่อย่างใด

ประเด็นวิธีการปฏิบัติ (Procedural Issues) ประเทศผู้เข้าร่วมการประชุมรอบอุรุกวัยส่วนใหญ่ได้มีความเห็นพ้องต้องกันให้มีวิธีการปฏิบัติสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่มีความชัดเจนและ โปร่งใสมากขึ้น ทางสหรัฐอเมริกาได้เน้นว่ามาตรการป้องกันควรมีความโปร่งใสเป็นการชั่วคราว มีการลดความเข้มงวดลงตามลำดับ และอยู่ภายใต้การทบทวนและการยกเลิกเมื่อ

ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป ประเทศผู้เข้าประชุม ได้มีความเห็นพ้องต้องกันที่จะนำข้อกำหนดวิธีการปฏิบัติที่ละเอียดครบถ้วนเพื่อการไต่สวน ข้อความที่มีบทบัญญัติสำหรับการทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Mid-term Review) ข้อกำหนดการแจ้งที่ละเอียด กระบวนการเจรจาปรึกษาหารือ และระบบควบคุมเพื่อที่จะประกันการให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้อย่างเหมาะสมด้วยเช่นเดียวกัน ในการประชุมรอบอุรุกวัยนี้ สหรัฐอเมริกามีบทบาทในการนำเสนอความคิดใหม่ที่มีต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับว่าด้วยมาตรการปกป้องใหม่โดยอาศัยบทบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายในของประเทศตน แนวความคิดใหม่เหล่านั้นได้รวมถึง (i) หลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหาย (ii) วิธีการปฏิบัติเพื่อที่จะประกันความโปร่งใส (iii) การจำกัดระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (iv) ข้อกำหนดการผ่อนคลายความเข้มงวดสำหรับมาตรการปกป้องที่มีระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีขึ้นไป

2.7 ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995

การเจรจาที่ยุ่ยากได้ดำเนินต่อไปเป็นเวลาหลายทศวรรษและความล้มเหลวได้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าก่อนที่ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 จะได้รับการบรรลุผลในตอนสิ้นสุดการประชุมรอบอุรุกวัย ในขณะที่เวลานั้น ข้อบังคับของมาตรการปกป้องได้มีการแตกกระจายเป็นเศษเล็กเศษน้อยเนื่องจากข้อบกพร่องของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 มาตรการที่คลุมเครือที่หลบเลี่ยงกฎเกณฑ์การค้าระหว่างประเทศได้ถูกนำไปใช้เป็นที่แพร่หลายซึ่งเป็นการทำให้การค้าเสรีตกอยู่ในอันตราย ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการยุ่งยากมากเพียงแค่ว่าหลังจากที่ได้มีการเจรจาครั้งแล้วครั้งเล่า การชำระกฎเกณฑ์ใหม่ว่าด้วยมาตรการปกป้องระหว่างประเทศก็ยังคงเป็นสิ่งที่จำเป็นและได้ประสบความสำเร็จในที่สุดในการประชุมรอบอุรุกวัย ความสมดุลที่ละเอียดอ่อนของผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันและการประนีประนอมที่ยุ่ยากระหว่างสถานะของบรรดาประเทศที่พัฒนาแล้วและที่กำลังพัฒนาถูกพบเห็นได้ในข้อความของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องฉบับขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ประกาศหลักการของการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่ไม่มีการเลือกปฏิบัติและห้ามการบังคับใช้มาตรการที่คลุมเครือทุกรูปแบบ ในขณะเดียวกัน ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ก็ให้การรับรองความจำเป็นที่จะให้ความใส่ใจกับสินค้านำเข้าที่มาจากประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกบางประเทศซึ่งการนำเข้าดังกล่าวได้เพิ่มขึ้น โดยไม่ได้สัดส่วนกันกับการนำเข้าโดยรวมโดยมีการยินยอมให้ประเทศผู้นำเข้าที่จะย้ายเบี่ยงไปจากการจัดสรรโควต้าตามหลักปฏิบัติ

อย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN)²⁰ ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ.1995 ประกอบด้วยสิทธิซึ่งต่อกันทั้งหมดซึ่งบัญญัติให้มีข้อกำหนดที่เป็นวิธีสบัญญัติสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เป็นความประสบความสำเร็จที่สำคัญของการประชุมรอบอุรุกวัย

การกำหนดวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) อารัมภบทหรือบทนำ (Preamble) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้วางวัตถุประสงค์ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง วัตถุประสงค์เหล่านั้นได้รวมถึงการจัดตั้งก่อตั้งการควบคุมว่าด้วยมาตรการปกป้องพหุภาคีอีกครั้ง และการขจัดมาตรการที่หลบหลีกการควบคุมดังกล่าว อารัมภบทเน้นความสำคัญของการปรับตัวด้านโครงสร้าง (Structural Adjustment) และความจำเป็นที่ต้องมีข้อตกลงที่ครอบคลุมสมบูรณ์ด้วยเช่นกัน ข้อ 1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้ทำให้เกิดความชัดเจนด้วยเช่นกันว่าความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดกฎเกณฑ์ข้อบังคับสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้าโลก

เงื่อนไขทั่วไป (General Conditions) ข้อ 2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้บัญญัติเงื่อนไขทั่วไปสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ให้ค่านิยมและวัตถุประสงค์ของ “มาตรการปกป้อง” ข้อ 2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่า “ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกอาจนำมาตรการปกป้องมาบังคับกับสินค้านั้นถ้าประเทศสมาชิคนั้น ได้มีข้อวินิจฉัยว่าสินค้านั้นกำลังถูกนำเข้าไปในดินแดนของตนในเชิงปริมาณที่เพิ่มขึ้นที่แน่นอนหรือ โดยการเปรียบเทียบกับการผลิตสินค้าภายในประเทศ และภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวก็จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง หรือเป็นภัยคุกคามต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งผลิตสินค้าที่ชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรงกับสินค้านำเข้า” เงื่อนไขทั่วไปเหล่านั้นได้ถูกนำมาปรับใช้จากบทบัญญัติของมาตรา 19 ของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947:

- (i) การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า
- (ii) ซึ่งก่อหรือคุกคามที่จะก่อให้เกิด

²⁰ WTO Secretariat. Op.cit. p.39.

(iii) ความเสียหายอย่างรุนแรงต่อผู้ผลิตภายในประเทศที่ผลิตสินค้าที่ชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรงกับสินค้านำเข้า

การบังคับใช้หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับความนิยม (Most Favored Nation-MFN Application) ข้อ 2.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติโดยเฉพาะว่าประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกมีพันธะที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ข้อนี้เป็นผลรวมของการเจรจายาวนานในประเด็นหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับความนิยม (MFN) ข้อ 2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดอย่างชัดเจนว่าไม่เพียงแต่การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าอย่างชัดเจนเท่านั้นแต่การเพิ่มขึ้น โดยการเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศด้วยเช่นกันทำให้กรอบองค์ประกอบสำหรับการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าที่เป็นข้อบังคับของข้อ 2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และการบังคับใช้มาตรการปกป้องกับสินค้านำเข้าโดยไม่ต้องคำนึงถึงแหล่งที่มาของสินค้าแต่อย่างใด

สินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขันโดยตรง (Like or Directly Competitive Products) ภายใต้เงื่อนไขทั่วไปของ ข้อ 2.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยคุกคามที่เกิดจากการนำเข้าสินค้าจะถูกชี้ทางไปที่อุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งผลิต “สินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขันโดยตรง” ดังนั้น การระบุ “สินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขันโดยตรง” เป็นข้อกำหนดในการวินิจฉัยความเสียหาย วิธีการที่จะกำหนดขอบเขตของ “สินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขันโดยตรง” ไม่ได้ถูกบัญญัติไว้ในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 แต่อย่างใด องค์ประกอบที่เป็นนิยามสินค้า “ชนิดเดียวกัน” จะเป็นความคล้ายคลึงกันทางกายภาพและวัตถุประสงค์ของการใช้งานของสินค้านำเข้าระหว่างสินค้าภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับสินค้านำเข้า แนวความคิดว่า “สินค้าที่แข่งขันโดยตรง” จะทำให้มีประเภทของสินค้าเพิ่มขึ้นซึ่งสามารถถูกนำมารวมอยู่ในอุตสาหกรรมภายในประเทศ มิฉะนั้นแล้วก็จะไม่ถือว่าเป็นสินค้า “ชนิดเดียวกัน” อันเนื่องจากความแตกต่างทางด้านกายภาพ การวินิจฉัยสินค้าที่แข่งขันโดยตรงสามารถที่จะกระทำได้โดยอาศัยการทดแทนกันได้เชิงพาณิชย์ระหว่างสินค้าภายในประเทศและสินค้านำเข้า หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีหน้าที่จะต้องทำการลงความเห็นหรือทำการวินิจฉัยที่สมเหตุสมผลในเรื่องความเหมือนหรือการแข่งขันโดยตรงระหว่างสินค้าภายในประเทศและสินค้านำเข้าซึ่งจะถูกพิจารณาเพื่อที่จะนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้ ตัวอย่างเช่น คดีที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปกป้องคดีหนึ่ง คดี Chile –

Agricultural Products ซึ่งทางประเทศชิลีได้ยืนยันว่าข้าวสาลีและแป้งสาลีเป็นสินค้าที่แข่งขันโดยตรง ประเทศชิลีได้ยืนยันเช่นเดียวกันเหตุผลได้ถูกสะท้อนให้เห็นอยู่ในรายงานของคณะกรรมการการบิดเบือนทางการค้าชิลี (Chilean Distortions Commission – CDC) ซึ่งเป็นหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ ในรายงานดังกล่าวนั้น ได้มีการบันทึกว่า “...แป้งสาลีถือว่าเป็นอีกวิธีหนึ่งของการนำเข้าข้าวสาลีถ้าการนำเข้าโดยตรงถูกพิสูจน์ว่ามีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นหรือจะโดนจัดเก็บอากรตามพิกัดอัตราศุลกากรที่สูงขึ้น ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะใช้การปฏิบัติที่คล้ายคลึงกันกับที่ได้ใช้กับข้าวสาลี” คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทขององค์การการค้าโลกในคดีนี้ได้วินิจฉัยว่า ข้อสังเกตนี้มีความเกี่ยวข้องกันกับความสัมพันธ์ของความคล้ายกันหรือการแข่งขันโดยตรงระหว่างสินค้าที่นำเข้าสองอย่าง ข้าวสาลีที่นำเข้าและแป้งสาลีที่นำเข้า แต่ไม่ใช่ระหว่างข้าวสาลีภายในประเทศหรือแป้งสาลีภายในประเทศกับแป้งสาลีที่นำเข้า²¹

ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว (*Under Such Conditions*) ถ้อยคำ “ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว” ได้ถูกนำมารวมอยู่ในข้อ 2.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ข้อความนี้ไม่ได้สร้างหลักเกณฑ์เพิ่มเติม โดยที่ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกจำเป็นต้องทำการวิเคราะห์ราคาของสินค้านำเข้าเพื่อที่จะตรวจสอบเงื่อนไขที่สินค้าได้ถูกนำเข้ามา หรือข้อกำหนดในเชิงวิเคราะห์ที่จะต้องกระทำเพื่อที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องและดังนั้น ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกนั้นไม่จำเป็นต้องทำการวิเคราะห์ราคาภายใต้ข้อความนี้แต่อย่างใด

“สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” (*Unforeseen Developments*) “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” หมายถึงสถานการณ์ที่ไม่สามารถถูกคาดเห็นได้โดยประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกซึ่งได้นำไปสู่การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า การพิสูจน์การมีอยู่ของสถานะของสถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึงนี้ต้องมีอยู่ในรายงานที่ตีพิมพ์โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่มีอำนาจในการไต่สวนประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทยจำเป็นต้องพิสูจน์การมีอยู่ของ “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” ถึงแม้ว่าความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 จะไม่ได้บัญญัติถ้อยคำ “สถานการณ์ที่ไม่อาจคาดถึง” ก็ตาม

การไต่สวน (*Investigation*) ข้อ 3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เป็นหนึ่งของบทบัญญัติใหม่ในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องและเป็น

²¹ Melaku Geboye Desta. (2002). *The Law of International Trade of Agricultural Products*. p.39.

บทบัญญัติที่ควบคุมการปฏิบัติของการไต่สวนสำหรับการพิจารณาเพื่อการบังคับใช้มาตรการปกป้อง องค์ประกอบที่สำคัญของการไต่สวนนี้ คือ ความโปร่งใสและความยุติธรรมในด้านการบวนการไต่สวนภายใต้ข้อนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีหน้าที่ที่จะออกหนังสือการแจ้งให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียทราบและดำเนินการไต่สวนสาธารณะหรือจัดให้มีวิธีการที่เหมาะสมซึ่งทำให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้มีส่วนได้เสียมีโอกาสที่จะเสนอความเห็นของตนเกี่ยวกับการเสนอที่จะใช้มาตรการปกป้อง หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจะต้องตีพิมพ์ผ่านสื่อที่เหมาะสม ซึ่งมี “การบรรยายผลการไต่สวนของหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐและการวินิจฉัยอย่างสมเหตุสมผลที่ได้มีการพิจารณาถึงประเด็นว่าด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ข้อ 3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ไม่ได้ระบุระยะเวลาที่แน่ชัดว่าการไต่สวนควรใช้ระยะเวลายาวเท่าใดหรือระยะเวลาของการไต่สวนควรเป็นเท่าใด กระบวนการการไต่สวนในส่วนที่เป็นรายละเอียดขึ้นอยู่กับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ ในคดี Korea – Dairy Products คณะกรรมาธิการการค้าเกาหลี (Korean Trade Commission – KTC) ได้เริ่มทำการไต่สวนในวันที่ 2 เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1996 และได้ดำเนินการไต่สวนสภาพของอุตสาหกรรมภายในประเทศระหว่างช่วงเวลาตั้งแต่เดือนมกราคม ค.ศ. 1993 จนถึงเดือนเมษายน ค.ศ. 1996 ระยะเวลาดังกล่าวนี้ควรจะเป็นการเพียงพอที่จะทำการสังเกตสภาพที่เปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมภายในประเทศได้อย่างชัดเจน การไต่สวนในภายหลังโดยปกติแล้วใช้ระยะเวลาตั้งแต่สามปีขึ้นไป คณะกรรมาธิการการค้าเกาหลีได้ทำการไต่สวนเสร็จสิ้นในวันที่ 23 เดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1996 หลังจากที่ได้มีการเริ่มการไต่สวนผ่านไปได้หกเดือน²²

การพิจารณาถึงประโยชน์ต่อสาธารณชน (Consideration of Public Interest) หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐไม่เพียงแต่ต้องหาข้อเท็จจริงที่ถูกต้องที่เกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าและสภาพของอุตสาหกรรมภายในประเทศเท่านั้น แต่ยังต้องทำให้แน่ใจด้วยเช่นกันว่าส่วนได้เสียและสถานะที่แตกต่างกันของบุคคลผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดจะได้รับการพิจารณาโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง หลังจากที่ได้มีการพิจารณาความเห็นและสถานะของบุคคลผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดแล้ว หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจะต้องทำการตัดสินใจอย่างเหมาะสมว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องเป็นมาตรการเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณชนหรือไม่ถึงแม้ว่าจะเป็นการบังคับใช้ข้อการปกป้องจะมีความชอบธรรมภายใต้กฎเกณฑ์ของมาตรการปกป้องก็ตาม

²² Melaku Geboye Desta. Ibid.

การให้เหตุผลและการอธิบาย (Reasoning and Explanation) ข้อ 3.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐตีพิมพ์รายงานที่บรรยายผลการไต่สวนของตนและการอธิบายที่สมเหตุสมผลที่ได้คำนึงถึงประเด็นที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจะต้องจัดทำรายงานการไต่สวนฉบับสมบูรณ์ของตนพร้อมด้วยเหตุผลสำหรับการพิจารณาซึ่งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่เพียงพอ หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลวิธีการเฉพาะเจาะจงสำหรับการรวบรวมข้อมูล หรือการวินิจฉัยความเสียหายถึงแม้ว่าอคติประจำตัวหรือปัญหาว่าด้วยความบกพร่องอื่นๆที่เกี่ยวกับวิธีการที่นำไปสู่การวินิจฉัยที่มีอคติสามารถที่จะได้รับการถูกทบทวนได้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจำเป็นต้องอธิบายว่าการวิเคราะห์ของตนได้นำไปสู่การวินิจฉัยความเสียหายได้อย่างไร นอกจากนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐควรจะนำการให้เหตุผลและข้อมูลซึ่งถูกใช้ในการในการพิจารณาของตนทั้งหมดมารวมอยู่ในรายงานการไต่สวนฉบับสมบูรณ์

ความลับและการรักษาความลับ (Confidentiality) ข้อ 3.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ให้ความคุ้มครองข้อมูลที่เป็นความลับ ข้อ 3.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่า “ข้อมูลใดๆที่โดยสภาพเป็นข้อมูลลับหรือเป็นข้อมูลที่ผู้นำเสนอข้อมูลได้ขอให้ถือเป็นความลับและมีผลที่รับฟังได้ ให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐปฏิบัติต่อข้อมูลนั้นอย่างมีความลับ ข้อมูลดังกล่าวจะต้องไม่ถูกเปิดเผยโดยปราศจากยินยอมของประเทศคู่เจรจาที่ได้ยื่นข้อมูล ในกรณีนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐอาจขอให้ผู้ให้ข้อมูลจัดทำข้อสรุปของข้อมูลในลักษณะที่ไม่เป็นความลับก็ได้ หากผู้นำเสนอข้อมูลไม่สามารถจัดทำข้อสรุปในลักษณะที่ไม่เป็นความลับก็ได้ก็ให้แสดงเหตุผลไว้ด้วย อย่างไรก็ตาม ถ้าหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐลงความเห็นว่าคุณขอให้ถือข้อมูลเป็นความลับนั้น ไม่มีเหตุผลเพียงพอและผู้ให้ข้อมูลไม่ยินยอมหรือไม่เต็มใจจะให้เผยแพร่หรือเปิดเผยเป็นการทั่วไปหรือในรูปแบบของข้อสรุป หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจะไม่นำข้อมูลนั้นมาประกอบการพิจารณาก็ได้ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์จนเป็นที่พอใจจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง” การวินิจฉัยความเสียหายจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่มีรายละเอียดจากอุตสาหกรรมภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลอาจรวมถึงข้อมูลทางธุรกิจที่ละเอียดอ่อนด้วย (เช่น ความลับทางการค้า) การเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะเป็นภัยต่อส่วนได้เสียของอุตสาหกรรมภายในประเทศ ข้อ 3.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 จึงให้ความคุ้มครองความลับของข้อมูลที่มีลักษณะดังกล่าว หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐอาจเลือกที่จะไม่ใช่ข้อมูลที่เป็นความลับถ้าหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีความเห็นว่าคำร้องขอสำหรับความลับ ไม่มีเหตุผลและบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่เต็มใจที่จะ

เปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณชนหรือ ไม่อนุญาตให้มีการเปิดเผยข้อมูลในรูปแบบทั่วไปหรือเป็นการ
สรุปเว้นแต่บุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถยืนยันความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าวได้²³

การวินิจฉัยความเสียหาย (*Injury Determination*) ข้อ 4 เป็นบทบัญญัติที่เป็นหัวใจของ
ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เนื่องจากข้อนี้ได้บัญญัติ
แนวทางที่สำคัญสำหรับการวินิจฉัยความเสียหาย ข้อ 4.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง
ขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติค่านิยามสำหรับข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัย
ความเสียหาย “ความเสียหายอย่างรุนแรง” ได้ถูกนิยามในข้อ 4.1(a) ของความตกลงว่าด้วย
มาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ว่าเป็น “การทำให้เสียหายโดยรวมที่มีลักษณะ
สำคัญต่อสถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศ” “ภัยคุกคามของความเสียหายอย่างรุนแรง” ได้
ถูกนิยามในข้อ 4.1(b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ว่า
เป็น “ความเสียหายที่รุนแรงซึ่งใกล้เข้ามาอย่างชัดเจนซึ่งสอดคล้องกันกับบทบัญญัติของวรรคที่ 2”
ท้ายที่สุด “อุตสาหกรรมภายในประเทศ” ได้ถูกนิยามในข้อ 4.1(c) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการ
ปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ว่าเป็น “ผู้ผลิตสินค้าโดยรวมชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน
โดยตรง ซึ่งดำเนินกิจการภายในดินแดนของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก หรือ
ผลผลิตสินค้าโดยรวมชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรงของผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศที่
ประกอบเป็นสัดส่วนใหญ่ของการผลิตภายในสินค้าภายในประเทศเหล่านั้น โดยรวมทั้งหมด”
นอกจากนี้ สัญชาติของผู้ผลิตไม่ใช่สาระสำคัญและผู้ผลิตสัญชาติต่างด้าวก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของ
อุตสาหกรรมภายในประเทศเช่นเดียวกันตราบใดที่ผู้ผลิตต่างประเทศผลิตสินค้าภายในเขตแดนของ
ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่กำลังบังคับใช้มาตรการปกป้อง ค่านิยามที่กล่าวมา
ทั้งหมดเหล่านี้ไม่ได้ขจัดความเป็นอัตรวิสัยที่มีอยู่ในการวินิจฉัยความเสียหายแต่อย่างใด อัตรวิสัยที่มี
อยู่ในตัวยังคงตกอยู่ที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่จะทำการพิจารณาว่าความเสียหายที่ได้ผ่านการ
ได้สวนแล้วประกอบเป็น “การทำให้เกิดความเสียหายโดยรวมต่อสถานะของอุตสาหกรรม
ภายในประเทศ” หรือ ไม่ และในกรณีของภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดเป็นความเสียหาย “ที่ใกล้เข้ามา”
(*Imminent*) หรือ ไม่ การวินิจฉัยความเสียหายเป็นศิลปะแทนที่ที่จะเป็นวิทยาศาสตร์ที่มีความ
แน่นอนและระดับที่แน่นอนของความเป็นอัตรวิสัยเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้มี
ความสอดคล้องกันกับปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายเฉพาะรายการตามที่ระบุในข้อ 4.2(a) ของ

²³ Melaku Geboye Desta. *Ibid.* p.44.

ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ว่าด้วยการไต่สวนจะถูกวิเคราะห์และจำต้องมีการให้เหตุผลและคำอธิบายสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายนั้น²⁴

ข้อ 4.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้ระบุให้มีการประเมินปัจจัยสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายซึ่งเป็นการเพิ่มเติมลักษณะใหม่ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ข้อดังกล่าวของความตกลงฉบับนี้ได้บัญญัติว่า “หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจะต้องพิจารณาปัจจัยในลักษณะที่เป็นภววิสัยและเชิงปริมาณได้ที่มีผลกระทบต่อสถานะของอุตสาหกรรมนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อัตราและปริมาณการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ส่วนแบ่งของตลาดภายในประเทศที่ถูกครองโดยการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงของระดับการขาย ผลผลิต ผลิตภาพ ความสามารถในการผลิต ความสามารถในการใช้ประโยชน์ในการผลิต กำไรและขาดทุน และการจ้างงาน” ข้อ 4.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดเกณฑ์ที่เป็นภววิสัยสำหรับการประเมินความเสียหายโดยได้มีการจัดทำบัญชีปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายแปดอย่าง ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่เสนอมาตรการปกป้องมาบังคับใช้มีหน้าที่ที่จะต้องพิจารณาแต่ละปัจจัยและทุกปัจจัยที่อยู่ในบัญชีภายใต้ข้อ 4.2 (a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจะต้องวิเคราะห์ปัจจัยทั้งหมดซึ่งตนพิจารณาว่ามีความเกี่ยวข้องกับความเสียหาย หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องให้คำอธิบายหรือเหตุผลว่าปัจจัยที่ถูกพิจารณาสนับสนุนหรือลดค่าต่อผลการไต่สวนว่าด้วยความเสียหายอย่างรุนแรงได้อย่างไร ข้อ 4.2(c) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่า “หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐต้องตีพิมพ์โดยไม่ชักช้าคำอธิบายหรือเหตุผลว่าปัจจัยที่กล่าวนั้นได้ก่อให้เกิดความเสียหายได้อย่างไรเพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของข้อ 3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์คดีที่อยู่ภายใต้การไต่สวนที่มีรายละเอียดรวมทั้งการพิสูจน์ความเกี่ยวข้องของปัจจัยที่ถูกตรวจสอบตามที่ได้กล่าวแล้ว การวินิจฉัยความเสียหายไม่สามารถที่จะทำได้เหมือนกันกับวิทยาศาสตร์ที่มีความแน่นอนและบทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องก็ไม่ได้บัญญัติระดับที่เป็นตัวเลขสำหรับระดับหรือปริมาณความเสียหาย (ตัวอย่างเช่น การลดลงที่เปอร์เซ็นต์ของการจ้างงานที่ควรจะถูกถือว่าเป็นการชี้วัดความเสียหายอย่างรุนแรง) หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐต้องดำเนินการพิจารณาในลักษณะ

²⁴ Melaku Geboye Desta. Ibid. p.45.

ที่เป็นแก่นสารผลกระทบบ้างปัจจัยที่เกี่ยวข้องมีผลต่อสภาวะของอุตสาหกรรมภายในประเทศได้อย่างไร²⁵

วิธีการปฏิบัติเฉพาะที่ถูกนำมาใช้โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐสำหรับการรวบรวมข้อมูลหรือการวินิจฉัยความเสียหาย และแม้กระทั่งน้ำหนักของความสำเร็จที่ให้กับแต่ละปัจจัยโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐเพื่อวัตถุประสงค์ของการวินิจฉัยความเสียหายที่รุนแรงขั้นสุดท้ายขึ้นอยู่กับดุลพินิจของหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ ในการวินิจฉัยความเสียหายนั้น หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายต้องมียู่ในการวิเคราะห์ปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายทุกตัวของตน ปัจจัยบางตัวอาจแสดงให้เห็นความเสื่อมถอยซึ่งเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวอ้างว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นและปัจจัยบางตัวก็ไม่ได้เป็นการสนับสนุนข้อกล่าวอ้างว่าด้วยความเสียหายแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัยความเสียหายโดยรวมทั้งหมดควรพิสูจน์ให้เห็นการทำ ความเสียหายอย่างชัดเจนให้แก่สถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศ ความเสียหายอย่างรุนแรงในปัจจุบันควรมีอยู่จริงจนกระทั่งถึงและรวมอยู่ในตอนท้ายที่สุดของระยะเวลาของการไต่สวน นอกจากนี้ การพิจารณาปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายแต่ละตัวควรจะถูกดำเนินการให้มีการสอดคล้องกับปัจจัยตัวอื่นด้วย ตัวอย่างเช่น การนำการผลิตที่ประหยัดแรงงานหรือเทคโนโลยีการจัดการมาใช้ อาจทำให้สถานะในการแข่งขันของอุตสาหกรรมภายในประเทศดีขึ้น โดยการปรับปรุงความสามารถในการผลิต อย่างไรก็ตาม การนำการผลิตที่ประหยัดแรงงานหรือเทคโนโลยีการจัดการมาใช้ก็อาจทำให้จำนวนการว่างงานในอุตสาหกรรมลดน้อยลง ในกรณีนี้ การว่างงานที่ลดลงไม่ควรจะถือว่าเป็นตัวชี้วัดความเสียหายจากการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้า หนึ่งในปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสียหายภายใต้ข้อ 4.2 (a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ต้องถูกพิจารณาทั้งภายในขอบเขตที่แน่นอนและที่มีความสัมพันธ์กัน²⁶

ในการประเมินความเสียหายนั้น ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกอาจทำการวิเคราะห์ส่วนเฉพาะ (Distinct Segment) ของอุตสาหกรรมภายในประเทศ แต่ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกควรพิจารณาทุกส่วนทั้งหมดหรือให้คำอธิบายว่าส่วนที่ถูกเลือกมานั้นเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมโดยรวมสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายได้อย่างไร ข้อกำหนดเดียวกันนี้จะถูกปรับใช้กับการเลือกผู้ผลิตเฉพาะรายสำหรับการประเมินความเสียหาย ถ้าหน่วยงาน

²⁵ Melaku Geboye Desta. Ibid. p.46.

²⁶ Ibid.

ผู้มีอำนาจของรัฐไม่ได้ตรวจสอบผู้ผลิตทั้งหมด ทางหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐควรให้คำอธิบายที่พอเพียงว่าการเลือกผู้ผลิตแสดงภาพรวมที่เป็นภววิสัยของสถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยรวมได้อย่างไร องค์การอุทธรณ์ขององค์การการค้าโลกในคดี United States – Lamb Meat ได้กำหนดแนวทางในการวินิจฉัยความพอเพียงของข้อมูลสำหรับการวินิจฉัยความเสียหาย องค์การอุทธรณ์องค์การการค้าโลกในคดีนี้ได้วินิจฉัยว่าข้อมูลที่ถูกใช้โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐต้องเป็นตัวแทนที่เหมาะสมเพื่อที่จะทำให้เห็นภาพที่แท้จริงของอุตสาหกรรมภายในประเทศ องค์การอุทธรณ์องค์การการค้าโลกได้ยอมรับว่าการรวบรวมข้อมูลซึ่งครอบคลุมถึงผู้ผลิตภายในประเทศทั้งหมดอาจไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติในหลายกรณี องค์การอุทธรณ์องค์การการค้าโลกได้พิจารณาด้วยเช่นกันว่าสิ่งที่พอเพียงในกรณีใดๆ จะขึ้นอยู่กับ “ลักษณะเฉพาะ” (Particularities) ของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่เป็นประเด็นสำหรับการพิจารณาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง คำตัดสินขององค์การอุทธรณ์องค์การการค้าโลกได้ระบุว่าข้อมูล (Information) ที่ถูกรวบรวมมาและถูกใช้สำหรับการตรวจสอบจะต้องเป็นตัวอย่างที่มีเหตุผลทางสถิติ มิฉะนั้นแล้ว ก็ควรจะเป็นคำอธิบายอื่นๆ ที่น่าเชื่อถือได้ว่าทำไมข้อมูลที่ถูกเสนอนั้นจึงเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรม นอกจากนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐไม่สามารถที่จะอาศัยเพียงแต่ข้อมูลที่ได้มาจากบุคคลผู้มีส่วนได้เสียเพียงลำพัง หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐควรมีความตื่นตัวในการแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของอุตสาหกรรมภายในประเทศทั้งหมด²⁷

ภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง (*Threat of Serious Injury*) ในกรณีที่มาตราการปกป้องถูกนำมาบังคับใช้ด้วยเหตุของภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง นั้น ข้อ 4.1(b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่าความเสียหายที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย “ต้องหมายถึงความถึงความเสียหายอย่างรุนแรงซึ่งใกล้เคียงเป็นอันตรายอย่างชัดเจน การวินิจฉัยการมีอยู่ของภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายจะต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและไม่ใช่เพียงแต่คำกล่าวอ้าง การคาดคะเน หรือความเป็นได้ที่ห่างไกล.....” ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ไม่ได้บัญญัติวิธีการเฉพาะเจาะจงอย่างใดเพื่อที่จะเป็นแนวทางสำหรับการวินิจฉัยภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง ในคดี United States – Lamb Meat คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทขององค์การการค้าโลกได้วางแนวทางสำหรับการวินิจฉัยภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงซึ่งมีดังต่อไปนี้²⁸

²⁷ Melaku Geboye Desta. Ibid. p.47.

²⁸ Ibid.

(i) ว่าการวินิจฉัยภัยคุกคามจะต้องอยู่บนพื้นฐานการวิเคราะห์ซึ่งใช้ข้อมูล (Data) ที่เป็นกาวิตีและที่ตรวจสอบได้จากอดีตที่ผ่านมาไม่นาน (กล่าวคือ ช่วงสุดท้ายของระยะเวลาการไต่สวน) เป็นจุดเริ่มต้นเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการวินิจฉัย โดยการกล่าวอ้าง การคาดคะเน ความเป็นได้ที่ห่างไกล

(ii) ว่าการวินิจฉัยที่เป็นข้อเท็จจริงจากอดีตที่ผ่านมาไม่นานที่ถูกทำให้สมบูรณ์โดยการคาดคะเนที่อาศัยข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการพัฒนาการของสถานะของอุตสาหกรรม และการนำเข้าไปในอนาคตโดยที่จำต้องมีการพิจารณาถึงความจำเป็นในอนาคตเพื่อที่จะทำให้แน่ใจว่าการวิเคราะห์ว่ามีการทำความเสียหายให้แก่สถานะของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องที่ใกล้เข้ามาในอนาคตที่จะถึงหรือไม่

(iii) ว่าการวิเคราะห์จำต้องวินิจฉัยว่าความเสียหายในระดับที่รุนแรงจะเกิดขึ้นจริงในอนาคตหรือไม่เว้นแต่จะมีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

จุดที่สำคัญของการตรวจสอบโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐอยู่ที่ข้อมูลล่าสุดเพื่อที่จะวินิจฉัยความเสียหายที่ใกล้เข้ามา แนวคำวินิจฉัยขององค์กรอุทธรณ์องค์การการค้าโลกในคดี United States – Lamb Meat ได้เน้นด้วยเช่นกันว่าข้อมูลล่าสุดควรจะถูกพิจารณาในกรอบของแนวโน้มที่ยาวขึ้น (กล่าวคือ ความเสื่อมถอยไปที่ไปถึงการสิ้นสุดของระยะเวลาการไต่สวนอาจเป็นส่วนหนึ่งของวัฏจักรเศรษฐกิจปกติ) หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐต้องดำเนินการประเมินปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายที่เกี่ยวข้องด้วยความระมัดระวังในการประเมินภัยคุกคามรวมทั้งความเสียหาย โดยการอาศัยการวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ผลกระทบโดยรวมที่มีต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศต้องได้รับการถูกประเมินด้วยเช่นเดียวกัน “ภายใต้ข้อ 4.2 (a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐต้องดำเนินการประเมินที่เป็นสาระสำคัญ ผลของการทำให้เป็นภาวะ หรืออิทธิพล หรือผลข้างเคียง หรือผลกระทบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องมีต่อ “สถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศ” จากการที่ได้มีการดำเนินการประเมินที่เป็นสาระสำคัญปัจจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐสามารถที่จะทำการสรุปโดยรวมได้อย่างถูกต้องว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงหรือได้รับการคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายดังกล่าวตามที่ได้นิยามในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 หรือไม่”²⁹

²⁹ Melaku Geboye Desta. Ibid. p.48.

ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน (Causal Link) ข้อ 4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ต่อเมื่อ ได้มีการพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันระหว่างการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกับความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง การบังคับใช้มาตรการปกป้องจะไม่มีผลย้อนหลังเว้นแต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ข้อ 4.2 (b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่า “การวินิจฉัยว่าด้วยความเสียหายอย่างรุนแรงตามที่ได้อ้างถึงในอนุวรรค (a) ไม่สามารถที่จะทำได้เว้นแต่ว่าการไต่สวนได้พิสูจน์โดยอาศัยพยานหลักฐานที่เป็นกาววิสัยการมีอยู่ของความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันระหว่างการนำเข้าสินค้าที่เกี่ยวข้องที่เพิ่มขึ้นกับความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงเมื่อมีปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือ ไปจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกำลังก่อความเสียหายให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศในขณะเดียวกัน ความเสียหายดังกล่าวนั้น ไม่ถือว่าได้เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นแต่อย่างใด” คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทขององค์การการค้าโลกในคดี Argentina – Footwear ได้กำหนดการทดสอบสามง่าม (Three-pronged Test) สำหรับการวินิจฉัยความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ง่ามที่หนึ่ง (First Prong) ของการทดสอบคือว่าแนวโน้มในการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นสอดคล้องกันกับแนวโน้มที่ลดลงในปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายตามที่ได้บัญญัติอยู่ในข้อ 4.2 (a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 หรือไม่ และถ้าไม่ใช่ต้องมีคำอธิบายที่สมเหตุสมผลว่าทำไมข้อมูลถึงยังคงแสดงถึงความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ง่ามที่สอง (Second Prong) คือ เงื่อนไขของการแข่งขันในตลาดภายในประเทศระหว่างสินค้านำเข้ากับสินค้าภายในประเทศพิสูจน์ให้เห็น โดยอาศัยพยานหลักฐานที่เป็นกาววิสัย ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของการนำเข้าสินค้าที่มีผลให้เกิดความเสียหายหรือไม่ ง่ามที่สาม (Third Prong) คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ได้ถูกวิเคราะห์หรือไม่และได้มีการพิสูจน์ว่าความเสียหายที่เกิดจากปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือ ไปจากการนำเข้าสินค้าหรือไม่³⁰

การตรวจสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันมักจะ ต้องมีการวิเคราะห์ที่ความซับซ้อนทั้ง ในเชิงเศรษฐศาสตร์และนิติศาสตร์ การทดสอบง่ามที่หนึ่งสามารถกระทำได้โดยการเปรียบเทียบแนวโน้มในการนำเข้าสินค้ากับแนวโน้มในการผลิตสินค้าภายในประเทศ ในคดี United States – Wheat Gluten คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทขององค์การการค้าโลก ได้วินิจฉัยยืนยันว่าความสอดคล้อง โดยทั่วไปและโดยรวมของแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกับ

³⁰ Melaku Geboye Desta. Ibid.

แนวโน้มในเชิงลบในปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายตลอดระยะเวลาของการไต่สวนก็จะเป็นการเพียงพอสำหรับข้อกำหนดแรกและว่าความสอดคล้องที่ถูกต้องแน่นอนในปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายทุกตัวไม่มีความจำเป็นสำหรับการตรวจสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันแต่อย่างใด การทดสอบง่ายที่สองกำหนดให้มีการวิเคราะห์การแข่งขันทางการตลาดระหว่างสินค้าที่นำเข้ากับสินค้าที่ผลิตภายในประเทศว่าเป็นเพียงความสอดคล้องกันของเวลาระหว่างแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกับแนวโน้มในเชิงลบของปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายจะไม่เป็นพยานหลักฐานที่พอเพียงสำหรับการพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกัน การมีอยู่ของการแข่งขันทางการตลาดระหว่างสินค้าที่นำเข้ากับสินค้าภายในประเทศจะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันที่เป็นไปได้ระหว่างการนำเข้าสินค้ากับความเสียหายเนื่องจากสินค้าภายในประเทศกำลังถูกเข้าแทนที่โดยสินค้านำเข้า ตัววัดทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง เช่น “ความยืดหยุ่นที่ทดแทนกันได้ของอุปสงค์” (Cross-Elasticity of Demand) สามารถที่จะถูกใช้เพื่อที่จะวินิจฉัยระดับของการแข่งขันทางการตลาดระหว่างสินค้าที่นำเข้าและสินค้าที่ผลิตภายในประเทศ การทดสอบง่ายที่สามตรวจสอบสาเหตุอื่นที่เป็นได้นอกเหนือไปจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุที่เป็นผลกันยังคงสามารถที่จะถูกพิสูจน์ได้ในขณะที่ยังมีปัจจัยนอกเหนือไปจากการนำเข้าสินค้าที่ก่อให้เกิดความเสียหายได้หรือไม่ คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทองค์การการค้าโลกในคดี United States – Wheat Gluten ได้วินิจฉัยว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นไม่จำเป็นต้องเป็นสาเหตุเพียงอย่างเดียวสำหรับความเสียหาย แต่ถ้าพิจารณาการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นควรเป็นสาเหตุเพียงพอที่ก่อให้เกิดความเสียหาย องค์การอุทธรณ์องค์การการค้าโลกในคดีดังกล่าวได้มีความเห็นพ้องว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นไม่จำเป็นต้องเป็นสาเหตุเพียงอย่างเดียวแต่ก็ไม่เห็นด้วยว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นเพียงลำพังควรเป็นสาเหตุที่เพียงพอสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ องค์การอุทธรณ์องค์การการค้าโลกได้วินิจฉัยว่ามีความเพียงพอที่จะพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุที่เป็นผลกันถ้าการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าได้ทำให้เกิดความเสียหายอย่างชัดเจนถึงแม้ว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นโดยตัวมันเองยังไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแต่อย่างใด ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลนั้น ยังไม่เป็นการพอเพียงที่จะตรวจสอบน้ำหนักที่สัมพันธ์กันของปัจจัยที่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายที่แตกต่างกันออกไป หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่มีอำนาจจะต้องแยกแยะและตรวจสอบผลกระทบของปัจจัยที่ทำให้เกิดความเสียหายนอกเหนือไปจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นเพื่อที่จะวินิจฉัยความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันระหว่างการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกับความเสียหาย³¹

³¹ Melaku Geboye Desta. Ibid. p.48.

การบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Application of Safeguard Measures) ข้อ 5 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ควบคุมการบังคับใช้มาตรการปกป้องหลังจากที่ได้มีการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้รับการยืนยันแล้ว ข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดว่ามาตรการปกป้องจะต้องถูกบังคับใช้ “ภายในขอบเขตที่จำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างรุนแรง” ถึงแม้ว่าข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ค.ศ. 1995 จะไม่ได้ระบุรูปแบบของมาตรการปกป้องในทางปฏิบัติก็ตาม มาตรการปกป้องจะอยู่ในรูปแบบของพิกัดอัตราศุลกากรที่เพิ่มขึ้น การกำหนดโควต้า หรือการผสมผสานทั้งพิกัดอัตราศุลกากรที่เพิ่มขึ้นและการกำหนดโควต้า ข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่า “ถ้ามีการใช้การจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้า จะต้องไม่ทำให้ปริมาณการนำเข้าสินค้าลดลงต่ำกว่าปริมาณการนำเข้าสินค้าที่ผ่านมาซึ่งต้องเป็นการเฉลี่ยของการนำเข้าสินค้าในสามปีสุดท้ายซึ่งมีข้อมูลสถิติ เว้นแต่ มีการให้เหตุผลที่ชัดเจนว่าระดับที่แตกต่างกันนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายที่รุนแรง”³²

การจัดสรร โควต้าจำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกทั้งหมดที่มีส่วนได้เสียอย่างมากในการจำหน่ายสินค้าที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้อง หากไม่สามารถที่จะทำข้อตกลงกันได้ โควต้าอาจถูกจัดสรรให้เป็นไปตามส่วนแบ่งการนำเข้าสินค้าของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกในระยะเวลาหนึ่ง ถึงแม้ว่าในที่สุดประเทศสมาชิกได้ตัดสินใจที่จะนำหลักว่าด้วยการไม่ใช้แบบเลือกใช้ได้ (Principle of Non-selective Application) มาใช้ก็ตาม ข้อ 5.2 (b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ยินยอมให้ประเทศสมาชิกที่จะเบี่ยงเบนไปจากการจัดสรรโควต้าหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN) ถ้า³³

- (i) การนำเข้าสินค้าจากประเทศบางประเทศได้เพิ่มขึ้นในอัตราเปอร์เซ็นต์ที่ไม่ได้สัดส่วนกันเมื่อเทียบกับการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าโดยรวมในระยะเวลาที่เป็นตัวอย่าง
- (ii) เหตุผลสำหรับการเบี่ยงเบนมีความชอบธรรม และ

³² Melaku Geboye Desta. Ibid. p.50.

³³ WTO b (1995). Op.cit. p.941.

- (iii) เงื่อนไขของการเบี่ยงเบนได้ถูกใช้กับประเทศผู้จำหน่ายของสินค้าที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอย่างเท่าเทียมกัน

โควต้าที่ไม่ใช่หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (Non-MFN) ที่กล่าวถึงนี้ไม่สามารถขยายระยะเวลาเกินกว่าสี่ปีและ ไม่ได้รับอนุญาตให้มีการใช้ได้ในกรณีที่มีความเสียหายอย่างรุนแรง ข้อ 5.2 (b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการจัดสรร โควต้าแบบเลือกใช้ได้ การจัดสรร โควต้าแบบเลือกใช้ได้ควรถูกนำมาใช้งานเพื่อที่จะยับยั้งกรณีที่มีการใช้มาตรการปกป้องแบบเลือกในลักษณะที่เป็นที่แพร่หลายและรุนแรง มาตรการปกป้องส่วนใหญ่ที่ถูกนำมาบังคับใช้ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เป็นมาตรการที่ไม่เกี่ยวกับเชิงปริมาณ (Non-Quantitative) และไม่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการจัดสรร โควต้าที่ไม่ใช่หลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN) ในคดีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทขององค์การการค้าโลกในอดีตที่ผ่านมาแต่อย่างใด³⁴

มาตรการปกป้องชั่วคราว (*Provisional Safeguard Measure*) ข้อ 6 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติให้มีมาตรการปกป้องชั่วคราวที่สามารถที่จะถูกบังคับใช้ได้หลังจากที่ได้มีการวินิจฉัยเบื้องต้นว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นได้ก่อให้เกิดเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงถ้าความล่าช้าในการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะสร้างความเสียหายที่ไม่สามารถเยียวยาแก้ไขได้ต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ได้บัญญัติถึงมาตรการปกป้องชั่วคราวไว้ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม โดยที่ไม่เหมือนกันกับมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 จำกัดระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวไว้ไม่เกิน 200 วัน ระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวจะถูกลบเป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาแรกเริ่มของมาตรการปกป้องถ้ามีการใช้มาตรการปกป้องที่แน่นอนได้ถูกนำมาบังคับใช้แล้ว หลังจากที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวแล้ว ก็จำเป็นต้องมีกระบวนการไต่สวนตามปกติ รูปแบบของการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวจะถูกจำกัดอยู่ที่การขึ้นพิคัดอัตราศุลกากรซึ่งจะถูกชดเชยคืนอย่างรวดเร็วถ้าการไต่สวนที่ได้มีขึ้นในภายหลังได้วินิจฉัยออกมาว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นได้ก่อให้เกิดหรือได้เป็นคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ ข้อ 12.4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้า

³⁴ WTO b Ibid.

โลก ค.ศ. 1995 กำหนดด้วยเช่นกันให้มีการแจ้งการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวให้ คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้อง (Committee on Safeguards) ทราบก่อนที่จะการบังคับใช้ มาตรการปกป้องชั่วคราวรวมทั้งให้มีการเริ่มการเจรจาปรึกษาหารือ โดยไม่ชักช้าหลังจากที่ได้มีการ นำมาตรการปกป้องชั่วคราวมาบังคับใช้ มาตรการปกป้องชั่วคราวสามารถถูกนำมาบังคับใช้โดย ปราศจากการเจรจาปรึกษาหารือก่อนเป็นกลไกเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายที่ไม่ สามารถแก้ไขได้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก ไม่สามารถมีแม้กระทั่งเวลาที่จะทำการไต่สวนได้ ความจำเป็นเร่งด่วนของสถานการณ์เป็นหัวใจ สำคัญในการวินิจฉัยว่ามีความจำเป็นต้องบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวหรือไม่ มาตรการ ปกป้องชั่วคราวจะไม่ถูกบังคับใช้เพื่อการตอบโต้ในลักษณะที่เป็นการกีดกันทางการค้าต่อมาตรการ ปกป้องของอีกฝ่ายหนึ่งในกรณีที่มีการมีอยู่ของสภาวะที่ถูกเงินยังไม่มีความชัดเจน³⁵

ระยะเวลา การทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การขยายเวลาการบังคับใช้ มาตรการปกป้อง (Duration, Midterm Review, Extension) ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้กำหนดระยะเวลาสูงสุดสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องไว้ ด้วย ระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะต้องไม่เกินสี่ปี มาตรการปกป้องสามารถที่จะ ถูกขยายเวลาอีกได้เพียงหนึ่งครั้งไม่เกินสี่ปีถ้าเห็นว่าการดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้องต่อไป อีกยังคงมีความจำเป็นเพื่อที่จะเยียวยาหรือป้องกันความเสียหายอย่างรุนแรงและมีพยานหลักฐานว่า อุตสาหกรรมกำลังอยู่ในการปรับตัว (ข้อ 7.1-7.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) ระยะเวลาทั้งหมดของการบังคับใช้มาตรการปกป้องทั้งหมดรวมทั้ง ระยะเวลาที่บังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวจะต้องไม่เกินแปดปี (ข้อ 7.3 ของความตกลงว่าด้วย มาตรการปกป้อง ค.ศ. 1995 กำหนดไว้ไม่เกิน 10 ปี) การขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการ ปกป้องจำเป็นต้องมีการไต่สวนให้เป็นที่ไปตามกระบวนการที่บัญญัติในข้อ 2 ถึง 5 ของความตกลงว่า ด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 หากมาตรการปกป้องมีผลบังคับใช้เกิน กว่าหนึ่งปีขึ้นไป การบังคับใช้มาตรการปกป้องจะต้องให้มีการผ่อนคลายความเข้มงวดลงตามลำดับ ซึ่งการผ่อนคลายความเข้มงวดการบังคับใช้ก็ปรากฏอยู่ในข้อ 7.4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการ ปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มาตรการปกป้องที่ถูกขยายเวลาการบังคับใช้ต่อไปอีก ต้องไม่มีความเข้มงวดกว่าที่มีการบังคับใช้ดั้งเดิมและควรได้รับการผ่อนคลายความเข้มงวดอย่าง ต่อเนื่อง (ข้อ 7.4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) ใน

³⁵ Federico Ortino & Ernst-Ulrich Petersmann. (2000). *The WTO Dispute Settlement System 1995-2003*. p.51.

กรณีที่มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้สิ้นสุดลง จะนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้กับสินค้านำเข้า นั้นอีกมิได้ เว้นแต่จะได้พ้นช่วงเวลาซึ่งเท่ากับกึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่ได้เคยบังคับใช้มาก่อนนั้น แต่ ต้องไม่น้อยกว่าสองปี (ข้อ 7.5 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) ถ้าระยะเวลาของการใช้มาตรการปกป้องเกินกว่าสามปีขึ้นไป ประเทศสมาชิกของแอกต์/ องค์การการค้าโลกผู้ใช้มาตรการปกป้องจะต้องพิจารณาทบทวนสถานการณ์ก่อนถึงช่วงตอนกลาง ของระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง และหากเห็นสมควรก็ให้ยกเลิกใช้มาตรการ ปกป้องทั้งหมดหรือผ่อนคลายนการบังคับใช้มาตรการปกป้องซึ่งเป็นไปตาม ข้อ 7.4 ของความตกลง ว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ระยะเวลาที่ก่อนและช่วงระหว่างเวลาที่ กำหนดก่อนที่จะมีการนำมาตรการปกป้องเข้ามาบังคับใช้ใหม่ทำให้ลักษณะที่เป็นการชั่วคราวของ มาตรการปกป้องมีความโดดเด่น ข้อกำหนดให้มีการผ่อนคลายนความเข้มงวดและการเปิดเสรีควร ผลักดันให้อุตสาหกรรมภายในประเทศทำการปรับตัวเท่าที่จำเป็น การทบทวนการบังคับใช้ มาตรการปกป้องเป็นการเปิดโอกาสให้มาตรการปกป้องตกอยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างละเอียด ก่อนวันครบกำหนดการบังคับใช้มาตรการปกป้อง³⁶

การชดใช้ค่าเสียหายและการตอบโต้ (Compensation and Retaliation) ข้อ 8 ของความ ตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดเรื่องการชดใช้ค่าเสียหาย และการตอบโต้ การบังคับใช้มาตรการปกป้องทำให้เกิดการสูญเสียความสมดุลของสิทธิประโยชน์ ระหว่างประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้นำเข้าสินค้ากับประเทศสมาชิกของแอกต์/ องค์การการค้าโลกผู้ส่งออกสินค้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น การชดใช้ค่าเสียหายที่พอเพียงจะ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการที่จะทำให้ความสมดุลของสิทธิประโยชน์กลับคืนสู่สภาพเดิม ถ้า ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้นำเข้าสินค้ากับประเทศสมาชิกขององค์การการค้า โลกผู้ส่งออกสินค้าเสียไม่สามารถที่จะบรรลุข้อตกลงเกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหายได้ ข้อ 8 ของความ ตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ยอมให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/ องค์การการค้าโลกที่จะยกเลิกสิทธิประโยชน์ และพันธะอื่นๆ ชั่วคราวเพื่อที่จะเอาความสูญเสีย ของตนกลับคืนมา (ข้อ 8.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) ตามข้อ 12.5 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 รูปแบบใดๆ ของการชดใช้ค่าเสียหายและการยกเลิกชั่วคราวที่ได้ถูกเสนอภายใต้ข้อ 8.2 ของความ ตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ต้องมีการแจ้งโดยไม่ชักช้าให้คณะ มนตรีเพื่อการค้าสินค้า (Council for Trade in Goods) ทราบ และการตอบโต้ที่ถูกเสนอสามารถที่จะ

³⁶ Raj Bhala & Kevin Kennedy. Op.cit. p.928.

ถูกนำมาบังคับใช้ได้ภายใน 30 วันหลังจากที่ทางคณะมนตรีเพื่อการค้าสินค้าได้รับการแจ้งดังกล่าว และทางคณะมนตรีเพื่อการค้าสินค้าไม่ได้ “ไม่เห็นด้วย” กับมาตรการที่ถูกเสนอมา ตามคำร้องของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่กำลังจะบังคับใช้มาตรการปกป้อง คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้องก็จะทบทวนว่าข้อเสนอการตอบโต้เพื่อที่จะระงับสิทธิประโยชน์และพันธะอื่นๆ ชั่วคราวดังกล่าวเป็น “การเท่าเทียมกันที่เป็นกิจจะลักษณะ” (Substantially Equivalent) หรือไม่ และรายงานตามที่เห็นควรไปยังคณะมนตรีเพื่อการค้าขายสินค้า (ข้อ 13.1(e) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995)

อย่างไรก็ตาม สิทธิที่จะทำการยกเลิกชั่วคราวไม่สามารถที่จะถูกบังคับใช้ได้ในช่วงสามปีแรกที่มาตรการปกป้องยังมีบังคับใช้ถ้าการบังคับใช้มาตรการปกป้องเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าที่แท้จริงและการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น หน้าที่ที่จะต้องให้การชดเชยค่าเสียหายรวมทั้งความเป็นไปได้ของการตอบโต้ได้ผลักดันในหลายชาติกลับไปพึ่งใช้มาตรการที่คลุมเครือเพื่อให้มีการงดการตอบโต้ ประเทศผู้เข้าร่วมการประชุมเจรจาในการประชุมรอบอุรุกวัยได้จัดให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกมีสิ่งจูงใจที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องในระยะเวลาที่สั้นลง และที่จะปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลกฉบับปัจจุบันและได้ชัดเจนว่ามีให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกบางประเทศหันกลับไปใช้มาตรการที่คลุมเครือ นอกจากนี้ การงดการใช้มาตรการตอบโต้อาจป้องกันมิให้เกิดการบิดเบือนทางการค้าซึ่งเป็นผลจากการบังคับใช้มาตรการตอบโต้ อีกต่อไป ข้อ 8.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดการจำกัดระยะเวลาสำหรับการบรรลุข้อตกลงว่าด้วยการชดเชยค่าเสียหายไม่เกิน 30 วัน รวมทั้งการตอบโต้ (90 วันหลังจากที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง) การจำกัดเวลาดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการยุติสิทธิและหน้าที่ของประเทศคู่กรณีได้อย่างเร็วและดังนั้นจึงเป็นการป้องกันมิให้เกิดความยุ่งเหยิงในทางการค้า เนื่องจากการจำกัดระยะเวลาที่ 30 วัน ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกซึ่งกำลังบังคับใช้มาตรการปกป้องได้ทำให้เกิดความล่าช้าในการเจรจาว่าด้วยการชดเชยค่าเสียหายจะได้รับการตอบโต้ที่เป็นเป็นไปได้ในทางตรงกันข้ามกันนั้น ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกจะต้องทำดำเนินการตัดสินใจว่าด้วยการตอบโต้ภายใน 90 วันหลังจากที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง อย่างไรก็ตาม ข้อ 8 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ไม่ได้บัญญัติให้มีการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธะอื่นๆของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกโดยไม่ชักช้าที่มีอยู่

ภายใต้วรรคที่ 3 (b) ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ในกรณีที่ความล่าช้าจะก่อให้เกิดความเสียหายที่ไม่สามารถที่จะเยียวยาแก้ไขได้ต่อผู้ผลิตภายในประเทศของประเทศผู้ส่งออกสินค้า

การปฏิบัติด้วยการให้สิทธิพิเศษสำหรับประเทศกำลังพัฒนา (Preferential Treatment for Developing Countries) ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มีบทบัญญัติสำหรับการปฏิบัติที่แตกต่างและด้วยสิทธิพิเศษสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาโดยได้มีการคำนึงถึงความต้องการและความจำเป็นทางเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนา ภายใต้ข้อ 9 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มาตรการปกป้องต้องไม่ถูกบังคับใช้กับสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศที่กำลังพัฒนา ตราบเท่าที่ส่วนแบ่งของการนำเข้าจากประเทศนั้นมีไม่เกินร้อยละ 3 ของปริมาณการนำเข้ารวมซึ่งสินค้านั้น แต่ทั้งนี้สินค้านำเข้าจากประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายที่มีส่วนแบ่งการนำเข้าไม่เกินร้อยละ 3 นั้น รวมกันแล้วต้องมีปริมาณไม่เกินร้อยละ 9 ของปริมาณการนำเข้าซึ่งสินค้านั้น ประเทศที่กำลังพัฒนาอาจขยายระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องด้วยเช่นกันได้อีกถึง 2 ปีซึ่งเกินข้อกำหนดว่าด้วยระยะเวลาสูงสุดไม่เกิน 8 ปีตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ 7.3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ภายใต้ข้อ 9.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ประเทศที่กำลังพัฒนาอาจนำมาตรการปกป้องมาใช้กับสินค้าเดียวกันได้อีกครั้งหลังจากที่ระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้องเท่ากับกึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่ใช้มาตรการปกป้องในครั้งก่อน เว้นแต่จะได้พ้นช่วงเวลาซึ่งเท่ากับกึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่ได้เคยบังคับใช้มาก่อนนั้น แต่ต้องไม่น้อยกว่า 2 ปี หลักเกณฑ์ขั้นต่ำสุด (*de minimis*) นี้เป็นความพยายามที่จะรักษาความสมดุลความจำเป็นที่ต้องมีการปฏิบัติด้วยสิทธิพิเศษต่อประเทศที่กำลังพัฒนาและความจำเป็นที่ต้องให้มีการคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ ความจำเป็นที่ต้องมีการปฏิบัติด้วยสิทธิพิเศษต่อประเทศที่กำลังพัฒนาได้ถูกสะท้อนให้เห็นอยู่ในข้อยกเว้นการนำเข้าสินค้าซึ่งมีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศที่กำลังพัฒนา ส่วนความจำเป็นที่ต้องให้มีการคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศนั้นได้ถูกแสดงให้เห็นอยู่ในการเพดานเฉพาะรายที่ร้อยละ 3 และเพดานโดยรวมกันที่ร้อยละ 9 อย่างไรก็ตาม ข้อความของข้อ 9 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้ทำให้เกิดความไม่

แน่ใจว่าตัวเลขค่าเปอร์เซ็นต์เหล่านี้หมายถึงปริมาณการนำเข้าสินค้าหรือมูลค่าการนำเข้าสินค้ากันแน่
ถึงแม้ว่าปริมาณการนำเข้าสินค้าจะดูมีเหตุผลมากที่สุดก็ตาม³⁷

การห้ามใช้มาตรการที่คลุมเครือ (*Prohibition of Grey-Area Measures*) ข้อ 10 ของ
ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้ประเทศสมาชิก
ของแอกต์/องค์การการค้าโลกยุติการบังคับใช้มาตรการปกป้องซึ่งถูกบังคับใช้ภายใต้มาตรา 19 ของ
ความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947 ที่มีอยู่ก่อนทั้งหมดภายใน 8 ปีหลังจากที่ได้มีการบังคับใช้หรือภายใน
8 ปีหลังจากวันที่ความตกลงองค์การการค้าโลก ค.ศ. 1994 มีผลใช้บังคับ ไม่ว่าอันไหนที่มาที่หลัง
ข้อ 11 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ทำให้หนึ่งของการ
ตัดสินใจทางนโยบายที่สำคัญมากที่สุดเกี่ยวกับข้อบังคับของมาตรการปกป้องมีความชัดเจน นั่นก็คือ
การห้ามใช้มาตรการที่คลุมเครือ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว มาตรการที่คลุมเครือเหล่านี้ หมายถึง การ
จำกัดการค้าที่ได้ตกลงกันระหว่างประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เกี่ยวข้องรวมทั้ง
การจำกัดการส่งออกด้วยความสมัครใจ (*Voluntary Export Restraints*) และการจัดระเบียบ
การตลาด (*Orderly Marketing Arrangements*) มาตรการเหล่านี้ได้ถูกใช้บ่อยในช่วงทศวรรษ 1980
มาตรการที่คลุมเครือเป็นมาตรการที่ราคาแพงมากสำหรับประเทศที่บังคับใช้มาตรการปกป้องและ
เศรษฐกิจโลกโดยรวมเนื่องจากมาตรการที่คลุมเครือได้ก่อให้เกิดผลการบิดเบือนทางการค้า ข้อ
11.1(a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ระบุอย่างชัดเจน
ว่ามาตรการปกป้องเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับการนำเข้าฉุกเฉินที่ได้รับอนุญาตเพียงหนึ่งเดียว
เท่านั้นที่จะเยียวยาหรือป้องกันความเสียหายอย่างรุนแรงที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ
ข้อ 11.1(b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติใน
ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการห้ามใช้มาตรการที่คลุมเครือต่อไปว่า “นอกจากนั้น ประเทศสมาชิกของ
แอกต์/องค์การการค้าโลกต้องไม่แสวงหา ใช้ หรืออ้างไว้ การจำกัดการส่งออกด้วยความสมัครใจ
ข้อตกลงการทำตลาดที่เป็นระเบียบ หรือมาตรการอื่นๆที่คล้ายคลึงกันกับสินค้าส่งออกหรือด้าน
การนำเข้า” บทบัญญัติที่เป็นข้อความที่มีความชัดเจนนี้ทำให้การห้ามใช้มาตรการที่คลุมเครืออย่าง
เด็ดขาดมีความชัดเจน นอกจากการที่ข้อ 11 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การ
การค้าโลก ค.ศ. 1995 ห้ามการบังคับใช้มาตรการที่คลุมเครือทั้งหมดที่ให้เห็นพ้องต้องกันระหว่าง
รัฐบาล ข้อ 11 นี้ก็ได้กำหนดต่อไปอีกว่าประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก “จะต้องไม่
ส่งเสริมหรือให้การสนับสนุนการใช้หรือการอ้างไว้มาตรการที่คลุมเครือซึ่งไม่ได้ถูกบังคับใช้โดย
รัฐโดยบริษัทเอกชนหรือรัฐวิสาหกิจซึ่งเทียบเท่าได้กับมาตรการตามที่ได้กล่าวถึงในวรรคที่หนึ่ง”

³⁷ Raj Bhala & Kevin Kennedy. *Ibid.* p.902.

(ข้อ 11.3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) การจัดระเบียบ การตลาดโดยเอกชนใดๆระหว่างอุตสาหกรรมใหญ่ๆทั่วโลกสามารถเทียบเท่ากับการจัดระเบียบ ระหว่างรัฐตามที่ได้ห้ามใช้ในข้อ 11.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้า โลก ค.ศ. 1995 บทบัญญัติของข้อ 11 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้า โลก ค.ศ. 1995 ไม่สามารถห้ามการกระทำของคู่กรณีที่เป็นเอกชนได้โดยตรงเนื่องจากข้อบังคับ แกตต์หรือองค์การการค้าโลกควบคุมการกระทำของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้า โลก เท่านั้นและไม่ใช้ผลเมืองเอกชน อย่างไรก็ตาม ข้อ 11 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องของ องค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ห้ามการรับรองหรือการสนับสนุนข้อตกลงของเอกชนใดๆ โดย รัฐบาลของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกซึ่งจะทำให้มีการบิดเบือนทางการค้า³⁸

การแจ้งผลการไต่สวนและการเจรจาปรึกษาหารือ (Notifications and Consultations)

ข้อ 12 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติถึงการแจ้ง ผลการไต่สวนและกระบวนการปรึกษาหารือ ข้อกำหนดด้านวิธีการที่กระชับภายใต้มาตรา 19:2 ของ ความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ได้ถูกขัดเกลากลายและได้ถูกทำให้มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นในความตกลงว่า ด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบัน ในปัจจุบัน ประเทศสมาชิกของ แกตต์/องค์การการค้าโลกต้องออกหนังสือการแจ้งผลการไต่สวนเพื่อการบังคับใช้มาตรการปกป้อง แก่รัฐต่างๆ ตั้งแต่เริ่มการไต่สวน (ข้อ 12.1 (a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การ การค้าโลก ค.ศ. 1995) ตั้งแต่มีการตัดสินใจว่ามีความเสียหายอย่างรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามจากสิ่ง นั้น (ข้อ 12.1 (b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) และ ท้ายที่สุดตั้งแต่การตัดสินใจที่จะใช้หรือขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (ข้อ 12.1(c) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) จำต้องมีการแจ้งข้อมูลที่ แต่ละขั้นตอนเหล่านั้นเพื่อที่จะทำให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกผู้มีส่วนได้เสีย ทราบความคืบหน้าของกระบวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การแจ้งข้อมูลสามอย่างเหล่านี้ต้อง มีการดำเนินการ โดยไม่ชักช้าหลังจากที่ได้มีคำวินิจฉัยที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (ข้อ 12.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995) ข้อ 12.2 ของ ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดเนื้อหาสาระที่จำต้อง มีในการแจ้งผลการไต่สวน ข้อ 12.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้า โลก ค.ศ. 1995 บัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแจ้งผลการไต่สวนซึ่งมีดังนี้ “.....ประเทศสมาชิกของ แกตต์/องค์การการค้าโลกที่เสนอที่จะบังคับใช้หรือขยายระยะเวลามาตรการปกป้องต้องให้ข้อมูลที่

³⁸ Raj Bhala & Kevin Kennedy. Ibid.

เกี่ยวข้องกับทั้งหมดซึ่งต้องรวมถึงพยานหลักฐานความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยคุกคามที่เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น การอธิบายสินค้าที่เกี่ยวข้องที่ชัดเจนและมาตรการปกป้องที่เสนอที่จะบังคับใช้ วันที่ที่เสนอเพื่อการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้ ระยะเวลาที่คาดหมายและตารางเวลาสำหรับการผ่อนคลายนความเข้มงวดที่เป็นลำดับแก่คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้อง (Committee on Safeguards) ในกรณีที่มีมีการขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง จำต้องมีพยานหลักฐานที่แสดงว่าอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกำลังอยู่ในช่วงการปรับตัว.....” ส่วนในประเด็นว่าด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องนั้น การแจ้งผลการไต่สวน (Notifications) ควรมีการกล่าวถึงปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายตามที่ระบุอยู่ในข้อ 4.2(a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งเป็นหลักฐานที่พิสูจน์ถึงความเสียหายและรวมถึงรายการอื่นๆ ที่ได้ระบุอย่างแจ่มชัดในข้อ 12.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995

ข้อ 12.3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีการปรึกษาหารือก่อนที่จะมีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อ 12.3 นี้ได้บัญญัติว่า “ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เสนอที่จะบังคับใช้หรือขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้องต้องจัดให้มีโอกาสที่พอเพียงสำหรับการปรึกษาหารือล่วงหน้ากับบรรดาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่มีส่วนได้เสียที่มากมายในฐานะเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่เกี่ยวข้อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะทบทวนข้อมูลภายใต้วรรคที่สอง โดยการแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับมาตรการปกป้อง และบรรลุความเข้าใจในเรื่องวิธีการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้ตั้งไว้ในวรรคที่หนึ่งของข้อ 8 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก” การปรึกษาหารือควรถือว่าค่อนข้างมีความสำคัญเนื่องจากการปรึกษาหารือเหล่านั้นจะทำให้ประเทศคู่กรณีที่เกี่ยวข้องมีโอกาสที่สำคัญในการแลกเปลี่ยนความเห็นของคนเกี่ยวกับมาตรการปกป้องที่ถูกเสนอที่จะบังคับใช้ ประเทศผู้นำเข้าอาจถูกชักชวนที่จะดัดแปลงเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาตรการปกป้องหรือแม้กระทั่งที่จะไม่บังคับใช้มาตรการปกป้องเลย หรืออาจตกลงเกี่ยวกับการชดเชยค่าเสียหายในระหว่างการปรึกษาหารือด้วยเช่นกัน โดยแท้จริงแล้ว การเจรจาปรึกษาหารือเหล่านั้นจะเป็นวิธีการอภิปรายที่เหมาะสมเพื่อที่จะถกเถียงกันเรื่องการชดเชยค่าเสียหายเพื่อที่จะรักษาความสมดุลของสิทธิประโยชน์ ซึ่งจะถูกทำให้เสียความสมดุลโดยการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ดังนั้น การเจรจาปรึกษาหารือควรมีขึ้นก่อนที่จะการสรุปครั้งสุดท้ายและการนำมาตรการปกป้องไปอนุวัติการเพื่อที่จะทำให้การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นรวมทั้งข้อตกลงใดๆ ในระหว่างการปรึกษาหารือจะได้ถูกสะท้อนในการนำมาตรการปกป้องปฏิบัติให้เป็นผลสำเร็จขึ้น

สุดท้ายได้อย่างเหมาะสม การปรึกษาหารือที่ประสบความสำเร็จจะนำไปสู่การประนีประนอมที่มีการเห็นพ้องร่วมกันและดังนั้นทำให้ประเทศคู่กรณีสามารถหลีกเลี่ยงการพิพาทและการตอบโต้

การควบคุม (Surveillance) ส่วนสุดท้ายของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีกลไกการควบคุมสำหรับการใช้บทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ได้มีการเรียกร้องให้มีกลไกการควบคุมอย่างแข็งขันในระหว่างการประชุมรอบอุรุกวัย มีการดำเนินการแจ้งข้อมูลต่างๆภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องให้คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้อง (Committee on Safeguards) และให้คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้องเป็นผู้ควบคุมการนำความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องไปอนุวัติการ ข้อ 13.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีการตีพิมพ์รายงานประจำปีเกี่ยวกับการนำความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ไปปฏิบัติให้เป็นผลสำเร็จด้วยเช่นกัน³⁹

2.8 การจำกัดการนำเข้าสินค้าถูกเงินอื่นๆ

ระบบแอกต์หรือองค์การการค้าโลกจัดให้มีการจำกัดการนำเข้าสินค้าถูกเงินอื่นๆ นอกเหนือไปจากมาตรการปกป้องทั่วไปตามที่ได้บัญญัติไว้ในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มาตรการถูกเงินเหล่านั้นมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับมาตรการปกป้อง มาตรการถูกเงินเหล่านั้นยอมให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกใช้การจำกัดการนำเข้าสินค้าที่มีลักษณะไม่ถาวรฝ่ายเดียว และมีความแตกต่างไปจากมาตรการอื่นๆ ที่ให้ความคุ้มครองแบบที่ต้องอาศัยการบริหารจัดการ กล่าวคือ มาตรการเก็บภาษีตอบโต้ (Countervailing) และการดำเนินการตอบโต้การทุ่มตลาด (Antidumping) โดยที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่ชอบธรรมใดๆ ในส่วนของประเทศผู้ส่งออกสินค้าแต่อย่างใด เช่น การให้เงินอุดหนุน (Subsidy) ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและการตัดราคา การจำกัดการนำเข้าอื่นๆ เหล่านั้นถูกบัญญัติอยู่ภายใต้ มาตรา 12 และ 18 ของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งเป็นการจำกัดเพื่อปกป้องดุลการชำระเงินและการให้ความช่วยเหลือโดยรัฐบาลเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ความเข้าใจว่าด้วยดุลการชำระเงิน (Balance of Payment) ของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1994 ความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร ค.ศ. 1995 (Agreement on Agriculture) และความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 (Agreement on Textile and Clothing) มาตรการเหล่านี้มีความแตกต่างกับมาตรการปกป้องที่

³⁹ Raj Bhala & Kevin Kennedy. Ibid.

อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ในขณะที่มาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ใช้กับสินค้าใดที่ถูกลำนำมารวมเข้าไประหว่างความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 มาตรการเหล่านั้นใช้ได้กับความหลากหลายของสินค้าที่จำกัดตามที่ได้ถูกรวมโดยข้อตกลงเฉพาะ นอกจากนี้ มาตรการเหล่านั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะสนองต่อความต้องการทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก ผู้นำเข้าสินค้ามากกว่าที่จะให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศเฉพาะบางประเภท เช่น การรักษาดุลการชำระเงินให้มีความมั่นคง มาตรการปกป้องชั่วคราว (Transitional Safeguard Measure) ที่ถูกกำหนดอยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 มาตรการปกป้องพิเศษภายใต้ความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตรคก ค.ศ. 1995 และมาตรการจำกัดการนำเข้าสินค้าเพื่อที่จะทำให้ดุลการชำระเงินดีขึ้น (มาตรการดุลการชำระเงิน) การบังคับใช้และแนวโน้มในอนาคตของมาตรการพิเศษเหล่านั้นค่อนข้างจะจำกัด มาตรการปกป้องชั่วคราวจะถูกนำมาบังคับใช้กับสิ่งทอและสินค้าเสื้อผ้าซึ่งถูกระบุอยู่ในความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 และยังไม่ถูกนำมารวมเข้าไประหว่างความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 หรือความตกลงองค์การการค้าโลก ค.ศ. 1994 (WTO Agreement) มาตรการปกป้องชั่วคราวจะสิ้นสุดลงเมื่อบรรดาสินค้าและสินค้าเสื้อผ้าที่ถูกระบุอยู่ในความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ได้ถึงกำหนดให้ถูกนำไปรวมเข้าไประหว่างความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 หรือความตกลงองค์การการค้าโลก (WTO Agreement) ภายในปี ค.ศ. 2005 ในขณะเดียวกัน ก็ยังไม่เป็นที่แน่นอนว่ามาตรการปกป้องพิเศษจะมีผลบังคับใช้อีกนานเท่าไร ในขณะที่การรวมสินค้าเกษตรเข้าไประหว่างความตกลงแกตต์ ปี ค.ศ. 1994 มีความคืบหน้าและการให้ความคุ้มครองพิเศษได้ค่อยๆ ถูกยกเลิก ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกไม่สามารถที่จะใช้มาตรการดุลการชำระเงินได้โดยง่ายอีกต่อไปเนื่องจากมาตรการเหล่านั้นอาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมส่งออกสินค้าของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกเอง (ตัวอย่างเช่น ความยุ่งยากในจัดหาชิ้นส่วนนำเข้าที่จำเป็นสำหรับการผลิตสินค้าส่งออก) การจำกัดการนำเข้าสินค้าโดยมาตรการดุลการชำระเงินอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยการตัดขาดการนำเข้าทรัพยากรต่างประเทศที่มีความจำเป็นสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจ ดังนั้นมาตรการพิเศษเหล่านั้นมีข้อจำกัดบังคับใช้ภายใต้สภาวะที่จำกัด

2.8.1 มาตรการปกป้องชั่วคราว (Transitional Safeguard Measure)

ข้อ 6 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 บัญญัติถึงมาตรการปกป้องชั่วคราว ตามที่ได้บรรยายก่อนหน้านี มาตรการปกป้องชั่วคราวใช้บังคับกับสินค้าสิ่งทอและเสื้อผ้าตามที่ระบุในบัญชีภายใต้ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ซึ่งยังไม่ถูกรวมเข้าไปในความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 ภายใต้ข้อกำหนดตามที่บัญญัติอยู่ในข้อ 2 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 (กำหนดเวลาสำหรับการเข้าร่วมในความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994) ดังนั้น มาตรการปกป้องชั่วคราวเป็นข้อตกลงชั่วคราวในองค์การการค้าโลก ซึ่งได้หมดอายุลงในปี ค.ศ. 2005 (ณ วันที่มีการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้) ปี ค.ศ. 2005 เป็นเวลาเมื่อกระบวนการนำเข้ามาจะรวมกันจะถูกทำให้เสร็จสิ้น โดยสมบูรณ์ มาตรการปกป้องชั่วคราวมีความคล้ายคลึงกันกับมาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เนื่องจากมาตรการปกป้องชั่วคราวกำหนดให้มีการวินิจฉัยว่าด้วยความเสียหายสำหรับการบังคับใช้ด้วยเช่นกัน ความแตกต่างที่สำคัญการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวก็คือว่ามาตรการนี้สามารถถูกบังคับใช้อย่างเลือกได้เพื่อให้เป็นตามแหล่งกำเนิดของสินค้า การค้าสิ่งทอและเสื้อผ้าโดยส่วนใหญ่จะถูกควบคุมโดยข้อตกลงทวิภาคีหรือสองฝ่ายโดยที่ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกได้สงวนสิทธิในการที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องกับสินค้าที่มาจากแหล่งหนึ่งแหล่งใด โดยเฉพาะโดยที่ไม่มีความจำเป็นต้องการแทรกแซงกับข้อตกลงสองฝ่ายอื่นๆว่าด้วยการค้าสิ่งทอและเสื้อผ้า ในขณะที่มาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เป็นกลไกของมาตรการสุดท้ายสำหรับการให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ มาตรการปกป้องชั่วคราวจะถูกบังคับใช้อย่างระมัดระวังเนื่องจากมาตรการปกป้องชั่วคราวถูกนำมาบังคับใช้เพื่อที่จะให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศบนพื้นฐานความเสียหายของสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจของผู้บริโภคและประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม ข้อ 6.1 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ได้บัญญัติว่า “มาตรการปกป้องชั่วคราวควรจะถูกนำมาบังคับใช้เท่าที่จำเป็นโดยให้มีการสอดคล้องกันกับบทบัญญัติของข้อนี้และเพื่อที่ทำการนำกระบวนการรวมเข้าด้วยกันกับความตกลงองค์การการค้าโลก ค.ศ. 1994 เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ” ข้อ 6.2 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 กำหนดเงื่อนไขทั่วไปสำหรับการใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว เงื่อนไขทั่วไปประกอบไปด้วย

- (i) การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น
- (ii) ก่อหรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิด และ

(iii) ความเสียหายอย่างรุนแรงที่ได้เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขันโดยตรง

เงื่อนไขเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกันกับทางปฏิบัติกับเงื่อนไขทั่วไปที่ถูกบัญญัติอยู่ในมาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 คำศัพท์ “ความเสียหาย” (Damage) ไม่ได้ถูกแยกแยะ โดยเฉพาะจากคำศัพท์ “เสียหาย” (Injury) ที่ถูกใช้อยู่ในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ข้อ 6.3 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 บัญญัติว่าด้วยการดำเนินการวินิจฉัยความเสียหายอย่างรุนแรงหรือภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงที่มีสาเหตุมาจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกต้องตรวจสอบผลกระทบของบรรดาการนำเข้าสินค้าสินค้าที่มีต่อสถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่ง บทบัญญัติของข้อ 6.3 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 มีความคล้ายคลึงกันกับข้อ 4.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เนื่องจากข้อ 6.3 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 กำหนดปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายสำหรับการพิจารณาเพื่อที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวด้วยเช่นกัน ปัจจัยเหล่านั้นคือ การเปลี่ยนแปลงในความสามารถในการผลิต การใช้ประโยชน์ในการผลิต สินค้าคงคลัง ส่วนแบ่งทางการตลาด การส่งออก ค่าแรง การว่าจ้างงาน ราคาภายในประเทศ กำไร และการลงทุน อย่างไรก็ตาม สินค้าคงคลัง ค่าแรง และการลงทุนไม่ได้ถูกรวมอยู่ในข้อ 4.2(a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ข้อ 6.3 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ได้บัญญัติต่อไปอีกว่า ไม่มีปัจจัยเหล่านั้นเลยไม่ว่าทั้งปัจจัยเดียวที่ก่อให้เกิดความเสียหายโดยลำพังหรือโดยปัจจัยหลายปัจจัยที่รวมกันตัวอื่นๆ ไม่สามารถที่จะถูกใช้เป็นแนวทางในการทำการวินิจฉัยความเสียหายได้โดยเด็ดขาด ภายใต้ข้อ 6.4 ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 มาตรการปกป้องชั่วคราวสามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้ได้อย่างเลือกได้ ข้อ 6.4 นี้ได้บัญญัติว่า “มาตรการใดๆ ที่ถูกนำมาใช้ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของข้อ 6 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 นี้ ต้องถูกใช้กับประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกแล้วแต่แต่ละประเทศสมาชิก” ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 6.4 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 มาตรการปกป้องชั่วคราวจะถูกบังคับใช้กับสินค้าที่มาจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกหรือบรรดาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง หรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น” การวินิจฉัยความเสียหายจะต้องอยู่บนพื้นฐานว่าด้วยการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าอย่างมากที่เกิดขึ้นจริงหรือโดยชัดเจนจาก

ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกโดยลำพังประเทศเดียว หรือประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกหลายประเทศ ระดับของการนำเข้าจากประเทศ หรือบรรดาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับสินค้านำเข้าที่มาจากแหล่งอื่นๆ รวมทั้งส่วนแบ่งทางการตลาด ราคาสินค้านำเข้าและราคาสินค้าภายในประเทศในช่วงขั้นตอนที่เปรียบเทียบกันได้ของการทำธุรกรรมเชิงพาณิชย์ควร จะได้รับการพิจารณาด้วยเช่นเดียวกัน (ข้อ 6.4 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 – Agreement on Textiles and Clothing) มาตรการปกป้องชั่วคราวไม่สามารถใช้กับประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกได้ถ้าการส่งออกสินค้าของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกนั้นได้ถูกจำกัดโดยบทบัญญัติอื่นๆ ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 แล้ว

ข้อ 6.5 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 กำหนดการจำกัดระยะเวลา (Time Limit) เกี่ยวกับความถูกต้องสมบูรณ์ของการวินิจฉัยความเสียหายอย่างรุนแรง หรือภัยคุกคามที่เกิดขึ้นจริง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะนำมาตราการปกป้องชั่วคราวมาบังคับใช้ เมื่อได้มีการวินิจฉัยความเสียหายที่ยืนยันได้แล้ว มาตรการปกป้องชั่วคราวต้องถูกนำมาบังคับใช้ภายใน 90 วันนับจากวันที่มีการแจ้งผลการไต่สวนเพื่อให้มีการเจรจาปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 6.7 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ข้อ 6.6 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 บัญญัติการเลือกปฏิบัติด้วยสิทธิพิเศษที่ละเอียดยกกับสินค้านำเข้าที่มาจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุดรวมทั้งกับประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่ส่งออกสิ่งทอและเสื้อผ้าในปริมาณที่น้อยไปยังตลาดของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้นำเข้าสินค้าด้วยเช่นกัน ข้อ 6.7 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีการเจรจาปรึกษาหารือก่อนที่มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เสนอที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวมีหน้าที่ที่จะต้องทำการเจรจาปรึกษาหารือกับประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก หรือบรรดาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว คำร้องขอให้มีการเจรจาปรึกษาหารือโดยประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกต้องประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงสำหรับการวินิจฉัยความเสียหาย และเหตุผลที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศ หรือบรรดาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว คำร้องขอสำหรับการเจรจาปรึกษาหารือพร้อมกับข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดควรจะถูกยื่นให้กับคณะกรรมการควบคุมสิ่งทอ (Textile Monitoring Board) ข้อ 6.8 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ควบคุมระดับการจำกัดการนำเข้าสินค้า ข้อจำกัด

ถูกกำหนดอยู่ที่ระดับไม่น้อยกว่าระดับการนำเข้าสินค้าที่แท้จริงจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เกี่ยวข้องในระหว่างระยะเวลาสิบสองเดือน โดยให้การสิ้นสุดมีผลสองเดือนก่อนเดือนซึ่งมีคำเรียกร้องให้มีการเจรจาปรึกษาหารือ ถึงแม้ว่าความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 จะไม่ได้บัญญัติรูปแบบของการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว โดยเฉพาะเจาะจง มาตรการในเชิงปริมาณได้ถูกนำมาบังคับใช้ เนื่องจากสินค้าสิ่งทอและเสื้อผ้าซึ่งยังไม่ได้ถูกนำมา รวมเข้าไปในความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1994 ได้ตกอยู่ภายใต้อุตสาหกรรมที่ด้วยการจำกัดปริมาณเป็นที่ เรียบร้อยแล้ว (ณ วันที่มีการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้) การจำกัดการนำเข้าสินค้าที่ได้ตกลงกัน ระหว่างประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้นำเข้าสินค้าและผู้ส่งออกสินค้าจะถูก ทบทวน โดยคณะกรรมการควบคุมสิ่งทอเพื่อให้มีความสอดคล้องกันข้อกำหนดของข้อ 6.9 ของ ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ถ้ายังไม่มีการบรรลุข้อตกลง ประเทศสมาชิกของ แอกต์/องค์การการค้าโลกที่เสนอที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวอาจบังคับใช้มาตรการ ชั่วคราวภายใน 30 วันหลังจากที่ได้ผ่านพ้นระยะเวลาไป 60 วันนับแต่วันที่ได้มีการรับคำร้องขอ สำหรับการเจรจาปรึกษาหารือ (ข้อ 6.10 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995) คณะกรรมการควบคุมสิ่งทอ (Textile Monitoring Board) เป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบมาตรการ ชั่วคราวที่ถูกอ้างถึง โดยประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้นำเข้าสินค้าหรือประเทศ สมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้ส่งออกสินค้า และให้ข้อเสนอแนะที่เหมาะสมแก่ประเทศ สมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เกี่ยวข้องภายใน 30 วัน ถ้าประเทศสมาชิกของแอกต์/ องค์การการค้าโลกซึ่งไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมสิ่งทอ ประเทศนั้นก็ อาจยื่นข้อพิพาทให้กับองค์กรระงับข้อพิพาทขององค์การการค้าโลกเพื่อที่จะทำการทบทวนได้

ข้อ 6.11 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีการบังคับใช้ มาตรการปกป้องชั่วคราวโดยปราศจากการเจรจาปรึกษาหารือในกรณีที่ความล่าช้าจะก่อให้เกิด ความเสียหายซึ่งจะเป็นการยากที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขเยียวยาได้ ในกรณีเช่นนี้ จำต้องมีการยื่นคำ ร้องขอสำหรับการเจรจาปรึกษาหารือและการแจ้งผลการไต่สวนให้กับคณะกรรมการควบคุมสิ่งทอ ภายใน ไม่ช้ากว่าห้าวันทำงานหลังจากที่ได้มีการดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว ไป แล้ว ข้อ 6.12 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 จำกัดระยะเวลาสูงสุดของการ บังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวไม่เกินสามปีโดยปราศจากการขยายระยะเวลาหรือจนกว่าสินค้า ได้ถูกนำมารวมเข้าไปในความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1994 ไม่ว่าจะอย่างไรถึงครบกำหนดก่อน ข้อ 6.13 ของความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 กำหนดให้การผ่อนคลายความเข้มงวดของ มาตรการปกป้องชั่วคราวตามลำดับถ้ามาตรการปกป้องชั่วคราวได้ถูกนำมาบังคับใช้เกินกว่าหนึ่งปี

ระดับการจำกัดต้องได้รับการผ่อนคลายความเข้มงวดไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปีเว้นแต่ได้มีการให้เหตุผลความจำเป็นที่เป็นที่ยอมรับได้แก่คณะกรรมการควบคุมสิ่งทอพิจารณา มาตรการปกป้องชั่วคราวได้ถูกนำมาบังคับใช้บ่อยครั้งตั้งแต่มีการบังคับใช้ในปีแรก การบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวบ่อยครั้งสะท้อนให้เห็นถึงความเปราะบางและความอ่อนไหวของตลาดสิ่งทอและเสื้อผ้าในปีแรกนั้น ได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวถึง 24 ครั้งซึ่งทั้งหมดได้ถูกบังคับใช้โดยประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวนการบังคับใช้ได้ลดลงตลอดเป็นเวลายาวนานและ ไม่มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวต่อไปอีกในปี ค.ศ. 2005 ซึ่งเป็นเวลาที่สินค้าสิ่งทอและเสื้อผ้าที่เหลืออยู่ทั้งหมดได้ถูกนำมารวมเข้าไปในความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994⁴⁰

2.8.2 มาตรการปกป้องพิเศษ (Special Safeguard Measures)

บทบัญญัติมาตรการปกป้องพิเศษเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร ค.ศ. 1995 ได้ถูกทำขึ้นในการประชุมรอบอุรุกวัย ข้อ 6 ของความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร ค.ศ. 1995 (Agreement on Agriculture) กำหนดให้มาตรการปกป้องพิเศษสามารถที่จะใช้ได้กับสินค้าเกษตรบางประเภทได้ ในระหว่างที่กระบวนการปฏิรูปสำหรับการค้าสินค้าเกษตรกำลังยังคงอยู่ระหว่างการดำเนินการอยู่ บทบัญญัติของมาตรการปกป้องพิเศษได้ถูกถือว่าเป็นข้อตกลงที่มีลักษณะเป็นการชั่วคราวโดยมีผลบังคับใช้ตลอดระยะเวลาของกระบวนการปฏิรูปตามที่ถูกกำหนดอยู่ภายใต้ข้อ 20 ของความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร ค.ศ. 1995 (ข้อ 5.9 ของมาตรการปกป้องพิเศษ) ความอ่อนไหวทางการเมืองที่มีต่อภาคการเกษตรได้ทำให้การนำสินค้าทางการเกษตรเข้าไปรวมอยู่ในระบบการค้าโลกมีความล่าช้า กฎเกณฑ์ของแกตต์ว่าด้วยการค้าสินค้าไม่ได้ถูกนำมาบังคับใช้กับการค้าสินค้าเกษตร คณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้าเกษตร (Committee on Trade in Agriculture) ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามคำแถลงการณ์ระดับรัฐมนตรี (Ministerial Declaration) ที่ได้มีขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1982 พร้อมกับวัตถุประสงค์เพื่อการเปิดเสรีในการค้าสินค้าเกษตรให้มากขึ้น โดยผลของการพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะปฏิรูปการค้าสินค้าเกษตร การประชุมรอบอุรุกวัย ในที่สุดก็ได้นำไปสู่การร่างความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร ค.ศ. 1995 ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเปิดเสรีการค้าสินค้าเกษตร ในขณะที่ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 ได้กำหนดให้มีการนำสินค้าสิ่งทอและเสื้อผ้าให้เข้าไปรวมอยู่ในความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 หรือความตกลงองค์การการค้าโลก (WTO Agreement) ภายในปี ค.ศ. 2005 (ณ วันที่มีการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้) นั้น การเข้าร่วมสินค้าเกษตรเข้าไปในความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 ไม่ได้มีการกำหนดระยะเวลา

⁴⁰ WTO Secretariat. Op.cit. p.75.

สำหรับการนำเข้าไปรวมแต่อย่างใด มาตรการปกป้องพิเศษ (Special Safeguard Measure) ขอมให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่จะจำกัดการนำเข้าสินค้าเกษตรบางประเภทด้วยเหตุปริมาณการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นหรือราคาสินค้าที่ลดลง ระดับความเข้มงวดสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องพิเศษถูกถือว่าต่ำกว่ามาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 หรือมาตรการปกป้องชั่วคราว (Transitional Safeguard Measure) เนื่องจากมาตรการปกป้องพิเศษไม่ได้กำหนดให้มีการวินิจฉัยความเสียหาย กลไกมาตรการปกป้องพิเศษได้ถูกออกแบบเพื่อที่จะปกป้องภาคสินค้าเกษตรภายในประเทศได้อย่างง่ายกว่าการปกป้องสินค้าที่ไม่ใช่เกษตรจากผลกระทบ “ที่เป็นการรบกวน” ใดๆซึ่งเกิดจากการนำเข้าสินค้าเกษตรในระหว่างกระบวนการปฏิรูปการค้าสินค้าเกษตร มาตรการปกป้องพิเศษได้ถูกนำมาบังคับใช้กับสินค้าเกษตร โดยที่มาตรการการนำเข้าสินค้าได้ถูกเปลี่ยนเป็นภาษีศุลกากรธรรมดาและถูกกำหนดด้วยเครื่องหมาย SSG มาตรการปกป้องพิเศษในบัญชีของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก (ข้อ 5.1 ของมาตรการปกป้องพิเศษ) การเพิ่มขึ้นปริมาณการนำเข้าสินค้าเกินระดับตัวกระตุ้นที่ได้กำหนด (สำหรับ SSG “ที่อาศัยปริมาณ”) หรือช่องว่างที่กระตุ้นระดับหนึ่งระหว่างราคาสินค้านำเข้าและสินค้าภายในประเทศ (สำหรับ SSG “ที่อาศัยราคา”) เป็นสิ่งที่จำเป็นในการที่จะนำมาตรการปกป้องพิเศษมาใช้ การวิเคราะห์ความเสียหายไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบังคับใช้มาตรการปกป้องพิเศษ มาตรการปกป้องพิเศษถูกใช้ในรูปแบบของภาษีอากรที่เพิ่มขึ้นซึ่งเป็นไปตามข้อ 5 ของมาตรการปกป้องพิเศษโดยไม่มีการอนุญาตให้ใช้การจำกัดด้านปริมาณ⁴¹

สำหรับ SSG “ที่อาศัยปริมาณ” ข้อ 5.4 ของมาตรการปกป้องพิเศษ (Special Safeguard Measure) บัญญัติว่าระดับการกระตุ้นถูกตั้งให้เป็นไปตาม โอกาสการเข้าถึงตลาดถูกนิยามว่าเป็นสัดส่วนที่เป็นเปอร์เซ็นต์ของการบริโภคภายในประเทศที่มีต่อการถูกครอบครองโดยการนำเข้าสินค้าซึ่งใช้ข้อมูลปริมาณการนำเข้าสินค้าย้อนหลัง 3 ปี

(a) ในกรณีที่โอกาสการเข้าถึงตลาดสำหรับสินค้าน้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 10 ระดับฐานกระตุ้นคือร้อยละ 125 (กล่าวคือ ปริมาณเพิ่มขึ้นโดยร้อยละ 25)

(b) ในกรณีที่โอกาสการเข้าถึงตลาดสำหรับสินค้ามากกว่าร้อยละ 10 แต่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 30 ระดับฐานการกระตุ้นคือร้อยละ 110

⁴¹ Joseph F. Francois et al. (1995). *Assessing the Uruguay Round*. p.76.

(c) ในกรณีที่โอกาสการเข้าถึงตลาดสำหรับสินค้ามากกว่าร้อยละ 30 ระดับฐานการกระตุ้นเท่ากับร้อยละ 105

ภาษีอากรเพิ่มขึ้นใดๆที่ถูกจัดเก็บ โดยมาตรการปกป้องพิเศษ SSG “ที่อาศัยปริมาณ” อาจคงรักษาไว้จนกระทั่งถึงสิ้นปี ไม่มีการจำกัดเกี่ยวกับการใช้ SSG “ที่อาศัยปริมาณ” ซ้ำหลังจากที่ได้ครบกำหนดแล้ว ดังนั้น มาตรการปกป้องพิเศษสามารถที่จะถูกบังคับใช้ได้อย่างต่อเนื่องถ้าได้มีการปฏิบัติเงื่อนไขของการนำมาตรการปกป้องฉุกเฉินมาใช้ ภาษีอากรที่เพิ่มขึ้นต้องไม่เกินหนึ่งในสามของระดับภาษีอากรศุลกากรเดิม

สำหรับมาตรการปกป้องพิเศษ SSG “ที่อาศัยราคา” นั้น ข้อ 5.5 ของมาตรการปกป้องพิเศษ (Special Safeguard Measure) กำหนดว่าภาษีอากรที่เพิ่มขึ้นถูกกำหนดภายใต้กำหนดการดังต่อไปนี้⁴²

(a) ถ้าความแตกต่างระหว่างราคาที่น่าเข้าและราคาที่กระตุ้น ซึ่งเท่ากับราคาอ้างอิงเฉลี่ยระหว่าง ปี ค.ศ. 1986 – 1988 สำหรับสินค้าที่เกี่ยวข้อง ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 10 ของราคากระตุ้น ห้ามมีการจัดเก็บภาษีอากรเพิ่มขึ้น

(b) ถ้าความแตกต่างดังกล่าวมากกว่าร้อยละ 10 แต่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 40 ของราคากระตุ้น ภาษีอากรที่เพิ่มขึ้น คือ ร้อยละ 30 ของจำนวนโดยที่มีความแตกต่างเกินร้อยละ 10

(c) ถ้าความแตกต่างมากกว่าร้อยละ 40 แต่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 60 ของราคาที่กระตุ้น ภาษีอากรที่เพิ่มขึ้น คือ ร้อยละ 50 ของจำนวนที่มีความแตกต่างเกินร้อยละ 40 บวกกับภาษีอากรเพิ่มเติมที่ได้รับอนุญาตภายใต้ข้อ (b)

(d) ถ้าความแตกต่างมากกว่าร้อยละ 60 แต่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 75 ภาษีอากรที่เพิ่มขึ้น คือ ร้อยละ 70 ของจำนวนที่มีความแตกต่างเกินร้อยละ

⁴² Joseph F. Francois et al. Ibid. p.76.

ละ 60 ของราคาที่กระตุ้นบวกกับภาษีอากรที่เพิ่มขึ้นที่ได้รับอนุญาตภายใต้ข้อ (b) และ (c)

(e) ถ้าความแตกต่างมากกว่าร้อยละ 75 ของราคาที่กระตุ้น ภาษีอากรที่เพิ่มขึ้น คือ ร้อยละ 90 ของจำนวนที่มีความแตกต่างกันเกินร้อยละ 75 บวกกับภาษีอากรที่ได้รับอนุญาตภายใต้ ข้อ (b) (c) และ (d)

ในเรื่องสินค้าที่นำเข้าได้อย่างง่ายและที่จำหน่ายตามฤดูกาลนั้น ข้อ 5.6 ของมาตรการปกป้องพิเศษ (Special Safeguard Measure - SSG) อนุญาตให้มีฐานระยะเวลาที่สั้นลงสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง SSG “ที่อาศัยปริมาณ” และราคาอ้างอิงที่แตกต่างสำหรับระยะเวลาที่แตกต่างสำหรับมาตรการปกป้อง SSG “ที่อาศัยราคา” ข้อ 5.6 ของมาตรการปกป้องพิเศษไม่ได้บัญญัติราคาที่แตกต่างกันและระยะเวลาที่สั้นลง และดังนั้น ราคาที่แตกต่างกันและระยะเวลาที่สั้นลงจึงตกเป็นดุลพินิจของหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ ความโปร่งใสในการบังคับใช้มาตรการปกป้องพิเศษเป็นสิ่งสำคัญ ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่บังคับใช้มาตรการปกป้องพิเศษมีพันธกรณีที่จะแจ้งคณะกรรมการว่าด้วยสินค้าเกษตร (Committee on Agriculture) ทราบและจัดให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้มีส่วนได้เสียมีโอกาสสำหรับการเจรจาปรึกษาหารือเกี่ยวกับเกี่ยวกับมาตรการปกป้องที่ถูกเสนอที่จะนำมาบังคับใช้ ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกดำเนินการเท่าที่ปฏิบัติได้ที่จะไม่ใช้มาตรการปกป้อง SSG “ที่อาศัยราคา” ในกรณีที่มีปริมาณของการนำเข้าสินค้าที่เกี่ยวข้องกำลังลดลงมา (ข้อ 5.7 ของมาตรการปกป้องพิเศษ) ข้อ 5.8 ของมาตรการปกป้องพิเศษห้ามมิให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกบังคับใช้มาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และมาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าเดียวกันพร้อมกัน ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว มาตรการปกป้องพิเศษไม่ได้มีความมุ่งหมายที่จะให้เป็นส่วนที่ถาวรของกฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลก และเป็นกลไกชั่วคราวเพื่อที่จะบรรเทาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกจากแรงกดดันซึ่งสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ในกระบวนการเปิดเสรีภาคการเกษตรที่มีความอ่อนไหว ในตอนสิ้นสุดของการประชุมรอบอุรุกวัย ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกจำนวน 38 ประเทศได้กำหนดรายการหรือบัญชีสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องพิเศษ ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ของบรรดาประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกเหล่านั้นไม่ได้นำบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องพิเศษมาบังคับใช้ มาตรการปกป้องพิเศษก็ได้ถูกนำมาบังคับใช้กับสินค้าหลายอย่างโดยประเทศที่มีการค้าขายระหว่างประเทศสูงบางประเทศ ตัวอย่างเช่น ในระหว่างปีแรกที่

บทบัญญัติมาตรการปกป้องพิเศษมีการบังคับใช้ สหรัฐอเมริกาได้นำมาตรการปกป้องที่ “อาศัยราคา” กับสินค้า 24 อย่าง สำหรับสหภาพยุโรปนั้น มาตรการปกป้องที่ “อาศัยราคา” ได้ถูกนำมาใช้กับสินค้า 14 อย่าง และมาตรการปกป้องที่ “อาศัยปริมาณ” ได้ถูกนำมาใช้กับสินค้า 47 อย่างในระหว่างปี ค.ศ. 1996–1997 ในขณะที่กระบวนการปฏิรูปสำหรับการค้าสินค้าเกษตรได้ถูกคาดการณ์ยังคงดำเนินต่อไปเป็นเวลาอีกหลายปี บทบัญญัติมาตรการปกป้องพิเศษจะมีแนวโน้มที่จะคงอยู่ต่อไปถึงแม้ว่าจะมีประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกบางประเทศมีความต้องการที่จะยกเลิกบทบัญญัติมาตรการปกป้องพิเศษเสียทั้งหมด แทนที่จะมีการยกเลิกบทบัญญัติมาตรการปกป้องพิเศษเสียทั้งหมด ได้มีการเสนอแนะให้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทบัญญัติมาตรการปกป้องพิเศษในวงจำกัด ตัวอย่างเช่น ภายใต้บทบัญญัติปัจจุบัน เพียงแค่ปริมาณการนำเข้าสินค้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ก็สามารรถที่จะนำมามาตรการปกป้องพิเศษมาบังคับใช้ถ้ามีการโอกาสการเข้าถึงตลาด ตัวอย่างเช่น แคร้อยละ 4 ซึ่งในกรณีนี้ระดับกระตุ้นที่เท่ากับร้อยละ 125 ดังนั้นก็ได้มีการเสนอแนะว่าระดับการกระตุ้นควรจะถูกปรับเพิ่มขึ้นเพื่อที่จะไม่ทำให้การเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเป็นเหตุที่จะนำมามาตรการปกป้องพิเศษมาบังคับใช้ ได้มีการเรียกร้องด้วยเช่นกันว่าประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกควรจะได้รับอนุญาตที่จะกำหนดจำนวนสินค้าเพิ่มเติมอีกสองสามอย่างที่มีความสำคัญมากต่อภาคการเกษตรของประเทศตนเพื่อที่จะสามารถนำมามาตรการปกป้องพิเศษมาบังคับใช้ได้ ซึ่งสินค้าเหล่านี้จะถูกเรียกเก็บภาษีศุลกากรหลังจากการสิ้นสุดการประชุมรอบอุรุกวัย และดังนั้นสินค้าเหล่านี้ไม่สามารถถูกประกาศว่าเป็นสินค้าที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปกป้องพิเศษ ข้อเสนอแนะอื่นๆ รวมถึงกฎเกณฑ์มาตรการปกป้องพิเศษควรบัญญัติค่านิยามว่าด้วยสินค้าที่นำเข้าได้อย่างหรือที่จำหน่ายไปตามฤดูให้มีความชัดเจน กำหนดเกณฑ์ที่แน่นอนสำหรับระยะเวลาอ้างอิงและสำหรับราคาอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเหล่านั้นและกำหนดให้มีการปฏิบัติที่เป็นพิเศษทางการค้าแก่ประเทศที่กำลังพัฒนา⁴³

2.8.3 มาตรการดุลการชำระเงิน (Balance-of-payment Measure)

มาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 อนุญาตให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่จะใช้การจำกัดการนำเข้าสินค้าโดยฝ่ายเดียวเพื่อที่จะรักษาระดับดุลการชำระเงินของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกให้มีความเหมาะสม (มาตรการดุลการชำระเงิน) ในมาตรการจำกัดการนำเข้าฉุกเฉินทั้งหมด มาตรการดุลการชำระเงินมี

⁴³ Jai S. Mah. (1999). “Reflections on the Special Safeguard Provision in the Agreement of the WTO.” *Journal of World Trade*, Volume 33, Number 5. pp.197-204.

คุณลักษณะที่คล้ายคลึงน้อยกว่ามาตรการปกป้องที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ.1995 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับมาตรการปกป้องพิเศษ และมาตรการปกป้องชั่วคราวตามที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ เนื่องจากมาตรการดูแลการชำระหนี้เงิน ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภายในประเทศอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่งเลย ความเข้าใจว่าด้วยทบัญญัติดูแลการชำระหนี้เงินของแกตต์ปี ค.ศ. 1994 ช่วยเสริมทบัญญัติของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งได้กำหนดมาตรการที่จะแก้ปัญหาดูแลการชำระหนี้เงิน มาตรา 18 B ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติถึงปัญหาดูแลการชำระหนี้เงินหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน มาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดให้มีมาตรการดูแลการชำระหนี้เงินสำหรับการค้าบริการ วัตถุประสงค์ของมาตรการดูแลการชำระหนี้เงิน คือ เพื่อที่จะแก้ปัญหาปัญหาดูแลการชำระหนี้เงินโดยการจำกัดการนำเข้าชั่วคราว กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund – IMF) เป็นสถาบันระหว่างประเทศหลักที่จัดการกับปัญหาเงินทุนสำรองระหว่างประเทศ ความร่วมมือระหว่างแกตต์/องค์การการค้าโลก และกองทุนการเงินระหว่างประเทศได้ถูกให้ความสำคัญอยู่ในมาตรา 15 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งกำหนดให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกต้องปรึกษาหารือกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องเงินทุนสำรองระหว่างประเทศ ดูแลการชำระหนี้เงิน หรือข้อตกลงว่าด้วยอัตราแลกเปลี่ยน กองทุนการเงินระหว่างประเทศเข้าร่วมในการปรึกษาหารือของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกกับคณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดูแลการชำระหนี้เงินด้วยเช่นกัน โดยการจัดทำเอกสาร และทำคำแถลงการณ์เป็นทางการ อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้มาตรการดูแลการชำระหนี้เงิน ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจในการควบคุมของกองทุนการเงินระหว่างประเทศแต่อย่างใด ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกไม่มีพันธกรณีที่จะต้องได้รับการทบทวนหรือการอนุญาตจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศสำหรับการบังคับใช้มาตรการดูแลการชำระหนี้เงิน มาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 อนุญาตให้มีการใช้มาตรการดูแลการชำระหนี้เงินได้ในสองกรณี⁴⁴

- (i) เพื่อที่จะยับยั้งภัยคุกคามที่มองเห็นได้ หรือที่จะหยุดยั้งการลดลงเงินทุนสำรองระหว่างประเทศของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก หรือ

⁴⁴ Article 12 of GATT/WTO.

(ii) เพื่อที่จะทำให้อัตราการเพิ่มขึ้นที่เหมาะสมของเงินทุนสำรองระหว่างประเทศบรรลุผล (ในกรณีที่เงินทุนสำรองระหว่างประเทศต่ำมาก) – มาตรา 12 วรรคที่ 2 (a) ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947

วรรคที่ 2 (b) ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกผ่อนคลายนความเข้มงวดของมาตรการดุลการชำระเงิน (Balance-of-payment Measure) ตามลำดับหลังจากที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการดุลการชำระเงินและคงรักษามาตรการดุลการชำระเงินภายในขอบเขตและระยะเวลาตามที่จำเป็น วรรคที่ 3 (d) ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 อนุญาตให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่จะบังคับใช้และคงรักษามาตรการดุลการชำระเงินในกรณีที่เงินทุนสำรองระหว่างประเทศของตนได้รับการคุกคามจากอุปสงค์การนำเข้าที่สูงซึ่งเกิดจากนโยบายทางเศรษฐกิจขยายตัว มาตรา 12:4 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดให้การทบทวนมาตรการดุลการชำระเงินโดยคู่สัญญา/คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงิน (Committee on Balance-of-Payments Restrictions) โดยไม่ชักช้าและประจำปีหลังจากที่ได้มีการใช้มาตรการดุลการชำระเงิน หลังจากการทบทวนดังกล่าว ถ้าคู่สัญญา/คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินพิจารณาว่ามาตรการดุลการชำระเงินไม่สอดคล้องกับมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ทางคู่สัญญา/คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินจะชี้ให้เห็นลักษณะของความไม่สอดคล้องและอาจให้คำแนะนำว่ามาตรการดุลการชำระเงินอาจถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้อย่างเหมาะสมได้อย่างไร (วรรคที่ 4 (c) (i) ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ถ้าคู่สัญญา/คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินวินิจฉัยว่ามาตรการดุลการชำระเงิน (Balance-of-Payment Measure) ละเมิดข้อกำหนดของมาตรา 12 หรือข้อกำหนดของมาตรา 13 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 (โดยอาศัยบทบัญญัติของมาตรา 14 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947) อย่างร้ายแรง และว่ามาตรการดุลการชำระเงินก่อให้เกิดหรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่การค้าของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกใดๆ คู่สัญญา/คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินจะให้คำแนะนำเพื่อที่จะรักษาให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ภายในระยะเวลาที่ได้ถูกกำหนด การไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำดังกล่าวอาจนำไปสู่การอนุญาตให้มีการตอบโต้โดยประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกซึ่งได้รับผลกระทบที่เป็นผลร้าย (วรรคที่ 4 (c) (ii) ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 วรรคที่ 4(d) ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติด้วยเช่นกันว่าการทบทวนดังกล่าวสามารถที่จะถูกเริ่มได้ตามคำร้องขอของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกเฉพาะรายซึ่งสามารถพิสูจน์ความจริง

(prima facie - คดีมีมูล) ว่ามาตรการดุลการชำระเงินไม่สอดคล้องกันกับบทบัญญัติของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และในกรณีที่การถกเถียงโดยตรงในครั้งแรกกับประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่นำมาตรการดุลการชำระเงินมาบังคับใช้ได้ประสบความสำเร็จ

มาตรา 18 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือโดยทั่วไให้แก่การพัฒนาทางเศรษฐกิจ กำหนดให้มีการใช้มาตรการดุลการชำระเงินสำหรับประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่อยู่ในขั้นแรกเริ่มของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งเศรษฐกิจของตนสามารถสนับสนุนได้เพียงมาตรการครองชีพที่ต่ำ บทบัญญัติมาตรการดุลการชำระเงินที่คล้ายคลึงกันอยู่ในส่วน B ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ตามที่ได้กล่าวก่อนหน้านี้อีกแล้ว มาตรการดุลการชำระเงินภายใต้มาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดว่าจะต้องมี “ภัยคุกคามที่มองเห็นได้” (Imminent Threat) ของการลดลงที่รุนแรงในการถดถอยทางการเงินหรือ “ทุนสำรองระหว่างประเทศที่ต่ำมาก” คำศัพท์ “ที่มองเห็นได้” ที่ได้ถูกเว้นในบทบัญญัติที่ติดต่อกันของมาตรา 18 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และคำศัพท์ “ต่ำมาก” (Very Low) ถูกแทนที่โดย “ไม่พอเพียง” (Inadequate) ซึ่งถูกเข้าใจว่าเป็น “ไม่พอเพียง” ที่จะนำโครงการพัฒนาทางเศรษฐกิจของตนไปอนุวัติการ ความแตกต่างอีกอย่างหนึ่งในบทบัญญัติที่เกี่ยวกับมาตรการดุลการชำระเงินภายใต้มาตรา 18:B ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 คือว่า มาตรการดุลการชำระเงินที่ถูกบังคับใช้จะถูกทบทวนทุกสองปีแทนที่จะเป็นทุกหนึ่งปีภายใต้บทบัญญัติของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ในเดือนธันวาคมปี ค.ศ. 1972 คณะมนตรีแกตต์ได้อนุญาต “วิธีการสำหรับการปรึกษาหารือประจำว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินกับประเทศที่กำลังพัฒนา” ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อที่จะยอมให้มีกระบวนการเจรจาปรึกษาหารือที่ทำให้ง่ายขึ้นสำหรับการปรึกษาเป็นระยะกับบรรดาประเทศที่กำลังพัฒนา⁴⁵

คำปฏิญาณว่าด้วยการดำเนินมาตรการทางการค้าเพื่อวัตถุประสงค์ดุลการชำระเงินปี ค.ศ. 1979 (1979 Declaration on Trade Measure Taken for Balance-of-payments Purposes) ซึ่งได้ถูกทำขึ้นหลังการประชุมรอบ โตเกียว ได้ขยายการบังคับใช้มาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 โดยให้ครอบคลุมถึงมาตรการทางการค้าทั้งหมดที่เกี่ยวกับปริมาณหรือที่ไม่เกี่ยวกับปริมาณที่ถูกบังคับใช้ด้วยเหตุผลดุลการชำระเงิน คำปฏิญาณปี ค.ศ. 1979 นี้ได้นำเงื่อนไขสามข้อใหม่สำหรับการใช้มาตรการดุลการชำระเงินด้วยเช่นกัน

⁴⁵ Article 12 of GATT/WTO.

- (i) ทางเลือกสำหรับมาตรการซึ่งมี “ผลกระทบที่รบกวนการค้าที่น้อยที่สุด”
- (ii) ไม่มีการบังคับใช้มาตรการทางการค้าอย่างต่อเนืองมากกว่าหนึ่งมาตรการเพื่อวัตถุประสงค์ของการชำระเงิน และ
- (iii) การประกาศกำหนดเวลาโดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชนสำหรับการเพิกถอนมาตรการเมื่อไรที่เป็นไปได้

คำปฏิญาณว่าด้วยการดำเนินมาตรการทางการค้าเพื่อวัตถุประสงค์ของการชำระเงินปี ค.ศ. 1979 ได้กำหนดด้วยเช่นกันว่ามาตรการดุลชำระเงินไม่ควรถูกนำมาบังคับใช้ “เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมหรือภาคธุรกิจใดโดยเฉพาะ”⁴⁶

ความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดุลการชำระเงินของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 (Understanding on the Balance-of-Payments Provisions of the GATT 1994) ได้รับการชำระในการประชุมรอบอุรุกวัย ความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดุลการชำระเงินนี้ได้ทำให้บทบัญญัติของมาตรา 12 และมาตรา 18:B ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 มีความชัดเจนซึ่งโดยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเรื่องวิธีการ ความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดุลการชำระเงินกำหนดให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกต้องประกาศกำหนดเวลาสำหรับการยกเลิกมาตรการดุลการชำระเงินให้สาธารณชนทราบเพื่อที่จะเป็นการยืนยันลักษณะที่เป็นการชั่วคราวและฉุกเฉินของมาตรการดุลการชำระเงิน ความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดุลการชำระเงินกำหนดทางเลือกที่ชัดเจนสำหรับการจำกัดที่ไม่ใช่ปริมาณ กล่าวคือ การจำกัดที่เกี่ยวกับปริมาณไม่ได้ถูกห้ามแต่อย่างใดแต่ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกต้องให้เหตุผลว่าทำไมมาตรการที่อาศัยราคายังไม่เป็นกลไกที่พอเพียงในการจัดการกับสถานการณ์ที่เกี่ยวกับดุลการชำระเงิน วรรคที่สามของความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดุลการชำระเงินกำหนดห้ามมิให้ใช้มาตรการดุลการชำระเงินมากกว่าหนึ่งรูปแบบกับสินค้าเดียวกัน มาตรการดุลการชำระเงินซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะควบคุมระดับทั่วไปของการนำเข้าสินค้า (กล่าวคือ จะไม่ให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่ง) อย่างไรก็ตาม มาตรการดุลการชำระเงินอาจจำกัดหรือไม่รวมการเก็บภาษีเพิ่มที่จะรับรอง “สินค้าที่จำเป็น” (Essential Products) (กล่าวคือ สินค้าที่สนองต่อความจำเป็นในการบริโภคขั้นพื้นฐาน หรือทำให้สถานการณ์ดุลการชำระเงินดีขึ้น ตัวอย่างเช่น สินค้าทุน หรือวัตถุดิบอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นสำหรับการผลิตสินค้า) การนำมาตราการดุลการชำระเงินใหม่มาใช้ หรือการทำให้มาตรการดุลการชำระเงินมีความเข้มงวดหรือรุนแรงขึ้น จะต้องมีการปรึกษาหารือกับ

⁴⁶ Article 12 of GATT/WTO.

คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินภายในสี่เดือนหลังจากที่ได้มีการนำมาตรการ
 ดุลการชำระเงินมาบังคับใช้ มาตรการดุลการชำระเงินจะต้องได้รับการถูกทบทวนตามระยะเวลา
 โดยคณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินด้วยเช่นกันภายใต้บทบัญญัติของมาตรา 12 หรือ
 มาตรา 18 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 โดยขึ้นอยู่กับความเป็นได้ของการเปลี่ยนแปลง
 ระยะเวลาของการปรึกษาหารือในการทำข้อตกลงกับประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก
 ที่เจรจาปรึกษาหารือ หรือเป็นไปตามวิธีการทบทวนเฉพาะใดๆ ซึ่งถูกเสนอแนะ โดยคณะมนตรี
 ใหญ่ (General Council) วิธีการปรึกษาหารือเต็มรูปแบบปี ค.ศ. 1970 ได้ถูกนำมาใช้พร้อมกับการ
 เข้าร่วมอย่างเต็มที่ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เว้นแต่ในกรณีที่วิธีการที่ทำให้ง่ายสามารถ
 ที่จะถูกนำมาใช้กับกรณีของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศด้อยพัฒนา
 มากที่สุด หรือในกรณีของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกที่กำลังพัฒนาซึ่งกำลัง
 ดำเนินความพยายามที่จะเปิดเสรีเพื่อให้มีความสอดคล้องกันกับกำหนดการที่ได้เสนอต่อ
 คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินในการปรึกษาหารือครั้งก่อน กองทุนการเงินระหว่าง
 ประเทศยังคงเข้าร่วมในการปรึกษาหารือภายใต้กระบวนการที่ทำให้ง่ายโดยให้มีการเตรียมจัดทำ
 เอกสารแต่ไม่ต้องทำถึงคณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงิน ความเข้าใจว่าด้วย
 บทบัญญัติดุลการชำระเงินของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 ห้ามมิให้มีการปรึกษาหารือเกินกว่าสอง
 ครั้งติดต่อกันภายใต้กระบวนการที่ถูกทำให้ง่ายขึ้นนี้ เว้นแต่ในกรณีของประเทศสมาชิกของ
 แกตต์/องค์การการค้าโลกที่ด้อยพัฒนาที่สุด ถ้ามีการนำมาตรการดุลการชำระเงินมาบังคับใช้ หรือ
 มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ กับมาตรการดุลการชำระเงินที่ได้ประกาศไปแล้ว จะต้องมีการแจ้งให้คณะ
 มนตรีใหญ่ทราบ ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกประเทศใดประเทศหนึ่งอาจนำเรื่อง
 มาตรการจำกัดการนำเข้าสินค้าใดๆ ที่ถูกสงสัยว่าจะถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับ
 ดุลการชำระเงินให้คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินพิจารณา การจัดทำเอกสารเพื่อ
 เป็นพื้นฐานสำหรับการปรึกษาหารือจะถูกระบุด้วยเช่นกัน รายงานว่าด้วยการปรึกษาหารือต้องถูก
 ยื่นให้กับคณะมนตรีใหญ่พร้อมกับข้อสรุปของคณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงิน
 รวมทั้งข้อเท็จจริงและเหตุผลสำหรับข้อสรุป คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินควร
 พยายามที่จะรวมข้อเสนอของคนที่สำหรับการเสนอแนะในรายงานของตน การที่คณะมนตรีนำ
 รายงานมาบังคับใช้ทำให้ข้อเสนอแนะเหล่านั้นมีผลใช้บังคับ⁴⁷

⁴⁷ WTO Secretariat. Op.cit. p.383.

มาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดให้มีการบังคับใช้มาตรการ
 ดุลการชำระเงินสำหรับการค้าบริการ มาตรา 12:2 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 กำหนดว่า
 มาตรการดุลการชำระเงินต้อง⁴⁸

- (i) ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ
- (ii) สอดคล้องกันกับข้อตกลงของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
 (International Monetary Fund-IMF)
- (iii) ไม่สร้างความเสียหายโดยไม่จำเป็นแก่ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และทางการเงิน
 ของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกอื่นๆ
- (iv) ไม่เกินควร และ
- (v) เป็นการชั่วคราว และค่อยๆ ถูกเลิกใช้ตามลำดับ

ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกอาจให้ความสำคัญแก่อุปทานของการ
 บริการซึ่งมีความจำเป็นมากต่อโครงการทางเศรษฐกิจและการพัฒนาของประเทศ ประเทศสมาชิก
 ของแกตต์/องค์การการค้าโลกต้องแจ้งการบังคับใช้มาตรการดุลการชำระเงินหรือการเปลี่ยนแปลง
 แก่ไขมาตรการดุลการชำระเงินให้คณะมนตรีใหญ่ ทราบ และปรึกษาหารือโดยไม่ชักช้ากับ
 คณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระเงิน ในด้านการค้าสินค้านั้น กองทุนการเงินระหว่าง
 ประเทศมีบทบาทที่สำคัญในการปรึกษาหารือ กองทุนการระหว่างประเทศเข้าร่วมในการ
 ปรึกษาหารือและจัดทำเอกสารซึ่งจะถูกยอมรับโดยคณะกรรมการว่าด้วยการจำกัดดุลการชำระ
 วรรคที่ 5(e) ของมาตรา 12 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บัญญัติว่าข้อสรุปของคณะกรรมการว่า
 ด้วยการจำกัดดุลการชำระเงินต้องอยู่บนพื้นฐานการประเมินดุลการชำระเงินและสภาวะทางการเงิน
 ภายนอกของประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก โดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
 มาตรการดุลการชำระเงินในเรื่องการบริการจะมีความสำคัญมากขึ้นเมื่อการเข้าสู่ตลาดการบริการ
 ได้เพิ่มขึ้นในยุคของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1994 ซึ่งได้มีรายงานว่า มี 13 ประเทศที่ได้ปรึกษาหารือ
 กับคณะกรรมการว่าด้วยดุลการชำระเงิน โดยได้มีการกล่าวอ้างว่าการบังคับใช้มาตรการ
 ดุลการชำระเงินเป็นการขัดขวางการเปิดเสรีทางการค้า และได้ทำให้ความมั่นคงของระบบการค้า
 โลกอ่อนลง ในการสนองต่อการวิจารณ์นี้ ความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดุลการชำระเงินเป็นความ
 พยายามที่จะลดผลกระทบเชิงลบของมาตรการดุลการชำระเงินที่มีต่อการค้าระหว่างประเทศโดย
 การแจ้งข้อมูลที่สมบูรณ์ครบถ้วนและกระบวนวิธีการปรึกษาหารือ หลังจากที่ได้มีการจัดตั้ง

⁴⁸ Article 12 of GATT/WTO.

องค์การการค้าโลก การบังคับใช้มาตรการดูแลการชำระเงินยังคงมีอยู่ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทย อินโดนีเซีย และเกาหลีใต้ก็ไม่ได้นำมาตราการดูแลการชำระเงินมาบังคับใช้ในระหว่างที่เกิดวิกฤติการณ์ทางการเงินของประเทศในปี ค.ศ. 1997 (พ.ศ. 2540) แต่อย่างไรก็ตาม มาตรการช่วยเหลือของกองทุนการเงินระหว่างประเทศได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านนโยบายในทิศทางของการเปิดเสรีทางการค้าให้มากขึ้นแทนที่จะเป็นการจำกัดทางการค้า อย่างไรก็ตาม อาจมีการขัดแย้งกันระหว่างข้อเสนอแนะของกองทุนการเงินระหว่างประเทศกับบทบัญญัติขององค์การการค้าโลกที่จำกัดการนำเข้าสินค้า เพื่อที่จะมิให้มีการขัดแย้งกันนี้และเพื่อที่จะทำให้บทบัญญัติดูแลการชำระเงินมีความชัดเจนขึ้น ได้มีการเสนอให้ทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติดูแลการชำระเงิน ข้อเสนอจัดให้มีกระบวนการเฉพาะเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งกันใดๆ ระหว่างข้อเสนอแนะของกองทุนการเงินระหว่างประเทศและบทบัญญัติของกฎเกณฑ์ในองค์การการค้าโลกโดยการยอมรับความจำเป็นที่ต้องมีการจำกัดด้านปริมาณซึ่งเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับดูแลการชำระเงิน การจำกัดระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการดูแลการชำระเงิน และการกำหนดข้อกำหนดที่ถูกใช้เป็นเงื่อนไขของนำมาตราการดูแลการชำระเงินมาบังคับใช้⁴⁹

⁴⁹ Jai S. Mah. Op.cit.

บทที่ 3

กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องแห่งชาติและภูมิภาค

ในบทนี้ จะมีการศึกษาถึงกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องแห่งชาติและภูมิภาค โดยมีการอธิบายบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องของประเทศสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และประเทศไทย ข้อตกลงมาร์ราเกช ค.ศ. 1994 (Marrakesh Agreement) ที่ประเทศโมร็อกโก ได้จัดตั้งองค์การการค้าโลก โดยมีการกำหนดให้ประเทศภาคีสมาชิกรวมทั้งประเทศไทยสามารถที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกับสินค้านำเข้าจากต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นและก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ รวมทั้งเพื่อที่จะให้อุตสาหกรรมภายในมีเวลาปรับตัวและสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ ข้อ 12.6 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก แจ้งให้คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลกได้ทราบถึงกฎหมาย ข้อบังคับ ข้อกำหนด และวิธีปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปกป้องรวมทั้งการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ถ้อยคำของกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องแห่งชาติและภูมิภาคแสดงความแตกต่างระหว่างด้วยกันเองและความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องแห่งชาติไม่จำเป็นต้องเหมือนกันกับถ้อยคำของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เพื่อที่จะให้มีการสอดคล้องกันกับข้อกำหนดของแอกต์/องค์การการค้าโลก อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยอาศัยกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องของแต่ละชาติจะมีความสอดคล้องกันกับบทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ด้วยเช่นกัน

3.1 บทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหรัฐ – มาตรา 2251 ถึง 2254 ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974

ตามที่ได้บรรยายในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ “บทยกเว้น” เป็นสัญลักษณ์การเริ่มต้นของบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้อง แนวความคิดของมาตรการปกป้องได้รับการสนับสนุนโดยสหรัฐเนื่องจากทางสภาองเกรสสหรัฐได้มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเสียหายแก่

อุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งเกิดจากการให้สิทธิประโยชน์ที่ได้มีการมอบให้ในสนธิสัญญาทางการค้า ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1947 ประธานาธิบดีทรูแมนของสหรัฐได้ออกคำสั่งทางบริหาร (Executive Order) กำหนดให้มีการรวม “บทยกเว้น” ให้อยู่ในความตกลงทางการค้าในภายหลังที่ได้ผ่านการเจรจาภายใต้กฎหมาย Trade Act ปี ค.ศ. 1934 ทุกฉบับ บทบัญญัติของมาตรา 19 ของความตกลงแอกต์ ค.ศ. 1947 ได้ถือมาจากระบบการใช้ข้อความของคำสั่งทางบริหาร ค.ศ. 1947 “บทยกเว้น” ได้เป็นส่วนที่ถาวรของบทบัญญัติทางการค้าสหรัฐในข้อ 7 ของกฎหมาย Trade Agreement Extension Act ค.ศ. 1951 ระดับการบังคับใช้มาตรการปกป้องอยู่ในระดับสูงมากในช่วงแรกของการบังคับใช้ระบบมาตรการปกป้องของสหรัฐ หลักการวินิจฉัยสี่จุด (four point test) ได้ถูกใช้ครั้งแรกโดยคณะกรรมการพิทักษ์อัตราศุลกากรสหรัฐ (US Tariff Commission) สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องว่า

- (1) มีการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า
- (2) การเพิ่มขึ้นได้เกิดจากสถานะที่ไม่สามารถคาดเห็นได้
- (3) การเพิ่มขึ้นเป็นผลของการให้สิทธิประโยชน์ทางการค้า และ
- (4) การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกำลังก่อให้เกิดหรือกำลังเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง

ความยุ่งยากในการได้รับการบรรเทาภายใต้เงื่อนไขเหล่านั้นได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางนิติบัญญัติในต้นทศวรรษ 1950 รวมทั้งการจัด “เงื่อนไขที่ไม่สามารถคาดเห็นได้” ให้ออกไปจากเงื่อนไขสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การเปลี่ยนแปลงทางนิติบัญญัติอีกอย่างที่ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1958 ได้เกิดขึ้นกับกฎหมาย Trade Agreements Extension Act ค.ศ. 1951 โดยได้ให้อำนาจแก่สภาสองเกรสในการที่จะครอบงำการเปลี่ยนแปลงการบรรเทาที่เสนอแนะโดยคณะกรรมการพิทักษ์อัตราศุลกากรใดๆ ของประธานาธิบดีสหรัฐ การเปลี่ยนแปลงใหม่ได้เกิดขึ้นกับกฎหมายว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหรัฐในกฎหมาย Trade Expansion Act ปี ค.ศ. 1962 ในตอนต้นของทศวรรษ 1960 เนื่องจากได้มีความพยายามที่จะขยายการค้า จุดเริ่มต้นสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้ถูกหยิบยกขึ้นมาอีกครั้ง⁵⁰

⁵⁰ Terrence P. Stewart (Ed.). Op.cit.

- (1) ว่าได้มีการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าจริง
- (2) ว่าการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าได้เกิดขึ้นด้วยเหตุผลหลักจากการให้สิทธิประโยชน์ด้านพิกัดอัตราศุลกากร และ
- (3) การเพิ่มในการนำเข้าสินค้าได้เป็นปัจจัยหลักในการก่อให้เกิด หรือกำลังเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

การเปลี่ยนแปลงนี้ได้ทำให้ข้อกำหนดว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันมีความเข้มงวดมากขึ้น จากการทำมีข้อกำหนดที่เข้มงวดขึ้นนั้น ได้มีเพียง 3 กรณีที่ได้มีการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้รับการยืนยันได้จากทั้งหมด 28 กรณีระหว่างปี ค.ศ. 1962 ถึง 1964 การเปลี่ยนแปลงของสถานะเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษ 1970 ได้ทำให้สภาองเกรสของสหรัฐอเมริกาผ่อนคลายความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้อง สภาองเกรสได้ประกาศใช้มาตรา 2251 ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ซึ่งได้กลายเป็นบทบัญญัติหลักของมาตรการปกป้องสหรัฐ (ดังนั้น มาตรการปกป้องสหรัฐจะถูกอ้างถึงโดยทั่วไปเป็น “มาตรการมาตรา 2251” – “Section 2251 Action”) ข้อกำหนดที่ดูเหมือนว่าไม่สามารถจะผ่านได้ของสาเหตุ “หลัก” (สาเหตุที่สำคัญกว่าสาเหตุอื่น ๆ รวมเข้าด้วยกัน) ได้ถูกแทนที่โดยสาเหตุ “ที่สำคัญ” ซึ่งได้ถูกนิยามว่า “สำคัญและไม่น้อยกว่าสาเหตุอื่นใด” ในกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 สภาองเกรสได้ลดข้อกำหนดสำหรับการตราทับ (Override) โดยสภาองเกรสเหลือเพียงแค่การลงคะแนนเสียงโดยเสียงส่วนใหญ่ในสภานบนและสภาล่างด้วยเช่นกัน ในทางตรงกันข้าม การเปลี่ยนแปลงทางนิติบัญญัติได้ทำให้ประธานาธิบดีสหรัฐสามารถที่จะปฏิเสธการบรรเทาเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจของชาติ เนื่องจากเศรษฐกิจของสหรัฐได้เผชิญกับการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นจากต่างประเทศในทศวรรษ 1980 ได้มีการเรียกร้องให้มีการดำเนินการทางนิติบัญญัติเพื่อที่จะขานรับกับการท้าทายจากการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นจากต่างประเทศนี้ กฎหมาย Omnibus Trade and Competition Act ค.ศ. 1988 ได้ถูกใช้เป็นการขานรับกับการท้าทายดังกล่าว การวินิจฉัยในเชิงลบที่ถูกเผยแพร่อย่างกว้างขวางที่มีต่อการร้องเรียนการบังคับใช้มาตรการปกป้องสำหรับอุตสาหกรรมรถยนต์ได้ก่อให้เกิดการประท้วงโดยสาธารณชนอย่างรุนแรง และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการปกป้องในภายหลัง ในการร้องทุกข์เพื่อให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องกับรถยนต์ญี่ปุ่นนี้ ทางคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐ (the United States International Trade Commission) ได้วินิจฉัยความเสียหายในเชิงลบหลังจากที่ได้ทำการวินิจฉัยว่าผลกระทบของสถานะเศรษฐกิจที่

ถดถอยมีความสำคัญเกิน ไปกว่าการนำเข้าสินค้าที่กำลังก่อให้เกิดความเสียหาย เพื่อที่จะขานรับกับ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐนี้ ทางสภาองเกรสได้ผ่อนคลายความ เข้มงวดข้อกำหนดด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันอีกครั้งหนึ่ง และได้บัญญัติบทบัญญัติเพื่อป้องกันการทำให้สาเหตุของอุปสงค์ที่เกี่ยวข้องกับสภาวะถดถอยทาง เศรษฐกิจมารวมตัวเข้าด้วยกัน (เช่น การว่างงาน รายจ่ายทางธุรกิจที่ลดลง ฯลฯ) ประวัติศาสตร์ของ บทบัญญัติว่าด้วยความมาตรการปกป้องสหรัฐแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างต่อเนื่องใน การตอบสนองต่อสภาวะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันออกไป ในช่วงเวลาของการขยายตัวทาง เศรษฐกิจ เงื่อนไขสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้ถูกทำให้เข้มงวดขึ้นเพื่อที่จะทำให้การ อนุญาตให้จำกัดการนำเข้ามีความยุ่งยากมากขึ้น เมื่อเศรษฐกิจได้ประสบกับการแข่งขันจาก ต่างประเทศที่รุนแรง และสภาวะเศรษฐกิจถดถอย ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อที่จะผ่อนคลาย ความเข้มงวดเงื่อนไขสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง สหรัฐอเมริกาได้มีความวิตกกังวลว่า บางประเด็นที่ได้ถูกทำให้ชัดเจนในมาตรา 2251 ของของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ยังคงไม่มี ข้อยุติในมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และถูกรับช่วงในภายหลังโดยประเทศ ผู้เข้าร่วมการประชุมรอบอุรุกวัยในการที่จะรวมหลักการและแนวความคิดของมาตรา 2251 ของ กฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 เข้าด้วยกันกับความตกลงว่าด้วยความมาตรการปกป้องขององค์การการค้า โลก ค.ศ. 1995 รวมทั้ง เสนอว่าด้วยความเสียหาย วิธีการปฏิบัติเพื่อที่จะประกันความ โปร่งใส การ จำกัดระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง และข้อกำหนดการผ่อนคลายความเข้มงวดสำหรับ การบังคับใช้มาตรการปกป้องที่มีระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีขึ้นไป ถึงแม้ว่าจะได้มีการพัฒนาและการ จัดเกลากฎเกณฑ์ว่าด้วยความมาตรการปกป้องโดยการเปลี่ยนแปลงแก้ไขทางนิติบัญญัติอย่างต่อเนื่อง แล้วก็ตาม มาตรการปกป้องได้ถูกพิจารณาโดยส่วนใหญ่ว่ามีความยุ่งยากที่จะนำมาบังคับใช้ด้วย เหตุผลทางกฎหมายและทางการเมือง ด้วยเหตุผลนี้ มาตรการที่คลุมเครือได้ถูกเลือกใช้เป็นอีก ทางเลือกหนึ่งนอกเหนือจากมาตรการปกป้อง⁵¹ ความสำคัญของบทบัญญัติว่าด้วยความมาตรการปกป้อง ได้ถูกฟื้นคืนขึ้นอีกครั้งเนื่องจากมาตรการที่คลุมเครือได้ถูกห้ามใช้ภายใต้ความตกลงว่าด้วย มาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ในปัจจุบัน ระหว่างปี ค.ศ. 1995 ถึง ค.ศ. 2000 ประธานาธิบดีสหรัฐได้ออกคำสั่งเพื่อการบรรเทาใน 5 คดีจากจำนวน 9 คดีที่ได้มีการไต่สวน ซึ่งได้ มีการเพิ่มขึ้นอย่างมากในจำนวนเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงระยะเวลาก่อนหน้านี้ สามในห้าคดี เหล่านี้ ได้มีข้อพิพาทก่อนหน้านี้แล้วที่องค์การการค้าโลก และในคดีทั้งหมดเหล่านี้ ได้มีการ วินิจฉัยว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องของสหรัฐอเมริกาไม่สอดคล้องกันกับกฎเกณฑ์ของแกตต์/ องค์การการค้าโลก ความไม่สอดคล้องนี้อาจบ่งชี้ถึงปัญหาด้านระบบของมาตรการปกป้องสหรัฐที่

⁵¹ Dominick Salvatore. (1995). *International Economics* (5th ed.). p.261.

ถูกใช้ภายใต้บทบัญญัติมาตรการปกป้องแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาตามที่จะได้อธิบายเป็นรายละเอียดต่อไป

หมวดที่ 1 ของบรรพที่ 2 (มาตรา 2251 – 2254) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ที่ถูกแก้ไขโดยมาตรา 1401 ของกฎหมาย Omnibus Trade and Competition Act ค.ศ. 1988 และโดยมาตรา 301 – 304 ของกฎหมาย Uruguay Round Agreements Act กล่าวถึงอำนาจหน้าที่และวิธีการปฏิบัติสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง วัตถุประสงค์ของมาตรการปกป้องสหรัฐสอดคล้องกันกับวัตถุประสงค์ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ตามคณะกรรมการวิเทศสัมพันธ์ว่าด้วยการคลังนั้น “วัตถุประสงค์ของมาตรการปกป้อง คือ จัดให้มีการบรรเทาชั่วคราวสำหรับอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่งที่ได้รับ ความเสียหายอย่างรุนแรงหรือได้รับภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงเพื่อที่จะทำให้อุตสาหกรรมได้มีเวลาเพียงพอที่จะทำการปรับตัวกับการแข่งขันระหว่างประเทศที่มีการเปิดเสรีมากขึ้น” การบังคับใช้มาตรการปกป้องของสหรัฐมีสองขั้นตอน ขั้นตอนหนึ่ง ทางคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐจะทำการวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิด หรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศหรือไม่ ถ้าได้มีการวินิจฉัยยืนยันว่า ได้มีความเสียหายเกิดขึ้น ทางคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐก็จะทำรายงานข้อเสนอแนะในการบรรเทาให้กับประธานาธิบดีสหรัฐ ในขั้นตอนที่สอง ประธานาธิบดีสหรัฐจะทำการตัดสินใจทางการเมืองว่าจะมีให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องหรือไม่ ประธานาธิบดีสหรัฐก็มีดุลพินิจที่จะใช้การเยียวยาด้วยเช่นกัน ซึ่งแตกต่างไปจากการเยียวยาที่ข้อเสนอแนะโดยคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐภายใต้การตราทับ (Override) ของสภาองเกรสที่เป็นไปได้ ในระหว่างปี ค.ศ. 1975 ถึง 1990 คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐได้วินิจฉัยว่ามี 30 คดีจาก 68 คดีที่ได้ถูกยื่นร้องตรงกับข้อกำหนดทางกฎหมายสำหรับการใช้มาตรการปกป้อง ประธานาธิบดีได้ออกคำสั่งเพื่อการบรรเทาเพียงแค่ 10 คดีจาก 30 คดีที่ได้มีคำวินิจฉัยยืนยันแล้ว การปฏิบัติได้มีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่มีการก่อตั้งองค์การการค้าโลก ในระหว่างปี ค.ศ. 1995 ถึงปี ค.ศ. 2000 ประธานาธิบดีสหรัฐได้ออกคำสั่งเพื่อการบรรเทาใน 5 คดีจากทั้งหมด 5 คดีที่ได้มีการยืนยันคำวินิจฉัย การไม่มีการจำกัดการนำเข้าวิธีอื่น เช่น มาตรการที่คลุมเครืออาจเป็นเหตุผลสำหรับนโยบายที่เปลี่ยนแปลงนี้⁵²

⁵² I.M. Destler. (1995). *American Trade Politics*. pp.145-146.

เงื่อนไขทั่วไป (General Conditions) มาตรา 2251 ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 บัญญัติเงื่อนไขที่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาอาจออกมาตรการได้ (กล่าวคือ การบังคับใช้มาตรการปกป้อง) เพื่อที่จะส่งเสริมให้มีการปรับตัวในเชิงบวกแก่อุตสาหกรรมภายในที่ได้รับผลกระทบจากการแข่งขันกับสินค้านำเข้า มาตรา 2251(a) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ซึ่งเป็นเรื่องเงื่อนไขทั่วไปได้บัญญัติว่า “สินค้าที่กำลังถูกนำเข้าไปในสหรัฐในปริมาณในลักษณะที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า” ข้อความของบทบัญญัตินี้มีความใกล้เคียงกับข้อความของข้อ 2.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 (Agreement on Safeguards) แต่มาตรา 2251 ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้มี “สาเหตุที่สำคัญ” (Substantial Cause) แทนที่จะเป็น “สาเหตุ” (Cause) ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ข้อความของมาตรา 2251 ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ไม่ได้กำหนดว่ามาตรการปกป้องอาจถูกนำมาบังคับใช้บนพื้นฐานของการเพิ่มขึ้นที่สัมพันธ์กันในการนำเข้าเท่านั้น แต่คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐได้มีคำชี้ขาดหลังจากได้มีการวินิจฉัยว่ามีการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นในปริมาณของการนำเข้าได้ลดลงจริงในอัตราที่ต่ำกว่าอัตราของการลดลงในการผลิตภายในประเทศ⁵³

การปรับตัวเชิงบวก (Positive Adjustment) จำเป็นต้องมีการปรับตัวเชิงบวกสำหรับการขยายระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การปรับตัวเชิงบวกได้ถูกนิยามภายใต้มาตรา 2251(b) (1) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ซึ่งกำหนดให้มีการปรับตัวเชิงบวกในกรณีที่

- (i) อุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถที่จะแข่งขันกับการนำเข้า หรือ
- (ii) ทรัพยากรได้ถูกโยกย้ายไปอย่างมีระเบียบไปยังการผลิตอื่นๆที่ให้ผลดีกว่า

มาตรา 2251(b) (2) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 บัญญัติด้วยเช่นกันว่าภายใต้การปรับตัวเชิงบวก ลูกจ้างที่ถูกทำให้ออกจากตำแหน่งเดิมในอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ประสบกับความยุ่งยากประสบกับการโยกย้ายที่เป็นระเบียบไปยังการผลิตอื่นๆที่ให้ผลดีกว่า เจตนารมณ์ของมาตรา 2251(2) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 คือว่าขนาดและองค์ประกอบของอุตสาหกรรม

⁵³ Section 2251 of Trade Act 1974.

ภายในประเทศอาจเปลี่ยนแปลงหลังจากที่ได้มีกระบวนการการปรับตัว ซึ่งโดยแท้จริงแล้ว อาจเป็นกรณีที่เกิดขึ้นได้

การร้องขอ (Petition) การร้องขอให้มีการดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้องอาจถูกยื่นโดย “องคภาวะ (“Entity”) ซึ่งรวมถึง สมาคมการค้า บริษัท สหภาพแรงงานที่ได้มีการยอมรับหรือการรับรอง หรือกลุ่มของลูกจ้างที่เป็นตัวแทนของอุตสาหกรรม” (มาตรา 2252 (a) (1) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) การร้องขอต้องกำหนดวัตถุประสงค์สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง วัตถุประสงค์เหล่านั้นอาจรวมถึง “การให้ความสะดวกในการโยกย้ายทรัพยากรเป็นระเบียบ ไปยังการผลิตอื่นๆที่ให้ผลดีกว่า การปรับปรุงความสามารถในการแข่งขัน หรือวิธีอื่นๆสำหรับการปรับตัวให้เข้ากับสถานะของการแข่งขันใหม่” (มาตรา 2252(a) (2)(A) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐได้ประกาศใช้กฎเกณฑ์การได้สวนมาตรการปกป้องที่ละเอียดซึ่งรวมถึงกระบวนการการร้องขอ

แผนการปรับตัว (Adjustment Plan) มาตรา 2252 (a) (4) ถึง (5) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ได้กำหนดให้มีการยื่นแผนการปรับตัวโดยผู้ร้อง ถึงแม้ว่าไม่จำเป็นต้องมีการยื่นแผนการปรับตัว ผู้ร้องขออาจยื่นแผนที่จะให้การส่งเสริมการปรับตัวเข้ากับการแข่งขันจากการนำเข้าสินค้าก่อนที่จะยื่นแผนการปรับตัว อาจมีการเสนอให้กับผู้ร้องขอเพื่อให้มีการปรึกษาหารือเรื่องความพอเพียงของแผนกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง การมีแผนการปรับตัวที่พอเพียงจะสนับสนุนสถานะของผู้ร้อง⁵⁴

ข้อมูลที่เป็นความลับ (Confidential Information) มาตรา 2252 (a) (8) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดเรื่องการจัดการข้อมูลที่เป็นความลับ ซึ่งบัญญัติว่า “คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐอาจร้องขอให้คู่กรณีให้ข้อมูลทางธุรกิจที่เป็นความลับเพื่อประกอบการสรุปข้อมูลที่ไม่เป็นความลับ หรือถ้าคู่กรณีดังกล่าวระบุว่าไม่สามารถที่จะสรุปข้อมูลที่ถูกยื่นได้ ก็จะต้องให้เหตุผลว่าทำไมไม่สามารถที่จะให้ข้อสรุปข้อมูลได้ ถ้าคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐวินิจฉัยว่าคำร้องขอสำหรับการรักษาความลับไม่มีเหตุเพียงพอ และถ้าคู่กรณีที่เกี่ยวข้องไม่เต็มใจที่จะเผยแพร่ข้อมูลต่อสาธารณชน หรือที่อนุมัติการเปิดเผยข้อมูลในรูปแบบการสรุปหรือทั่วไป คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐอาจขจัดหึงการยื่นข้อมูล”

⁵⁴ Section 2252 of Trade Act 1974.

บทบัญญัตินี้ได้ถูกเพิ่มเติมโดยมาตรา 301(a) ของกฎหมาย Uruguay Round Agreements Act เพื่อเป็นการอนุวัติการความตกลงในการประชุมรอบอุรุกวัย⁵⁵

การไต่สวน (Investigation) มาตรา 2252 (b)(1)(A) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดว่านอกจากการร้องขอแล้ว การไต่สวนมาตรการปกป้องต้องถูกดำเนินการด้วยเช่นกันตามคำร้องขอของประธานาธิบดีสหรัฐ ผู้แทนทางการค้าของสหรัฐ (the United States Trade Representative) โดยมติของคณะกรรมการการค้าด้วยแนวทางและวิธีทางของสภาผู้แทนราษฎร (Committee on Ways and Means of the House of Representatives) หรือของคณะกรรมการการค้าด้วยการคลังของวุฒิสภา (Committee on Finance of the Senate) หรือมติของการร้องขอเองคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐ (the United States International Trade Commission) จำต้องทำการวินิจฉัยภายใน 120 วัน หรือ 150 วันนับจากการดำเนินการตั้งที่กล่าวข้างต้น ถ้าการไต่สวนมีความยุ่งยากเป็นพิเศษ (เพิ่มขึ้นอีก 60 วันในแต่ละกรณีเหล่านั้นถ้าการร้องขอมีการกล่าวอ้างว่ามีสถานะหรือสถานการณ์ที่วิกฤติ)

การวินิจฉัยความเสียหาย (Injury Determination) มาตรา 2252(c) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดบัญญัติปัจจัยเฉพาะสำหรับการประเมินความเสียหาย ปัจจัยเหล่านั้น รวมถึงการใช้ประโยชน์ความสามารถในการผลิต กำไร และการจ้างงานที่เกี่ยวข้องกับความเสียหายอย่างรุนแรง (มาตรา 2252(c)(1)(A) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) การพิจารณาเรื่องความเสียหายไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ที่การประเมินปัจจัยเหล่านั้น การมี หรือการปราศจากความเสียหายที่เกิดจากปัจจัยเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องเป็นข้อสรุปสำหรับการวินิจฉัยความเสียหาย (มาตรา 2252(c)(3) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภัยคุกคามของความเสียหายอย่างรุนแรง การขายส่วนแบ่งทางการตลาด สินค้าคลัง การผลิต กำไร ค่าจ้าง ความสามารถในการผลิต หรือการจ้างงาน ความสามารถที่จะสร้างทุนเพื่อที่จะให้ทุนในการทำให้โรงงานภายในประเทศและเครื่องมืออุปกรณ์ มีความทันสมัย ความไม่สามารถที่จะคงรักษาระดับของรายจ่ายสำหรับการวิจัยและการพัฒนา และขอบเขตของตลาดสหรัฐเป็นจุดโฟกัสสำหรับการเบี่ยงเบนการส่งออกวัตถุดิบที่เกี่ยวข้อง โดยเหตุผลของการจำกัดการส่งออก/การนำเข้าในตลาดประเทศที่สาม (มาตรา 2252(c)(1)(B) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) ปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายตามที่ระบุในบัญชีเหล่านั้นไม่เหมือนกันกับปัจจัยที่อยู่ในข้อ 4.2(a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 : การเพิ่มในการนำเข้าสินค้า ส่วนแบ่งทางการตลาด การขาย การผลิตและความสามารถ

⁵⁵ Section 2252 of Trade Act 1974.

ในการผลิต ไม่ได้ถูกระบุว่าเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงอย่างรุนแรง ในกรณีของความเสี่ยงอย่างรุนแรง การเพิ่มขึ้นในการนำเข้า การใช้ประโยชน์จากทุน ไม่ได้อยู่ในบัญชีแต่อย่างใด ในทางตรงกันข้าม ปัจจัยเหล่านั้น เช่น สินค้าคงคลัง ค่าจ้าง ความสามารถทางการเงินในการที่จะทำให้มีความทันสมัย ความสามารถที่จะคงรักษารายจ่ายในปัจจุบันสำหรับการวิจัยและการพัฒนา (Research & Development - R&D) การเบี่ยงเบนของการส่งออกเป็นปัจจัยที่เพิ่มเติมไปจากปัจจัยในการวินิจฉัยความเสี่ยงที่อยู่ในบัญชีของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 การมีปัจจัยเพิ่มเติมไม่ได้ทำให้กฎเกณฑ์มาตรการปกป้องของชาติไม่มีความสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของแกตต์/องค์การการค้าโลกแต่อย่างใด เนื่องประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกอาจเลือกที่จะหยิบยกจุดเริ่มต้นสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง⁵⁶

ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน (Causation) หลักเกณฑ์ที่เป็นข้อบังคับว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 คือ “สาเหตุที่สำคัญ” (“Substantial Cause”) สาเหตุที่สำคัญได้ถูกนิยามว่าเป็น “สาเหตุซึ่งมีความสำคัญและมีความสำคัญไม่น้อยกว่าสาเหตุอื่นๆ” (มาตรา 2252(b)(1)(b) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) การมีอยู่สาเหตุที่สำคัญจะถูกวินิจฉัยจากการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า (ทั้งที่เป็นอยู่ปัจจุบันหรือที่สัมพันธ์กันกับการผลิตภายในประเทศ) และการลดลงในสัดส่วนของตลาดภายในประเทศที่ถูกจัดจำหน่ายโดยผู้ผลิตภายในประเทศ (มาตรา 2252(c)(1)(c) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) มาตรา 2252(c)(2)(A) ของกฎหมาย Trade Act ปี ค.ศ. 1974 ได้ห้ามรวมตัวสาเหตุของอุปสงค์ที่กำลังลดลงที่เกี่ยวข้องกับสภาวะถดถอยในเศรษฐกิจสหรัฐเป็นสาเหตุเดียวกัน ตามที่ได้บรรยายมาแล้วนั้น บทบัญญัตินี้มีไว้เพื่อให้เหตุผลจำเป็นอันเกิดจากการนำเข้าสินค้าในช่วงเวลาของเศรษฐกิจถดถอยมีความเป็นไปได้มากขึ้น คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐจำเป็นต้องตรวจสอบปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือไปจากการนำเข้าสินค้าซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่ง (มาตรา 2252(c)(2)(B) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) การจำกัดความอุตสาหกรรมภายในประเทศ ความเสียหายอย่างรุนแรง ภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงตามที่บัญญัติใน มาตรา 2252(c)(6) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 มีความคล้ายคลึงกับการจำกัดความในข้อ 4.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995⁵⁷

⁵⁶ Section 2252 of Trade Act 1974.

⁵⁷ Ibid.

มาตรการปกป้องชั่วคราว (*Provisional Measure*) มาตรา 2252(d)(1) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 จัดให้มีการบรรเทาชั่วคราวเกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้ม โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้าต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 90 วัน การร้องขอสำหรับการควบคุมเกี่ยวกับสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้มอาจมีได้ด้วยเช่นกัน มาตรา 2252(d)(2) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้มีมาตรการปกป้องชั่วคราวที่บังคับใช้สำหรับสินค้าอื่นๆ ในสภาวะวิกฤติจากการที่ความล่าช้าในการดำเนินการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศที่ไม่สามารถเยียวยาได้ด้วยเช่นกัน คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐเป็นผู้วินิจฉัยว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวมีความจำเป็นหรือไม่ภายใน 21 วันนับจากวันที่ได้รับคำร้องขอสำหรับสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้ม หรือภายใน 60 วันสำหรับสินค้าอื่นๆ นอกจากสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้ม ในสภาวะที่วิกฤติ ประธานาธิบดีสหรัฐเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวภายใน 7 วันนับจากวันที่ได้รับรายงานจากคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐสำหรับสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้ม และภายใน 30 วันสำหรับสินค้าอื่นๆ นอกเหนือไปจากสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้ม ในสภาวะวิกฤติ ระยะเวลาของการบรรเทาชั่วคราวที่ถูกใช้ด้วยเหตุของสภาวะวิกฤติต้องไม่เกิน 200 วัน (มาตรา 2252(d)(2)(D) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) ไม่มีการจำกัดระยะเวลาที่แน่นอนสำหรับการบังคับมาตรการปกป้องชั่วคราวที่ใช้กับสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกมะนาวส้ม มีความโน้มเอียงให้กับการเพิ่มหรือการจัดเก็บภาษีอากรกับสินค้านำเข้าแทนที่จะเป็นการจำกัดด้านปริมาณ (มาตรา 2252(d)(2)(E) และมาตรา 2252(d)(2)(D) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) ด้วความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เองก็ไม่มีบทบัญญัติใดๆ ที่สอดคล้องกันกับมาตรา 2252(d)(1) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ที่เกี่ยวกับสินค้าเกษตรที่นำเข้าได้ง่ายหรือสินค้าจำพวกมะนาวส้มแต่อย่างใด บทบัญญัติที่พิเศษสำหรับสินค้าเกษตรนี้ดูเหมือนว่าไม่มีความจำเป็นเนื่องจากความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตร (Agreement on Agriculture) ในปัจจุบันนี้ได้จัดให้มีมาตรการปกป้องพิเศษ (Special Safeguard Measure) ซึ่งอาจถูกนำมาบังคับใช้ด้วยเหตุของการนำเข้าสินค้าในปริมาณที่เพิ่มขึ้นหรือการนำเข้าสินค้าที่มีราคาที่ลดลง บทบัญญัติสำหรับมาตรการชั่วคราวที่ถูกนำมาใช้ด้วยเหตุของสภาวะที่วิกฤติ ดูเหมือนว่าจะมีความสอดคล้องกันกับบทบัญญัติของข้อ 6 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 แต่ว่าความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 อนุญาตให้มีเพียงการเพิ่มพิกัดอัตราศุลกากรเท่านั้นและไม่ให้มีการจำกัดด้านปริมาณ

สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว การห้ามการจำกัดด้านปริมาณไม่มีอยู่ในมาตรา 2252(d)(2)(D) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974⁵⁸

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐ (USITC Recommendation) คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องทำข้อเสนอแนะสำหรับการบรรเทาถ้าได้มีการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้รับการยืนยันแล้ว (มาตรา 2252(e) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974) ข้อเสนอแนะอาจรวมถึงการใช้พิกัดอัตราศุลกากรที่เพิ่มขึ้น หรือการบังคับการจำกัดด้านปริมาณ หรือทั้งสองอย่างรวมกัน มาตรา 2252(e)(5)(A) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ได้กำหนดให้มีการไต่สวนสาธารณะ (Public hearing) เพื่อวัตถุประสงค์การทำข้อเสนอแนะ ภายใต้มาตรา 2252(f) ของกฎหมาย Trade Act ปี ค.ศ. 1974 เพียงกรรมการของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐที่ได้เห็นพ้องกับการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้รับการยืนยันแล้วเท่านั้นอาจลงคะแนนเสียงกับข้อเสนอแนะที่ถูกเสนอขึ้นมาและ คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องส่งรายงานการไต่สวนของตนให้กับประธานาธิบดีสหรัฐด้วยเช่นกัน มาตรา 2252(f)(G) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้รายงานรวมถึงการวินิจฉัยความเสียหายและข้อเสนอแนะรวมทั้งเหตุผล นอกจากนี้ ผลกระทบระยะสั้นและระยะยาวของการอนุวัติการเมื่อเปรียบเทียบการไม่อนุวัติการดำเนินการที่ถูกเสนอแนะต้องถูกบรรยายอยู่ในรายงานด้วยเช่นกัน⁵⁹

มาตรการของประธานาธิบดีสหรัฐ (President Action) มาตรา 2253(a) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้มีการดำเนินการเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยประธานาธิบดีสหรัฐ มาตรา 2253(a)(1)(A) ของกฎหมาย Trade Act ปี ค.ศ. 1974 บัญญัติว่า “หลังจากที่ได้รับรายงานภายใต้มาตรา 2252(f) ซึ่งมีการวินิจฉัยที่ได้รับการยืนยันแล้วเกี่ยวกับความเสียหายอย่างรุนแรง หรือภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ ประธานาธิบดีสหรัฐต้องดำเนินการที่เหมาะสมและที่เป็นไปได้ทั้งหมดภายในอำนาจของตนซึ่งประธานาธิบดีเป็นผู้กำหนดในการที่จะส่งเสริมความพยายามของอุตสาหกรรมภายในประเทศในการที่จะทำการปรับตัวเชิงบวกกับการแข่งขันจากการนำเข้าสินค้า และในการที่จะจัดให้มีการช่วยเหลือสนับสนุนทางเศรษฐกิจและทางสังคมที่มากกว่าการออกค่าใช้จ่าย” ประธานาธิบดีสหรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องตัดสินใจในการพิจารณาการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใน 60 วันนับแต่วันที่ได้รับ

⁵⁸ Section 2252 of Trade Act 1974.

⁵⁹ Ibid.

รายงานของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐ (the United States International Trade Commission - USITC) มาตรา 2253(a)(2) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 บรรยายถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจและทางการเมืองที่หลากหลายที่จะถูกพิจารณาสำหรับการตัดสินใจของประธานาธิบดีสหรัฐ ประธานาธิบดีสหรัฐจะไม่ถูกมัดโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐ และอาจตัดสินใจที่จะใช้มาตรการที่แตกต่างไปจากมาตรการที่ถูกเสนอแนะมา หรือแม้กระทั่งอาจตัดสินใจที่จะไม่ใช้มาตรการปกป้องเลยก็ได้ มาตรา 2253(b) ของกฎหมาย Trade Act ปี ค.ศ. 1974 กำหนดให้ประธานาธิบดีสหรัฐต้องรายงานเหตุผลในกรณีที่ประธานาธิบดีตัดสินใจที่จะใช้มาตรการที่แตกต่างไปจากข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐ หรือตัดสินใจที่จะไม่ใช้มาตรการปกป้องให้ทางสภาองเกรสทราบ⁶⁰ มาตรา 2253(e) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดระยะเวลาเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องต้องไม่เกินสี่ปี แต่สามารถที่จะขยายระยะเวลาออกไปได้อีก ถ้าประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาได้วินิจฉัยว่ามาตรการปกป้องยังคงมีความจำเป็นที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหาย และมีพยานหลักฐานว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศกำลังทำการปรับตัวเชิงบวกต่อการแข่งขันจากการนำเข้าสินค้า มาตรา 2253(e)(2) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดต่อไปอีกว่ามาตรการปกป้องควรจะถูกนำมาบังคับใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือบำบัดความเสียหายอย่างรุนแรง มาตรา 2253(e)(3) และมาตรา 2252(e)(4) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ได้บัญญัติข้อจำกัดเฉพาะสำหรับการเพิ่มพิกัดอัตราศุลกากรและการจำกัดปริมาณด้วยเช่นกัน โดยที่ได้อนุญาตให้มีการเพิ่มพิกัดอัตราศุลกากรได้ไม่เกินกว่าร้อยละ 50 ในกรณีที่ใช้มาตรการในการจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้า จะต้องไม่ทำให้ปริมาณการนำเข้าสินค้าลดลงต่ำกว่าปริมาณการนำเข้าสินค้าที่ผ่านมา เว้นแต่จะเป็นที่ปรากฏโดยชัดแจ้งว่าเป็นความจำเป็นที่ต้องจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้าให้ลดลงกว่าเดิม จึงจะป้องกันหรือแก้ไขความเสียหายได้ ปริมาณการนำเข้าสินค้าที่ผ่านมา ให้ใช้สถิติปริมาณการนำเข้าสินค้าเข้าไปในสหรัฐเฉลี่ยย้อนหลัง 3 ปีเป็นเกณฑ์ หากไม่มีการนำเข้าสินค้าย้อนหลังถึง 3 ปี ให้ใช้สถิติปริมาณการนำเข้าสินค้าเท่าที่มีอยู่ มาตรา 2253(e)(5) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดว่าถ้าระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องเกินกว่าหนึ่งปี มาตรการปกป้องควรจะค่อยถูกผ่อนคลายความเข้มงวดลงตามลำดับ มาตรา 2253(e)(7) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ห้ามนำมาตราการปกป้องมาบังคับใช้กับสินค้านำเข้านั้นอีกในกรณีที่การบังคับใช้มาตรการปกป้องสิ้นสุดลง เว้นแต่จะได้พ้นช่วงเวลาซึ่งเท่ากับกึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่ได้เคยบังคับใช้มาก่อนนั้น แต่ต้องไม่น้อยกว่า 2 ปี สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่มีระยะเวลาไม่เกิน 180 วัน มาตรการปกป้องอาจถูกนำมาบังคับใช้กับสินค้านำเข้านั้นได้

⁶⁰ Section 2252 of Trade Act 1974.

อีก เมื่อเว้นระยะห่างจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องครั้งก่อน 1 ปี และมีได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องกับสินค้านั้นมากกว่า 2 ครั้งภายในระยะเวลา 5 ปี ก่อนหน้าวันบังคับใช้มาตรการนั้น ระยะเวลาของการไม่บังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้มาตรา 2253(e)(7) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 มีความสอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในข้อ 7.5 และ 7.6 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มาตรา 2253(a)(3)(E) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ยอมให้ประธานาธิบดีสหรัฐที่จะเจรจา สรุปและดำเนินการทำข้อตกลงกับต่างประเทศในการจำกัดการส่งออกสินค้าออกจากต่างประเทศและการนำสินค้าเข้าสหรัฐ⁶¹ บทบัญญัตินี้ไม่สอดคล้องกันกับข้อ 11 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งห้ามการทำข้อตกลงเกี่ยวกับการใช้มาตรการที่คลุมเครือ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปใดๆ ก็ตาม ภายใต้ข้อ 11.1(b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกไม่ได้รับอนุญาตที่จะทำข้อตกลงกับประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกอีกประเทศหนึ่งเพื่อที่จะจำกัดการส่งออก/นำเข้าสินค้า มาตรา 2253(f) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ให้อำนาจประธานาธิบดีสหรัฐที่จะงดหรือยุติการดำเนินมาตรการปกป้องทั้งหมดหรือบางส่วนตามข้อตกลงที่ทำไว้กับชาติอื่นเพื่อที่จะจำกัดการส่งออกของตนไปยังสหรัฐ⁶² อย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีเหตุการณ์ใดๆ นับตั้งแต่มีการจัดตั้งองค์การการค้าโลกที่ประธานาธิบดีสหรัฐได้ทำข้อตกลงลักษณะดังกล่าวกับประเทศอื่นซึ่งจะถือว่าเป็นมาตรการที่คลุมเครือที่เป็นการต้องห้าม ภายใต้ข้อ 11 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995⁶³

การควบคุม การเปลี่ยนแปลงแก้ไข และการยกเลิก (Monitoring, Modification and Termination) มาตรา 2254 ของของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำกับดูแลการควบคุม การเปลี่ยนแปลงแก้ไข และการยกเลิกการการบังคับใช้มาตรการปกป้อง มาตรา 2254(a)(1) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศสหรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องควบคุมดูแลความก้าวหน้าหลังจากที่ได้มีการอนุมัติการมาตรการปกป้องรวมถึงความคืบหน้าและความพยายามเฉพาะ ในการปรับตัวทางเศรษฐกิจ ข้อนี้ก็ได้อำนาจให้มีการจัดทำรายงานการทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Mid-term Review) ในกรณีที่มาตรการปกป้องมีผลใช้บังคับเกินกว่า 3 ปี ภายใต้มาตรา 2254(b) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 ประธานาธิบดีสหรัฐอาจลด เปลี่ยนแปลงแก้ไข และยกเลิกการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้เงื่อนไข

⁶¹ Section 2253 of Trade Act 1974.

⁶² Ibid.

⁶³ Terence P. Stewart. (Editor). Op.cit.

บางประการเช่น ความล้มเหลวของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่จะทำการปรับตัวทางเศรษฐกิจ หรือการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจซึ่งทำให้ประสิทธิภาพของการดำเนินการบังคับใช้ มาตรการปกป้องลดลง มาตรา 2254(a) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้มีการขยาย ระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายหลังที่คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศ สหรัฐได้มีคำวินิจฉัยถึงความจำเป็นที่ต้องขยายระยะเวลาของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง นอกจากนั้น มาตรา 2254(d) ของกฎหมาย Trade Act ค.ศ. 1974 กำหนดให้คณะกรรมการการค้า ระหว่างประเทศสหรัฐประเมินประสิทธิภาพของการบังคับใช้มาตรการปกป้องด้วยเช่นกัน⁶⁴

บทบัญญัติการอนุวัติการนาฟต้า (NAFTA Implementation Provisions) การนำเข้า สินค้าจากประเทศสมาชิกของข้อตกลงการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (North America Free Trade Agreement - NAFTA) อาจได้รับการยกเว้นจากการใช้มาตรการปกป้องภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง ภายใต้มาตรา 311(a) ของกฎหมาย NAFTA Implementation Act ค.ศ. 1993 คณะกรรมการการค้า ระหว่างประเทศสหรัฐมีหน้าที่ต้องวินิจฉัยว่า⁶⁵

- (1) การนำเข้าสินค้าจากประเทศที่เป็นสมาชิกนาฟต้าโดยพิจารณา เป็นรายเดียวมีส่วนแบ่งที่สำคัญของการนำเข้าสินค้าโดยทั้งหมด และ
- (2) การนำเข้าสินค้าเหล่านั้นก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง หรือให้เป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย

หรือไม่ ภายใต้มาตรา 312 ของกฎหมาย NAFTA Implementation Act ค.ศ. 1993 ประธานาธิบดี สหรัฐต้องไม่รวมสินค้านำเข้าจากประเทศที่เป็นสมาชิกนาฟต้าจากการ โคนบังคับใช้มาตรการ ปกป้องถ้าประธานาธิบดีวินิจฉัยว่าสินค้านำเข้าเหล่านั้นไม่มีส่วนแบ่งที่เป็นสาระสำคัญของการ นำเข้าสินค้าทั้งหมด หรือสินค้านำเข้าเหล่านั้น ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง หรือเป็นภัย คุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง⁶⁶

⁶⁴ Section 2254 of Trade Act 1974.

⁶⁵ Section 311 of NAFTA Implementation Act. 1993.

⁶⁶ Section 312 of NAFTA Implementation Act. 1993.

3.2 กฎเกณฑ์ของสหภาพยุโรปว่าด้วยมาตรการปกป้อง – ข้อบังคับคณะมนตรี (Council Regulation) No.3285/94

กฎเกณฑ์มาตรการปกป้องของสหภาพยุโรปถูกบัญญัติอยู่ในข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ลงวันที่ 22 เดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1994 (ซึ่งเรียกว่า ข้อบังคับ) ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ถูกใช้แทนข้อบังคับว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหภาพยุโรปฉบับเก่า (ข้อบังคับ 288/82) และรวมผลจากการประชุมรอบอุรุกวัยว่าด้วยมาตรการปกป้องเข้าเป็นส่วนเดียวกัน ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 กำหนดให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องทั่วสหภาพยุโรป รวมทั้งการดำเนินการมาตรการควบคุมในนามของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปการนำเข้าสินค้าที่มาจากประเทศที่สาม คณะกรรมาธิการเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ประกอบด้วย 28 ข้อภายใต้หกหัวข้อ: หลักทั่วไป (หัวข้อที่ 1) ข้อมูลสหภาพยุโรปและวิธีการเจรจาปรึกษาหารือ (หัวข้อที่ 2) วิธีการไต่สวนของสหภาพยุโรป (หัวข้อที่ 3) การควบคุม (หัวข้อที่ 4) มาตรการปกป้อง (หัวข้อที่ 5) และบทบัญญัติสุดท้าย (หัวข้อที่ 6)⁶⁷

การครอบคลุมทั่วไป (General Coverage) ข้อ 1 ให้จำกัดความการครอบคลุมทั่วของ ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ข้อ 1 ใช้กับการนำเข้าสินค้าทั้งหมดยกเว้นแต่สินค้าสิ่งทอ บางอย่างที่ถูกครอบคลุมโดยข้อบังคับคณะมนตรี No.517/94 และสินค้าจากบางประเทศตามที่บัญชี ในข้อบังคับคณะมนตรี No.519/94 ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ห้ามการจำกัดด้านปริมาณกับการนำเข้านอกเหนือไปจากการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ดังนั้น ข้อบังคับคณะมนตรี No. 3285/94 เป็นกฎเกณฑ์เดียวเท่านั้นที่ให้อำนาจแก่สหภาพยุโรปในเรื่องการจำกัดการนำเข้าด้านปริมาณ โดยทั่วไป

การเจรจาปรึกษาหารือ (Consultation) รัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปต้องแจ้งให้ คณะกรรมาธิการสหภาพยุโรป ถ้าแนวโน้มของการนำเข้าสินค้าจำเป็นต้องได้รับการควบคุมหรือมีความจำเป็นที่จะนำมาตรการมาตรการปกป้องมาบังคับใช้ (ข้อ 2 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) ภายในแปดวันทำงานหลังจากที่ได้รับข้อมูลดังกล่าว คณะกรรมาธิการสหภาพยุโรป ตามคำร้องของรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปหนึ่ง หรือโดยการริเริ่มของตนเอง จัดให้มีการเจรจาปรึกษาหารือภายในคณะกรรมการที่ปรึกษา (Advisory Committee) ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนของแต่ละ

⁶⁷ Council Regulation No.3285/94 – EC Rules on Safeguards.

ละรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปพร้อมกับตัวแทนของคณะกรรมการสหภาพยุโรปในฐานะประธานคณะกรรมการที่ปรึกษา (ข้อ 3 และ 4 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) การเจรจาปรึกษาหารือเริ่มด้วยการถกเถียงว่าด้วยปัญหาของการบรรเทาการนำเข้าสินค้าก่อนที่จะมีการไต่สวน หัวข้อของการเจรจาปรึกษาหารือครอบคลุมถึงแนวโน้มการนำเข้า ลักษณะต่างๆของสภาวะเศรษฐกิจและการพาณิชย์กรรมเกี่ยวกับสินค้าที่เป็นปัญหา มาตรการใดๆที่จำต้องดำเนินถ้ามี (ข้อ 4.3 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) คณะกรรมการอาจเลือกที่จะไม่เริ่มการไต่สวนถ้าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะทำให้มีการไต่สวนได้ (ข้อ 6.6 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94)⁶⁸

การไต่สวน (Investigation) ข้อ 5 ถึง 10 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 กำหนดให้มีวิธีการไต่สวนสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การไต่สวนวินิจฉัยว่าการนำเข้าสินค้าที่เป็นปัญหานั้นกำลังก่อให้เกิด หรือกำลังเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงแก่ผู้ผลิตของสหภาพยุโรป ข้อ 5.3 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ให้การนิยาม “ความเสียหายอย่างรุนแรง” “ภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง” และ “ผู้ผลิตของสหภาพยุโรป” คณะกรรมการสหภาพยุโรปเป็นผู้วินิจฉัยการเริ่มการไต่สวนภายในหนึ่งเดือนหลังจากที่ได้รับข้อมูลจากรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปและตีพิมพ์การแจ้งข้อมูลในวารสาร Official Journal of the European Communities (ข้อ 6.1 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) คู่กรณีที่มีส่วนได้เสียจะได้รับโอกาสที่จะเสนอทศนคติและความเห็นของตนภายในเวลาที่กำหนด (ข้อ 6.1 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) คู่กรณีที่มีส่วนได้เสียอาจตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้องและที่ไม่เป็นความซึ่งข้อมูลเหล่านี้ทั้งหมดจะถูกใช้เพื่อการไต่สวนและถ่ายทอดทศนคติต่อข้อมูลของตนให้คณะกรรมการสหภาพยุโรปด้วยเช่นกัน (ข้อ 6.2 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) ถ้าคณะกรรมการสหภาพยุโรปพิจารณาว่าการควบคุมโดยสหภาพยุโรปหรือการบังคับใช้มาตรการปกป้องมีความจำเป็น คณะกรรมการสหภาพยุโรปจะต้องทำคำชี้ขาดภายใน 9 เดือนนับจากการเริ่มการไต่สวน ระยะเวลาเก้าเดือนนี้อาจถูกขยายไปอีกไม่เกินสองเดือนในสถานการณ์พิเศษ (ข้อ 7.2 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94)⁶⁹

⁶⁸ Council Regulations No.3285/94 – EC Rules on Safeguards.

⁶⁹ Ibid.

มาตรการปกป้องชั่วคราว (Provisional Safeguard Measure) ข้อ 8 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 กำหนดให้มีมาตรการปกป้องชั่วคราว มาตรการปกป้องชั่วคราวอาจถูกบังคับใช้ได้ตามเงื่อนไขสองข้อดังต่อไปนี้⁷⁰

(i) การมีสถานการณ์ที่วิกฤติหากความล่าช้าจะก่อให้เกิดความเสียหายซึ่งจะเป็นการยากที่เยียวยาแก้ไขโดยทำให้การดำเนินการโดยไม่ชักช้ามีความจำเป็น

(ii) ผลของการวินิจฉัยขั้นต้นมีพยานหลักฐานที่ชี้ชัดเจนว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นได้ก่อหรือเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง (ข้อ 8.1 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94)

ระยะเวลาสูงสุดของการบังคับใช้มาตรการปกป้องชั่วคราว คือ 200 วันและมาตรการปกป้องชั่วคราวสามารถถูกบังคับใช้ในรูปแบบของการเพิ่มพิกัดอัตราศุลกากรเท่านั้น

ความลับและการรักษาความลับ (Confidentiality) ข้อ 9 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 กำหนดให้มีการคุ้มครองข้อมูลที่เป็นความลับที่ถูกยื่นเพื่อการไต่สวน ในขณะที่คณะกรรมการสหภาพยุโรป (EU Commission) มีหน้าที่ที่จะต้องทำตามคำร้องขอสำหรับการรักษาความลับ ทางคณะกรรมการสหภาพยุโรปอาจสละทิ้งข้อมูลใดๆ ถ้าคำร้องสำหรับการรักษาความลับไม่มีเหตุผลเพียงพอ ข้อ 9 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 รวมถึงการจำกัดความของข้อมูลที่เป็นความลับด้วยเช่นกันซึ่งบัญญัติว่า “ข้อมูลต้องไม่ว่าในกรณีใดๆ ถูกถือว่าเป็นความลับถ้าการเปิดเผยข้อมูลมีแนวโน้มที่ผลกระทบอย่างรุนแรงอย่างชัดเจนต่อผู้จำหน่ายหรือแหล่งกำเนิดของข้อมูลดังกล่าว” (ข้อ 9.3 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) การจำกัดความลักษณะเช่นนี้ไม่มีอยู่ในข้อ 3.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งควบคุมการจัดการข้อมูลที่เป็นความลับ

การวินิจฉัยความเสียหาย (Injury Determination) ข้อ 10 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 กำหนดปัจจัยสำหรับการวินิจฉัยความเสียหาย ปัจจัยเหล่านั้นคือ ปริมาณการนำเข้า (รวมถึงการเพิ่มขึ้นในลักษณะที่จริงหรือที่มีความสัมพันธ์กัน) ราคาของสินค้านำเข้า การผลิต

⁷⁰ Article 8 of Council Regulation No. 3285/94.

ความสามารถการใช้ประโยชน์ในการผลิต สต็อกสินค้า ยอดขาย ส่วนแบ่งตลาด ราคาภายในประเทศ กำไร ผลตอบแทนจากทุนที่ถูกใช้ กระแสเงินสด การว่าจ้างงาน ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 รวมถึงปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายตามที่ระบุในบัญชีของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ราคาผลตอบแทนจากทุน และกระแสเงินสดไม่ได้ถูกระบุในข้อ 4.2(c) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ในกรณีที่มีการกล่าวอ้างถึงภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย คณะกรรมาธิการสหภาพยุโรป (EU Commission) จะเป็นผู้ตรวจสอบว่าภัยคุกคามเป็นสิ่งที่คาดเห็นได้ว่าสถานการณ์ดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะพัฒนาเป็นความเสียหายจริงได้หรือไม่ (ข้อ 10.2 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) โดยการพิจารณาปัจจัยดังต่อไปนี้: อัตราการเพิ่มขึ้นของการส่งออกสินค้าไปยังสหภาพยุโรป ความสามารถในการส่งออกสินค้าของประเทศผู้ส่งออกสินค้า ความเป็นไปได้ของความสามารถในการผลิตที่จะถูกใช้เพื่อการส่งออกสินค้าไปยังสหภาพยุโรป

การกำกับดูแล (Surveillance) การกำกับดูแล คือ ระบบการควบคุมการนำเข้าสินค้าซึ่งอาจถูกนำมาใช้ในกรณีที่การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าเป็นภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ผลิตภายในสหภาพยุโรป (ข้อ 11 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) เว้นแต่ได้ถูกกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในคำชี้ขาดสำหรับการควบคุม ระยะเวลาของการควบคุมสิ้นสุดลงภายในหนึ่งปีหลังจากที่ได้มีการนำมาตราการใช้ สำหรับการควบคุม จำต้องมีเอกสารการนำเข้าสินค้าซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการควบคุมการนำเข้าสินค้าแต่ไม่สามารถถูกใช้เพื่อยับยั้งการนำเข้าสินค้า เอกสารจะถูกรับรองโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ภายในห้าวันทำงานหลังจากที่ได้รับแจ้งข้อมูล โดยผู้นำเข้าสินค้าสหภาพยุโรปรายใดรายหนึ่ง (ข้อ 12.1 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) ข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 ได้รวมแบบฟอร์มตัวอย่างของเอกสารการนำเข้าในภาคผนวก I (ข้อ 12.2 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) ข้อมูลซึ่งต้องรวมอยู่ในเอกสารอาจถูกระบุอยู่ในคำชี้ขาดเพื่อที่จะบังคับใช้การควบคุม (ข้อ 14.2 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) รัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปมีหน้าที่ต้องบอกแจ้งมูลค่าทั้งหมด (โดยถูกคำนวณบนพื้นฐานของราคาเทอม c.i.f. - สัญญาซื้อขายที่ราคาซื้อรวมค่าระวางและประกันภัยด้วย) และปริมาณของการนำเข้าให้คณะกรรมการสหภาพยุโรป (EU Commission) บนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกรวบรวมอยู่ในเอกสารการนำเข้า

มาตรการปกป้อง (Safeguard Measure) ถ้าคณะกรรมการสหภาพยุโรปได้วินิจฉัยด้วยผลของการไต่สวนว่าสินค้าได้ถูกนำเข้าไปสหภาพยุโรปในปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก และ/

หรือในลักษณะหรือสภาพที่จะก่อหรือเป็นภัยคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่อผู้ผลิตสินค้าในสหภาพยุโรป โดยผลของข้อ 16.1 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 คณะกรรมการสหภาพยุโรปอาจ

(a) จำกัดระยะเวลาของความครบถ้วนสมบูรณ์ของเอกสารการนำเข้าสินค้า และ

(b) กำหนดให้ต้องมีการอนุญาตการนำเข้าสินค้า

มาตรการเหล่านั้นต้องถูกดำเนินการโดยไม่ชักช้า คณะมนตรีอาจนำมาตราการปกป้องมาบังคับใช้ตามข้อเสนอดังกล่าวโดยเสียงส่วนใหญ่ของคณะกรรมการสหภาพยุโรป (ข้อ 17 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) คำชี้ขาดใดๆ ของคณะกรรมการสหภาพยุโรปที่เกี่ยวกับการอนุมัติการมาตรการปกป้องภายใต้ข้อ 16 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94 สามารถที่จะถูกอ้างอิงไปถึงคณะมนตรีโดยรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปรายใดรายหนึ่งก็ได้ โดยการดำเนินการโดยเสียงส่วนใหญ่ คณะมนตรีอาจยื่นยัน แก้ไข หรือยกเลิกคำชี้ขาด (ข้อ 16.8 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) คำชี้ขาดของคณะกรรมการสหภาพยุโรปถูกถือได้ว่าได้ถูกยกเลิกหรือเพิกถอนถ้าคณะมนตรีไม่ได้ทำตามคำชี้ขาดภายในสามเดือนของการอ้างเรื่องไปยังคณะมนตรี คณะกรรมการสหภาพยุโรปอาจอนุญาตให้มีการบังคับใช้การควบคุมหรือมาตรการปกป้องโดยจำกัดอยู่ที่ส่วนหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งของสหภาพยุโรปในกรณีที่มีความเสียหายหรือภัยคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายได้เกิดขึ้นในส่วนใดส่วนหนึ่งของสหภาพยุโรป (ข้อ 18 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) ในกรณีที่มีการบังคับใช้การจัดสรรโควต้า ระดับของโควต้าไม่ควรถูกกำหนดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าระดับการนำเข้าสินค้าโดยเฉลี่ยในสามปีย้อนหลังเท่าที่มีข้อมูลสถิติอยู่เว้นแต่ระดับที่แตกต่างกันมีความจำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหาย (ข้อ 16.3 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) บทบัญญัตินี้มีความสอดคล้องกันกับข้อกำหนดขั้นต่ำสุดภายใต้ข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 การจัดสรรโควต้าโดยหลักการแล้วถูกกำหนดโดยข้อตกลงระหว่างผู้จำหน่ายที่มีส่วนได้เสียที่สำคัญ ถ้าไม่สามารถที่จะบรรลุข้อตกลงได้ รูปแบบการค้าในอดีต (กล่าวคือ ส่วนแบ่งการนำเข้าสินค้าของผู้จำหน่ายเหล่านั้น) จะถูกนำมาพิจารณามาบังคับใช้ (ข้อ 16.4(a) ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) สหภาพยุโรป (European Union) อาจยกเลิกวิธีการจัดสรรนี้ถ้าการนำเข้าสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศผู้จำหน่ายหนึ่งประเทศหรือมากกว่าหนึ่งประเทศได้เพิ่มขึ้นในอัตราส่วนที่ไม่ได้สัดส่วนเมื่อเทียบกับการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าโดยรวม การยกเลิกการจัดสรรโควต้าตามหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ได้รับอนุเคราะห์

ยังได้ถูกเรียกร้องโดยสหภาพยุโรปในระหว่างการประชุมรอบอุรุกวัยเพื่อแลกเปลี่ยนกันกับการประนีประนอมของสหภาพยุโรปที่ยอมรับหลักปฏิบัติอย่างชาติที่ ได้รับอนุเคราะห์ยิ่ง (MFN) ในการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

การปฏิบัติด้วยสิทธิพิเศษ (Preferential Treatment) กฎเกณฑ์สหภาพยุโรปกำหนดให้มีการปฏิบัติด้วยสิทธิพิเศษสำหรับบรรดาประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งรวมทั้งประเทศไทยด้วย โดยที่มาตรการปกป้องจะไม่ถูกนำมาบังคับใช้กับสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศที่กำลังพัฒนา หากส่วนแบ่งการนำเข้าสินค้าจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกนั้นไม่เกินร้อยละสามของปริมาณการนำเข้ารวมของสินค้านั้น แต่ทั้งนี้สินค้าที่ถูกนำเข้าจากประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหมดที่มีส่วนแบ่งการนำเข้าสินค้าไม่เกินร้อยละสามนั้น รวมกันแล้วต้องมีปริมาณไม่เกินร้อยละเก้าของปริมาณการนำเข้ารวมของสินค้านั้น (ข้อ 19 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94)

ระยะเวลา (Duration) ระยะเวลาในการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องของสหภาพยุโรปรวมทั้งเงื่อนไขสำหรับการขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้องมีความสอดคล้องกันกับบทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ระยะเวลาสูงสุดของมาตรการปกป้องที่ถูกบังคับใช้ คือ สี่ปี ซึ่งสามารถที่จะถูกขยายต่อไปได้อีกหนึ่งครั้งและระยะเวลาทั้งหมดต้องไม่เกินแปดปี (ข้อ 20 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94) มาตรการปกป้องจำเป็นต้องถูกผ่อนคลายน้อยลงตามลำดับหากมาตรการปกป้องมีผลบังคับใช้เกินกว่าหนึ่งปี หลักฐานของการปรับตัวรวมทั้งความจำเป็นต่อเนื่องของมาตรการปกป้องควรจะได้รับ การพิสูจน์สำหรับการขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง การสิ้นสุดของเวลาที่กำหนดไว้ก่อนที่จะมีการใช้มาตรการปกป้องกับสินค้าเดียวกันอีกครั้ง ในกรณีที่การบังคับใช้มาตรการปกป้องสิ้นสุดลง จะนำมาตรการปกป้องมาใช้กับสินค้านำเข้าอื่นอีกมิได้ เว้นแต่จะ ได้พ้นช่วงเวลาซึ่งเท่ากับกึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่ได้เคยบังคับใช้มาก่อนหน้านั้น แต่ต้องไม่น้อยกว่า 2 ปี

การทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Examination of Measure) เมื่อมีการบังคับใช้การควบคุม หรือมาตรการปกป้องแล้ว จำต้องมีการเจรจาปรึกษาหารือภายในคณะกรรมการ โดยตามคำร้องขอของรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปหรือการริเริ่มของคณะกรรมการสหภาพยุโรป (EU Commission) เพื่อที่จะ (ข้อ 21.1 ของข้อบังคับคณะมนตรี No.3285/94)

- (a) ตรวจสอบผลกระทบของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง
- (b) วินิจฉัยว่าวิธีการอย่างไรหรืออะไรที่เหมาะสมในการเร่งความก้าวหน้าของการผ่อนคลายความเข้มงวด
- (c) ยืนยันว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องยังคงมีความจำเป็น

การเจรจาปรึกษาหารือจำเป็นต้องมีขึ้นภายในระยะเวลาที่มีการทบทวนของการบังคับใช้มาตรการปกป้องในกรณีที่มาตรการปกป้องมีผลบังคับใช้เกินกว่าสามปีขึ้นไป ในกรณีที่คณะกรรมการสหภาพยุโรป (EU Commission) วินิจฉัยว่ามาตรการปกป้องควรจะถูกลดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข คณะกรรมการสหภาพยุโรปต้องยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาตรการปกป้อง หรือเสนอให้มีการยกเลิกหรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้กับคณะมนตรีถ้ามาตรการปกป้องถูกประกาศใช้โดยคณะมนตรี⁷¹

3.3 กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องของไทย

ภายใต้ระบบการค้าเสรีขององค์การการค้าโลก ประเทศไทยก็มีมาตรการเยียวยาทางการค้าในการควบคุมการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นเพื่อที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้ผลิตภายในประเทศจากการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม หรือความผันผวนของตลาด หรือบรรเทาปัญหาที่เกิดจากการที่จะต้องทำการปรับตัวชั่วคราว กฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องซึ่งเป็นมาตรการเยียวยาทางการค้าภายใต้ระบบการค้าโลกปัจจุบันของไทยประกอบด้วย ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 กฎเกณฑ์เหล่านี้มีไว้เพื่อแก้ไขปัญหาซึ่งเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นที่มีผลกระทบต่อผู้ผลิตสินค้าภายในของประเทศไทย

⁷¹ Article 17 of Council Regulation No. 3285/94.

3.3.1 ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542

ในส่วนของประเทศไทย ทางกระทรวงพาณิชย์ โดยกรมการค้าต่างประเทศ ได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 เมื่อวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2542 เพื่อที่จะเปิดโอกาสให้อุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถร้องเรียนขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมของตนเอง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในมิให้เกิดความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น

การยื่นคำร้อง ในขณะที่มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 จะไม่ได้บัญญัติวิธีการเฉพาะเจาะจงใดๆ สำหรับการเริ่มการไต่สวนเพื่อพิจารณาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อ 4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้ “อุตสาหกรรมภายใน” เป็นผู้ยื่นคำร้องขอเป็นหนังสือตามแบบที่กำหนดต่อกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์เพื่อขอให้ไต่สวนเพื่อพิจารณากำหนดมาตรการปกป้องในกรณี que เห็นว่ามีการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น และได้ก่อให้เกิดความเสียหาย ถึงแม้ว่าประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 จะได้กำหนดว่า “อุตสาหกรรมภายใน” เป็นผู้ยื่นคำร้อง ก็ไม่มีข้อกำหนดว่าผู้ยื่นคำร้องต้องเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมภายในแต่อย่างใด ในความเป็นจริงแล้วมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ก็ไม่ได้แม้กระทั่งกำหนดว่าคู่กรณีที่เป็นเอกชนจะเป็นผู้เริ่มให้มีการไต่สวน คราบใดที่การไต่สวนสามารถที่จะถูกเริ่มขึ้นได้บนหลักของ “อุตสาหกรรมภายใน” ซึ่งได้ถูกนิยามอยู่ในข้อ 3.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ว่าเป็น ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือสินค้าซึ่งแข่งขันโดยตรงในประเทศทั้งหมด หรือผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือสินค้าซึ่งแข่งขันโดยตรงในประเทศ ซึ่งผลผลิตรวมกันแล้วเป็นสัดส่วนใหญ่ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ ก็ไม่มีข้อกำหนดเพิ่มเติมในเรื่องความสามารถของผู้ยื่นคำร้อง

สินค้าชนิดเดียวกัน เพื่อที่จะให้เริ่มมีการไต่สวน ขอบเขตของสินค้าที่ถูกไต่สวนจะต้องถูกกำหนดขึ้นเนื่องจากความเสียหายไม่ได้เกิดขึ้นต่อเศรษฐกิจโดยรวมเท่านั้น แต่ได้เกิดขึ้นต่อ

“อุตสาหกรรมภายใน” ซึ่งผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือสินค้าซึ่งแข่งขันโดยตรงในประเทศทั้งหมด ข้อ 3.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า “สินค้าชนิดเดียวกัน” ให้หมายความรวมถึง สินค้าที่มีลักษณะเหมือนกันทุกประการ หรือคล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้านำเข้า ข้อกำหนดดังกล่าวทำให้จำเป็นต้องมีการเปรียบเทียบระหว่างสินค้าในแง่ของความเหมือนและความแตกต่าง คุณลักษณะทางกายภาพและทางเคมี กระบวนการผลิตหรือวิธีการผลิต การใช้งานและความสามารถในการทดแทนกันได้ การจัดแยกประเภทสินค้าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในทางปฏิบัติเนื่องจากความเสียหายและความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันระหว่างการนำเข้าสินค้าและความเสียหายไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นนอกการจัดแยกประเภทของสินค้าได้

การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ข้อ 3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้ให้คำนิยาม “การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น” หมายความว่า การนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าที่เพิ่มขึ้นไม่ว่าในเชิงปริมาณหรือโดยการเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ ในการยื่นคำร้องขอให้มีการพิจารณากำหนดมาตรการปกป้องตามข้อ 4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ผู้ยื่นคำร้องขอต้องยื่นเอกสารหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่ามีการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น มีความเสียหายเกิดขึ้นต่ออุตสาหกรรมภายใน และความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นซึ่งมีความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ในทางปฏิบัตินั้น ผู้ยื่นคำร้องต้องจัดให้มีปริมาณและมูลค่าของการนำเข้าประจำปีในห้าปีที่ผ่านรวมทั้งรูปตารางที่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้ม นอกจากนี้ ข้อมูลที่พิสูจน์ถึง “การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น” จะประกอบด้วยปริมาณการนำเข้าสินค้าจำแต่ละประเทศและอัตราส่วนของการนำเข้าสินค้านี้ดังกล่าวในห้าปีที่ผ่านรวมทั้งการวิเคราะห์เหตุหรือสาเหตุของ “การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น”

ความเสียหาย ในการไต่สวนเพื่อวินิจฉัยความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน ข้อ 5.3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้มีการพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะ อัตราและปริมาณการเพิ่มของสินค้านำเข้า ส่วนแบ่งตลาดของสินค้านำเข้าที่เพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงของระดับการขาย ผลผลิต ผลิตภาพ กำไรการผลิตที่แท้จริง ค่าไรขาดทุน และการจ้างงาน ในระหว่างการไต่สวน ในกรณีที่คู่กรณีผู้มีส่วนได้เสียปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลบางอย่างหรือมีข้อมูลไม่เพียงพอ วรรค 4 ของ

ข้อ 5.2 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 กำหนดไม่ให้นำข้อมูลนั้นมาประกอบการพิจารณาได้

3.3.2 พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542

ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการนำเข้าสินค้าเป็นข้อกำหนดสำหรับการบังคับใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนกับผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกจากต่างประเทศ พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 มีบทบัญญัติที่ให้คำนิยามสำหรับ “ความเสียหาย” มาตรา 19 ของพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 ได้จัดแยกประเภท “ความเสียหาย” ออกเป็นสามประเภท กล่าวคือ ความเสียหายอย่างสำคัญที่เกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน ความเสียหายอย่างสำคัญที่อาจเกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน และอุปสรรคล่าช้าอย่างสำคัญต่อการก่อตั้งหรือการพัฒนาอุตสาหกรรมภายใน ในการวินิจฉัยความเสียหายว่ามีความเสียหายเกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์อาจพิจารณาปัจจัยดังต่อไปนี้

1. อัตราเพิ่มขึ้นที่เห็นได้ชัดของสินค้าที่ทุ่มตลาดอันแสดงให้เห็นความเป็นไปได้ว่าอาจมีการนำเข้าสินค้าดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างมาก
2. ชัดความสามารถของผู้ส่งออกได้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและระบายสินค้าอย่างอิสระ อันแสดงให้เห็นความเป็นไปได้ว่าอาจมีการนำเข้าสินค้าดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างมาก ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงการมีอยู่ของตลาดส่งออกอื่นที่อาจรองรับสินค้าส่งออกที่เพิ่มขึ้นประกอบด้วย
3. ความชัดเจนของผลของราคาสินค้าทุ่มตลาดที่เป็นการกดหรือลดราคาของสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดภายในและแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้านั้น
4. ปริมาณคงเหลือของสินค้าทุ่มตลาด

ในการประเมินผลกระทบของการนำเข้าสินค้าที่ทุ่มตลาดหรือได้รับการอุดหนุนที่มีต่ออุตสาหกรรมภายใน หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐจำต้องมุ่งเน้นไปให้ความสำคัญที่ “สินค้าชนิดเดียวกัน” มาตรา 4 ของพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 ได้ให้คำนิยาม “สินค้าชนิดเดียวกัน” หมายความว่า สินค้าที่มีคุณสมบัติ

เหมือนกันทุกประการกับสินค้าที่ถูกพิจารณา แต่ในกรณีที่ไม่มีสินค้าดังกล่าวให้ความเห็นว่าสินค้าที่คล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้าดังกล่าว

การพิจารณาว่ามีความเสียหายอย่างสำคัญที่เกิดแก่อุตสาหกรรมภายในตามมาตรา 19 ของพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 ต้องมีพยานหลักฐานโดยตรงสนับสนุนเกี่ยวกับกรณีดังต่อไปนี้

1. ปริมาณของสินค้าทุ่มตลาดและผลของการทุ่มตลาดที่มีต่อราคาของสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดในประเทศ และ
2. ผลกระทบของการทุ่มตลาดนั้นที่มีต่ออุตสาหกรรมภายใน

ในกรณีที่มีการทุ่มตลาดสินค้าใดจากประเทศผู้ส่งออกมากกว่าหนึ่งประเทศอยู่ระหว่างการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดพร้อมกัน ถ้าปรากฏว่าส่วนเหลือของการทุ่มตลาดและปริมาณการนำเข้าจากแต่ละประเทศดังกล่าวมีจำนวนมากกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือมีปริมาณการนำเข้าสินค้าทุ่มตลาดน้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง การวินิจฉัยความเสียหายอย่างสำคัญที่เกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน จะประเมินผลของการนำเข้าจากแต่ละประเทศดังกล่าวรวมกันก็ได้ ถ้ากรณีมีความเหมาะสมต่อสภาพการแข่งขันในระหว่างสินค้าทุ่มตลาดด้วยกันและในระหว่างสินค้าทุ่มตลาดกับสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดภายในประเทศ นอกจากนั้น ในการพิจารณาว่ามีความเสียหายอย่างสำคัญที่อาจเกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน ต้องมีข้อเท็จจริงสนับสนุนอันมิใช่เป็นเพียงการกล่าวอ้าง หรือการคาดการณ์ หรือความเป็นไปได้ที่ไกลเกินเหตุ

3.3.3 พระราชบัญญัติการการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542

การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นจากผู้ส่งออกอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อ “การตัดราคาเพื่อทำลายคู่แข่ง” (Predatory Pricing) อย่างไรก็ตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 มิได้กำหนดเกี่ยวกับ “การตัดราคาเพื่อทำลายคู่แข่ง” ไว้โดยตรง แต่จากถ้อยคำในบัญญัติมาตราต่างๆ มีบทบัญญัติที่อาจตีความได้ว่าเป็นข้อห้ามเกี่ยวกับ “การตัดราคาเพื่อทำลายคู่แข่ง” อยู่สองมาตราด้วยกัน⁷²

⁷² สรวิศ ลิ้มปรีงยี. (2543). กฎหมายการแข่งขันทางการค้า: แนวคิดพื้นฐาน เจตนารมณ์ และปัญหา. หน้า 192-194.

มาตรา 25 (1) เป็นบทบัญญัติที่ห้ามผู้ประกอบการซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการกำหนดหรือรักษาระดับราคาซื้อหรือขายสินค้าหรือค่าบริการอย่างไม่เป็นธรรม โดยการกำหนดราคาสินค้า “อย่างไม่เป็นธรรม” ตามมาตรานี้อาจหมายถึงการกำหนดราคาที่สูงเกินสมควรก็ได้ ในขณะเดียวกัน หากผู้ประกอบการที่มีอำนาจเหนือตลาดกำหนดราคาสินค้าไว้ต่ำมากจนกระทั่งต่ำกว่า “ต้นทุน” การผลิตสินค้าก็อาจจะถือได้ว่าเป็นกรณีที่ผู้ประกอบการนั้นกำหนดราคาสินค้าอย่างไม่เป็นธรรมก็ได้ เนื่องจากการที่ผู้มีอำนาจเหนือตลาดสามารถตัดราคาสินค้าลงไปได้มิได้เกิดจากการที่ผู้มีอำนาจเหนือตลาดได้พัฒนา “ประสิทธิภาพ (Efficiency)” ในการผลิตและจำหน่ายสินค้าของตนให้ดีขึ้นจนกระทั่งมีต้นทุนที่ต่ำลง แล้วจึงลดราคาขายสินค้าลงไปตามต้นทุนที่ต่ำลงนั้น หากแต่ผู้มีอำนาจเหนือตลาดใช้ฐานเงินทุนสะสมของตนที่มีมากกว่าผู้ประกอบการอื่นที่เป็นคู่แข่งมาใช้สนับสนุนการดำเนินกลยุทธ์ตัดราคานี้ ทั้ง ๆ ที่หากพิจารณาเหตุผลในเชิงธุรกิจแล้ว ผู้มีอำนาจเหนือตลาดนั้นไม่มีเหตุผลอันชอบธรรมในทางธุรกิจใดๆ มาสนับสนุนการกระทำของตนแต่อย่างใด เนื่องจากการตัดราคานั้นต่ำกว่าต้นทุนนี้จะทำให้ผู้มีอำนาจเหนือตลาดประสบกับการขาดทุนจากทุกๆ หน่วยของสินค้าที่ขายได้ ยิ่งผู้มีอำนาจเหนือตลาดขายสินค้าได้มากขึ้นเท่าใดก็จะยิ่งขาดทุนมากขึ้นเท่านั้น

หากจะมีเหตุผลเชิงธุรกิจที่จะมาสนับสนุนการกระทำของผู้มีอำนาจเหนือตลาดในการตัดราคานั้นต่ำกว่า “ต้นทุน” คงมีแต่การที่ผู้มีอำนาจเหนือตลาดจะสามารถแสวงหากำไรเพิ่มขึ้นภายหลังจากผู้ประกอบการที่เป็นคู่แข่งต้องเลิกกิจการออกจากตลาดไปแล้ว แต่การดำเนินธุรกิจลักษณะนี้ไม่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ใดๆ ต่อสังคมและผู้บริโภคโดยรวม เพราะไม่ได้ทำให้การจัดสรรและใช้ทรัพยากรของสังคมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และผู้บริโภคก็ต้องรับภาระเรื่องราคาที่จะเพิ่มขึ้นในระยะยาว ดังนั้น จึงอาจถือได้ว่าการที่ผู้ประกอบการซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกำหนดหรือรักษาระดับราคาขายสินค้าหรือบริการให้ต่ำกว่า “ต้นทุน” การผลิตสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็นการกำหนดหรือรักษาระดับราคา “อย่างไม่เป็นธรรม” ตามความหมายของพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 มาตรา 25 (1)

มาตรา 29 ได้บัญญัติห้ามผู้ประกอบการกระทำการใดๆ “อันมิใช่การแข่งขันโดยเสรี” อย่างเป็นธรรม และมีผลเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ขัดขวาง กีดกัน หรือจำกัดการประกอบธุรกิจของธุรกิจอื่น หรือเพื่อมิให้ผู้อื่นประกอบธุรกิจ หรือต้องล้มเลิกกิจการ” กฎหมายมาตรานี้มิได้ให้คำจำกัดความว่า การกระทำเช่นไรจึงถือได้ว่าเป็นการกระทำ “อันมิใช่การแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม” จึงอาจถือได้ว่า การที่ผู้ประกอบการตัดราคาสินค้าจนต่ำกว่า “ต้นทุน” การผลิตสินค้าเป็นการ

กระทำมิใช่การแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมได้ด้วยเนื่องจากการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรมตามที่กฎหมายการแข่งขันทางการค้าต้องการจะให้เกิดขึ้นนั้น ควรเป็นการแข่งขันในเชิง “ประสิทธิภาพ (Efficiency)” ในการผลิตสินค้า โดยผู้ประกอบการควรจะต้องใช้การพัฒนาเทคโนโลยี กระบวนการผลิตและจำหน่ายสินค้าให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือสรรหาวัตถุดิบทดแทนที่มีราคาต่ำกว่ามาใช้ เพื่อจะทำให้ต้นทุนการผลิตและจัดจำหน่ายสินค้าของตนลดลงต่ำลงแล้วจึงลดราคาสินค้าของตนแข่งขันกับสินค้าของผู้ประกอบการรายอื่น การที่ผู้ประกอบการเพียงแต่ทุ่มเงินตัดราคาสินค้าจนต่ำกว่า “ต้นทุน” โดยมีวัตถุประสงค์เพียงต้องการกำจัดผู้ประกอบการอื่นที่เป็นคู่แข่งของตน และต้องการจะทำให้ตนมีอำนาจเหนือตลาดภายหลังจากที่คู่แข่งต้องเลิกกิจการไปแล้วไม่ถือได้ว่าเป็นการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม⁷³

⁷³ สรวิต ลิ้มปรีงยี. แหล่งเดิม.

บทที่ 4

ปัญหาในการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ระบบการค้าโลก

ความสำเร็จของการประชุมรอบอุรุกวัยในปี ค.ศ. 1994 และการถือกำเนิดขององค์การการค้าโลกในภายหลังการประชุมดังกล่าวได้เป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงการสิ้นสุดของระบบการค้าภายใต้ความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 บทบัญญัติของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ยังคงถูกเก็บรักษาไว้และได้ถูกนำรวมเข้ากันเป็นภาคผนวก 1A ของความตกลงองค์การการค้าโลก ค.ศ. 1994 ในฐานะเป็น “แกตต์ ค.ศ. 1994” ซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของกฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลก โดยที่ไม่เป็นการขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ใหม่ตามที่ได้ตกลงกันในการประชุมรอบอุรุกวัย ตามกรอบข้อตกลงนี้ มาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 ยังคงถูกถือว่าเป็นกฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องที่ยังคงบังคับใช้ได้ อยู่ โดยผลพวงจากกระบวนการเจรจาที่ยาวนานสำหรับการบรรลุความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และจากลักษณะที่ครบถ้วนสมบูรณ์ของตัวความตกลงเอง ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ฉบับปัจจุบันนี้เป็นกฎเกณฑ์สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่เหมาะสมเพื่อที่จะทดแทนกฎเกณฑ์ที่เก่าแก่ของมาตรา 19 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้มีการบังคับใช้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 นั้น ก็ยังมีปัญหาการบังคับใช้มาตรการปกป้องภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลกฉบับดังกล่าวรวมทั้งประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นการอนุวัติการโดยประเทศไทยตามพันธกรณีความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ฉบับปัจจุบัน ปัญหาอันอาจเกิดจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่อาจจะประสบหรือเผชิญภายใต้ระบบการค้าโลกมีประเด็นดังต่อไปนี้

- เงื่อนไขทั่วไปสำหรับการใช้มาตรการปกป้อง
- การเลือกใช้มาตรการที่เหมาะสม
- ข้อกำหนดเกี่ยวกับกระบวนการ – วิธีสบัญญัติ
- การตอบโต้
- ทางเลือกอื่นในการเยียวยาทางการค้า

- ความเป็นไปได้ที่มาตรการปกป้องจะเข้ามาแทนที่มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด

4.1 เงื่อนไขทั่วไปสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

ปัญหาทางกฎหมายวิธีสบัญญัติอันเกิดจากเงื่อนไขทั่วไปสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่อาจเกิดขึ้นได้ในทางปฏิบัติ คือ ปัญหาการให้คำนิยามเรื่องอุตสาหกรรมภายใน (Domestic Industries) ปัญหาเรื่องสินค้านำเข้าที่มาจากสหภาพศุลกากร (Customs Union) การวินิจฉัยการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น (Increased Import) สินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขันโดยตรง (“Like or Directly Competitive Products”) ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน (Causation) และการวินิจฉัยความเสียหาย (Injury Determination)

4.1.1 อุตสาหกรรมภายใน

ข้อ 4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 3.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ไม่ได้มีการแยกแยะระหว่างผู้ผลิตสินค้าที่มีเจ้าที่เป็นของคนที่ไม่ใช่ต่างด้าวหรือของคนต่างด้าว ปัญหาสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง คือว่าเป้าหมายของมาตรการปกป้องควรจะทำให้ความคุ้มครองเจ้าของทุน หรือกำลังแรงงาน จึงจะสอดคล้องกับการให้คำนิยาม “อุตสาหกรรมภายใน” ที่อยู่บนพื้นฐานของสัญชาติหรือถิ่นที่อยู่ ความยุ่งยากในการให้คำนิยามดังกล่าวนี้เกิดจากความความขัดแย้งกันในการที่จะให้คำนิยามผู้ผลิตสินค้าที่ไม่เป็นคนต่างด้าวและเป็นคนต่างด้าวภายใต้ระบบกฎหมายว่าด้วยนิติบุคคลและสัญชาติ ดังนั้น ถ้ามีการใช้เกณฑ์ว่าด้วยสัญชาติในขณะที่มีการใช้เกณฑ์ว่าด้วยถิ่นที่อยู่เพื่อที่จะไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติต่อผู้ผลิตสินค้าที่ถูกจัดตั้งตามกฎหมายต่างประเทศถึงแม้จะมีความประสงค์ที่จะเลือกปฏิบัติก็ตาม ปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อผู้ผลิตสินค้าที่ถูกจัดตั้งตามกฎหมายต่างประเทศจะถูกแก้ไขได้อย่างง่ายดายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในศาลท้องถิ่น โดยที่ไม่ความจำเป็นต้องหันไปใช้กระบวนการระงับข้อพิพาทขององค์การการค้าโลก ความแตกต่างนี้เป็นอุปสรรคต่อการให้คำนิยาม “อุตสาหกรรมภายใน” เนื่องจากเป็นการไม่สมควรที่จะมีการบังคับใช้มาตรการปกป้องให้แก่กลุ่มบางกลุ่มของสมาชิกและไม่มีการบังคับใช้กับกลุ่มที่เหลืออื่นๆ

4.1.2 สหภาพศุลกากร

ปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขทั่วไปประการที่สองสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง คือ กรณีที่มีการนำเข้าสินค้ามาจากประเทศสมาชิกของเขตการค้าเสรี (Free Trade Area) หรือสหภาพศุลกากร ได้รับการยกเว้นจากการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อ 2.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 อนุญาตให้สหภาพศุลกากรที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องในนามของรัฐที่เป็นสมาชิกต่อสินค้าที่มาจากบรรดาประเทศที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของเขตการค้าเสรีหรือสหภาพศุลกากร สหภาพศุลกากรอาจนำนโยบายว่ารัฐที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรไม่บังคับใช้มาตรการปกป้องกับสินค้านำเข้าที่มาจากรัฐอื่นๆที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรมาใช้ และปัญหา คือ ว่าสมาชิกของสหภาพศุลกากรมีอำนาจที่จะยกเว้นสินค้านำเข้าที่มาจากรัฐอื่นๆที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องของตนเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายดังกล่าวได้หรือไม่⁷⁴ เซิงอรรถ 1 ของข้อ 2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 อนุญาตให้สหภาพศุลกากร ที่จะบังคับใช้มาตรการปกป้องในนามของรัฐที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรรัฐใดรัฐหนึ่ง บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดไว้ว่าในกรณีดังกล่าว นั้น มาตรการปกป้องต้องถูกจำกัดอยู่ที่รัฐที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรรัฐนั้น การกำหนดในลักษณะดังกล่าวก็อาจนำไปสู่ปัญหาว่ามาตรการปกป้องควรสามารถที่จะถูกบังคับใช้กับสินค้านำเข้าที่มาจากรัฐสมาชิกสหภาพศุลกากรรัฐอื่นๆ รวมทั้งที่มาจากรัฐที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรหรือไม่ ถึงแม้ว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะเป็นการดำเนินมาตรการชั่วคราวก็ตาม ก็เป็นการยากที่จะเข้าใจว่ามาตรการปกป้องของสหภาพศุลกากรที่ได้ถูกบังคับใช้ในนามของรัฐที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรรัฐหนึ่งจะเป็นตั้งอุปสรรคหรือกำแพงทางการค้าระหว่างรัฐสมาชิกสหภาพศุลกากร ซึ่งอุปสรรคหรือกำแพงทางการค้าได้ถูกขจัดออกไปอย่างสิ้นเชิงโดยบทบัญญัติของมาตรา 24 ของความตกลงแกตต์ ค.ศ. 1947 แล้ว ถ้าสินค้านำเข้าจากรัฐอื่นๆที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากร อาจได้รับการยกเว้นจากการถูกบังคับใช้มาตรการปกป้องในกรณีที่สหภาพศุลกากรบังคับใช้มาตรการปกป้องในนามของรัฐที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรรัฐหนึ่งนั้น ก็ไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธข้อยกเว้นอย่างเดียวกันในกรณีที่รัฐที่เป็นสมาชิกสหภาพศุลกากรรัฐใดรัฐหนึ่งบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อกำหนดว่าด้วยการเทียมขนานควรจะได้รับการสังเกตว่ามาตรการปกป้องถูกนำไปบังคับใช้โดยสหภาพศุลกากร หรือโดยรัฐที่เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก ในส่วนของประกาศกระทรวง

⁷⁴ Y.S. Lee. (2002, June). "Safeguard Measure: Why Are They Not Applied Consistently with the Rules? – Lessons for Competent National Authorities and Proposal for the Modification of the Rules on Safeguards." *Journal of World Trade*, Volume 36, pp.641-673.

พาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ในประเด็นเรื่อง สหภาพศุลกากรนั้น ข้อ 6 ของประกาศของกระทรวงพาณิชย์ฉบับดังกล่าวก็ไม่ได้บัญญัติข้อยกเว้น การบังคับใช้มาตรการปกป้องกับสินค้าที่นำเข้ามาในประเทศไทยจากประเทศที่เป็นสมาชิกอาฟต้า AFTA (Asean Free Trade Area) ซึ่งประเทศไทยเองก็เป็นประเทศสมาชิกด้วยแต่อย่างใดเลย ข้อ 6 ของประกาศฉบับดังกล่าวกำหนดให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยไม่ต้องคำนึงถึงแหล่งที่มา ของสินค้า

4.1.3 การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น

มาตรการปกป้องได้กล่าวถึง “การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า” (Increase in Imports) ซึ่ง ก่อ หรือคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ ภายใต้ข้อ 2.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ประเทศสมาชิกของ แกตต์/องค์การการค้าโลกอาจนำมาตราการปกป้องมาบังคับใช้ด้วยเหตุไม่เพียงการเพิ่มขึ้นในการ นำเข้าสินค้าอย่างแน่นอนแต่ด้วยการเพิ่มขึ้นในเมื่อเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ และข้อ 3.2 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้ ให้คำนิยามสำหรับ “การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น” หมายความว่า การนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่ง สินค้าที่เพิ่มขึ้นไม่ว่าในเชิงปริมาณ หรือ โดยการเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ การบังคับ ใช้มาตรการปกป้องโดยอาศัยเหตุที่การเพิ่มขึ้นที่สัมพันธ์กันในการนำเข้าจะก่อให้เกิดสภาวะการ หมุนเวียนการถดถอยของการค้าที่หนักขึ้นในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจตกต่ำ ในทางตรงกันข้ามกันนั้น ผู้ผลิตภายในประเทศมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับส่วนแบ่งทางการตลาดของคนในกรณีที่ทั้งการนำเข้า สินค้าและการผลิตสินค้าของคนได้ลดลง ถึงแม้ว่าการเพิ่มขึ้นที่สัมพันธ์กันในการนำเข้าโดยเพียง ลำพังอย่างเดียวก็จะเป็นการเพียงพอที่ทำให้เป็นไปตามข้อกำหนดอย่างแรกของข้อ 2.1 ของความ ตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ก็ตาม ก็ยังอาจเป็นการยากมากขึ้น ที่จะพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลระหว่างการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าและความเสียหาย ซึ่งเป็นข้อกำหนดที่สำคัญอีกข้อหนึ่งที่อยู่ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การ การค้าโลก ค.ศ. 1995 ความยากในการที่จะพิสูจน์ความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันเกิดจาก กรณีที่ปริมาณของการนำเข้าสินค้าได้ลดลงจริงกับสภาวะของการลดลงโดยทั่วไปของอุปสงค์ ผู้บริโภค แทนที่จะเป็นตัวปัจจัยจากการนำเข้าสินค้า ซึ่งเป็นสาเหตุที่เป็นไปได้ที่จะก่อให้เกิดความ เสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ

4.1.4 “สินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรง”

มาตรการปกป้องให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งผลิต “สินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขัน โดยตรงกับสินค้านำเข้า” (“Like or Directly Competitive Products”) และข้อ 3.4 วรรคสองของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติคำอธิบายสำหรับ “สินค้าชนิดเดียวกัน” ว่าเป็นสินค้าที่มีลักษณะเหมือนกันทุกประการ หรือคล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้านำเข้า การจำกัดการนำเข้าสินค้าโดยการบังคับใช้มาตรการปกป้องเกือบจะ ไม่มีความชอบธรรมเลยถ้าการนำเข้าสินค้านั้น ไม่ได้มีผลต่อสถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 3.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ไม่ได้บัญญัติวิธีการหรือเกณฑ์สำหรับการวินิจฉัยสินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขัน โดยตรงแต่อย่างใด โดยที่ข้อ 3.4 วรรคสองของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้แต่เพียงให้คำนิยามสำหรับ “สินค้าชนิดเดียวกัน” เท่านั้น

ประเด็นว่าด้วย “สินค้าชนิดเดียวกัน” ก็ได้ทำให้เกิดปัญหาว่าอะไรจะเป็นเกณฑ์สำหรับการวินิจฉัย “สินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขันโดยตรง” ในส่วนของ “สินค้าชนิดเดียวกัน” นั้น ความคล้ายคลึงกันในทางกายภาพ และการใช้สินค้าสามารถเป็นตัวกำหนดที่สำคัญสำหรับการวินิจฉัยระดับของการนำมารวมเข้าด้วยกันในกระบวนการผลิตที่เกี่ยวข้องกับสินค้าสองชนิด (ที่เห็นได้ชัดคือ วัตถุดิบที่ถูกแปรรูปเป็นสินค้าสำเร็จรูปเพื่อการอุปโภคบริโภค เช่น เนื้อสุกรที่นำเข้ากับตัวสุกรที่เลี้ยงภายในประเทศ) ไม่ถือว่ามีความเกี่ยวข้องกันในการวินิจฉัยว่าด้วยสินค้าชนิดเดียวกัน แนวความคิดว่าด้วย “สินค้าที่แข่งขัน โดยตรง” ครอบคลุมความหลากหลายของสินค้าภายในที่ได้รับการคุ้มครองและให้ความคุ้มครองสินค้าภายในซึ่งอาจไม่มีความคล้ายคลึงกันทางกายภาพใดๆ เลยกับบรรดาตัวสินค้าที่เป็นปัญหา องค์ประกอบที่สำคัญของสินค้าที่แข่งขัน โดยตรงน่าจะเป็นระดับของการแข่งขันทางการตลาดระหว่างสินค้าภายในและสินค้านำเข้า ความสัมพันธ์ในเชิงพาณิชย์ที่ใกล้ชิดและการที่สินค้าสองชนิดสามารถที่จะได้รับการทดแทนในระดับสูง ตัวอย่างเช่น ตัวสุกร และเนื้อสุกร จะทำให้สินค้าสองชนิดนี้เป็น “สินค้าที่แข่งขัน โดยตรง”

ความเหมือนและความต่างของคุณลักษณะของสินค้าที่เกี่ยวข้องกับประเด็น “สินค้าที่แข่งขัน โดยตรง” เช่น ขนาด แบบ วัตถุดิบ ส่วนประกอบเสริม การใช้โดยทางตรงทางอ้อม ต้นทุน

ขายส่งขายปลีก วิธีการผลิต และลำดับของคุณลักษณะอื่นๆของสินค้าสองชนิดควรถูกใช้ในการวินิจฉัยว่าเป็นสินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรง เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการบังคับใช้มาตรการปกป้องก็คือเพื่อให้ความคุ้มครองกับอุตสาหกรรมภายในประเทศในการแข่งขันกับการนำเข้าสินค้า ปัจจัยที่สำคัญในการที่จะวินิจฉัยสินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขัน โดยตรง คือ การระบุว่าสินค้าภายในประเทศดังกล่าวกำลังจะถูกแทนที่โดยสินค้านำเข้าที่เป็นปัญหา ดังนั้น ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการวินิจฉัยที่สินค้าชนิดเดียวกันหรือแข่งขัน โดยตรง คือ การมีการแข่งขันในทางการตลาดซึ่งได้เกิดขึ้นระหว่างสินค้าภายในประเทศ และสินค้านำเข้า ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องอย่างเช่น “การยืดหยุ่นของอุปสงค์” (Cross Elasticity of Demand) จะมีประโยชน์ในการประเมินการแข่งขันทางการตลาดระหว่างสินค้าภายในประเทศกับสินค้านำเข้า

นอกจากนี้ ประเด็นว่าด้วย “สินค้าที่แข่งขัน โดยตรง” ได้นำไปสู่ปัญหา ในกรณีที่สินค้านำเข้าไม่เพียงแต่แข่งขันกันกับสินค้าภายในประเทศที่อยู่ในรูปขั้นสุดท้ายของกระบวนการผลิต (End Products) แต่ได้ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อสถานะของผู้ผลิตภายในประเทศซึ่งจำหน่ายชิ้นส่วนเพื่อการผลิตสินค้าที่อยู่ในรูปขั้นสุดท้ายของกระบวนการผลิต ว่าบรรดาผู้ผลิตเหล่านั้นควรจะถูกถือว่าเป็นผู้ผลิตภายในประเทศด้วยหรือไม่ ระดับของการนำมารวมเข้าด้วยกันในกระบวนการผลิตสินค้าที่เกี่ยวข้องกับสินค้าสองชนิด (ตัวสินค้า และชิ้นส่วนที่ประกอบเป็นตัวสินค้า) ไม่ได้เกี่ยวข้องในการวินิจฉัย “สินค้าชนิดเดียวกันหรือที่แข่งขัน โดยตรง” แต่อย่างใด ดังนั้น ไม่มีทางเป็นไปได้ที่บรรดา “ชิ้นส่วนสำหรับตัวสินค้า” (Parts) จะถือว่าเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ก็มีปัญหาต่อไปว่า “ชิ้นส่วนสำหรับตัวสินค้า” ควรจะถูกถือว่าเป็น “สินค้าที่แข่งขัน โดยตรง” (Directly Competitive Products) หรือไม่ ตัวอย่างเช่น ในการผลิตรถยนต์หนึ่งคัน จะมีผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์หลายรายที่เกี่ยวข้อง ผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์เหล่านี้ควรจะถูกถือว่าเป็นผู้ผลิตภายในประเทศเพื่อให้มีสิทธิในการที่จะได้รับการคุ้มครองในกรณีที่การดำเนินการทางการตลาดของคนได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นหรือไม่ ปัจจัยสำหรับการพิจารณา “สินค้าที่แข่งขัน โดยตรง” ก็คือระดับของความสามารถที่จะทดแทนกันได้ในการตลาดเนื่องจากสินค้าภายในประเทศที่เป็นปัญหาจะไม่แข่งขัน “โดยตรง” กับสินค้านำเข้า เว้นแต่ได้มีความสามารถที่จะทดแทนกันได้ในการตลาดระหว่างสินค้าภายในประเทศกับสินค้านำเข้าในระดับที่เห็นได้ชัด ในกรณีของตัวอย่างรถยนต์ที่ได้กล่าวมานั้น ผู้ผลิตกระจกหน้ารถยนต์สำหรับกันลมไม่มีแนวโน้มที่จะถูกวินิจฉัยว่าเป็นผู้ผลิตภายในประเทศได้เนื่องจากระดับของความสามารถที่จะทดแทนกันได้ระหว่างรถยนต์ที่นำเข้า และกระจกหน้ารถสำหรับกันลมที่ผลิตภายในประเทศค่อนข้างจะจำกัด

4.1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน

การเพิ่มขึ้นที่มีลักษณะชัดเจนจากการนำเข้าสินค้า หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศยังไม่เป็นการพอเพียงที่จะนำมามาตรการปกป้องมาบังคับใช้เว้นแต่ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ถูกพิสูจน์ว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าและความเสียหาย ภายใต้ข้อ 4.2 (b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 5.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติว่า การวินิจฉัยความเสียหายตามข้อ 5.3 ของประกาศฉบับดังกล่าวจะต้องเป็นที่ชัดเจนว่าเป็นผลมาจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ข้อกำหนดว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล หรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน (Causation) เป็นสิ่งที่จำเป็นเนื่องจากจะไม่ความชอบธรรมสำหรับการจำกัดการนำเข้าสินค้าในกรณีที่มีการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าไม่ได้เป็นสาเหตุสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ ได้มีปัญหาว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลที่ถูกพิสูจน์ในกรณีที่มีปัจจัยอื่น ๆ นอกจากการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าในเวลาเดียวกันเป็นเหตุสนับสนุนให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ ข้อ 4.2 (b) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้บัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องดังนี้ “.....เมื่อมีปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือ ไปจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นกำลังก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงในขณะเดียวกัน ความเสียหายดังกล่าวต้องไม่ถือเอาว่าเป็นการเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น” การตีความตามตัวอักษร (Literal Interpretation) ของถ้อยคำนี้อาจนำไปสู่การสรุปว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้ถูกพิสูจน์ให้เห็นแต่อย่างใด (กล่าวคือ ความเสียหายไม่ได้เกิดจากการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า) ในกรณีที่มีปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือ ไปจากการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าก่อให้เกิดความเสียหายในขณะเดียวกัน

ถ้อยคำสำหรับแนวทางการใช้หลักเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลเพื่อที่จะวินิจฉัยความเสียหายอย่างรุนแรงภายใต้ข้อ 4.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 5.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 มีความคลุมเครือ การที่มีหลายปัจจัยที่มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายนั้น อาจเป็นการยากที่จะพิสูจน์ว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่ม โดยเพียงลำพังจะได้ก่อให้เกิดความเสียหาย อย่างไรก็ตาม การเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้าอาจยังคงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการก่อให้เกิดความเสียหาย ในกรณีดังกล่าวนี้ มาตรการปกป้องสามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้เพื่อการเยียวยา หรือป้องกันความเสียหายโดยการหยุดยั้งการเพิ่มขึ้นในการนำเข้าสินค้า ถึงแม้ว่าการนำเข้า

สินค้าที่เพิ่มขึ้นไม่จำเป็นต้องเป็นสาเหตุเดียวสำหรับความเสียหาย ประเทศผู้เข้าร่วมประชุมในการประชุมรอบอุรุกวัยไม่ได้มีเจตนาที่จะยอมให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องในกรณีการนำเข้าสินค้าเป็นเพียงปัจจัยเล็กน้อย การทำให้บทบัญญัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลควรมีการระบุว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นต้องเป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดความเสียหาย การแก้ไขเพิ่มเติมข้อ 5.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 อาจมีความจำเป็นเพื่อที่จะลดความสับสนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันในกรณีที่มีปัจจัยที่เป็นสาเหตุหลายๆ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง การทำให้ข้อ 5.4 ของประกาศฉบับดังกล่าวมีความชัดเจนจะเป็นการบ่งชี้ชัดว่า การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นจะต้องเป็นปัจจัยหลักที่ได้ก่อให้เกิดความเสียหาย

4.1.6 การวินิจฉัยความเสียหาย

การพิจารณาความเสียหายเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากที่สุดในการไต่สวนและการพิจารณาสำหรับการนำมาตราการปกป้องมาบังคับใช้ เนื่องจากมาตรการปกป้องเป็นการเยียวยาหรือป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ บทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 5.3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ซึ่งบัญญัติปัจจัยแปดข้อสำหรับการพิจารณาว่าให้เกิดความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น เป็นบทบัญญัติในการที่จะลดการวินิจฉัยความเสียหายตามอำเภอใจ โดยได้มีการระบุปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายในเชิงบังคับสำหรับการพิจารณาในการนำมาตราการปกป้องมาบังคับใช้ ข้อ 4.2 (a) ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่า หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่จะต้องพิจารณาปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของอุตสาหกรรมนั้น โดยเฉพาะอัตราและปริมาณของการเพิ่มของสินค้าที่นำเข้าในลักษณะที่แน่นอนและที่สัมพันธ์กัน ส่วนแบ่งทางการตลาดที่ถูกครอบครองโดยการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงในระดับการขาย ผลผลิตผลิตภาพ กำลังการผลิตที่แท้จริง กำไรขาดทุน และการจ้างงาน ข้อ 5 และข้อ 5.3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้กรมการค้าต่างประเทศดำเนินการไต่สวนเพื่อที่จะพิจารณากำหนดมาตรการปกป้องและการพิจารณาคำร้องขอให้มีการการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ซึ่งกรมการค้าต่างประเทศจะทำการวินิจฉัยความเสียหายอันเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น โดยพิจารณาจากปัจจัยแปดข้อตามที่ระบุ

ในประกาศฉบับดังกล่าว ปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหายเหล่านี้ยังไม่ถือว่าครบถ้วนสมบูรณ์และหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐควรพิจารณาปักจี้เพิ่มเติมตามที่เห็นสมควรก็ได้

เมื่อมีการพิจารณาถึงปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหายที่ถูกใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการดำเนินการไต่สวน ก็มีประเด็นว่าการพิจารณาปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหายที่อยู่รายการของข้อ 4.2(a) ของความตกลงว่าด้วยความมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และ ข้อ 5.3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ควรเป็นการบังคับหรือไม่เนื่องจากปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหายที่อยู่ในรายการบางอย่างมีความเกี่ยวข้องน้อย หรือ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันกับสถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศเลย ในบางครั้งนั้น ก็จะมีเหตุผลน้อยมากที่จะกำหนดให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่จะอธิบายว่าทำไมปักจี้บางอย่างที่ระบุไม่มีความเกี่ยวข้องเลย จุดประสงค์หลักของการพิจารณาทบทวนควรจะเป็นการประเมินความเสียหายที่ได้พิสูจน์ถึงการก่อให้เกิดความเสียหายโดยรวมต่อสถานะของอุตสาหกรรมภายในประเทศหรือไม่อย่างไร และไม่ใช้จำนวนของปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหายที่ได้ถูกพิจารณาโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ตาม ก็มีปัญหาคือไปอีกในทางปฏิบัติว่าการยกเลิกการพิจารณาบรรดาปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหายในเชิงบังคับอาจนำไปสู่การวินิจฉัยความเสียหายตามอำเภอใจโดยอาศัยปักจี้เพียงไม่กี่ข้อในการสนับสนุนการวินิจฉัยความเสียหาย โดยไม่มีการพิจารณาถึงปักจี้อื่นๆเลย ดังนั้น รายการปักจี้ในการวินิจฉัยความเสียหาย ถึงแม้ว่าไม่ใช่ปักจี้ทั้งหมดที่อาจมีความเกี่ยวข้องในทุกกรณี แต่รายการปักจี้ที่ระบุไว้ในข้อ 4.2 ของความตกลงว่าด้วยความมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 5.3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็จัดว่าเป็นมาตรฐานเชิงอ้างอิงหรือแนวทางสำหรับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งก็คือกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ในการพิจารณาทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้

4.2 การเลือกใช้มาตรการที่เหมาะสม

ข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยความมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติว่ามาตรการปกป้องต้องได้สัดส่วนกัน โดยได้มีการบัญญัติว่า “ประเทศสมาชิกของภาคี/องค์การการค้าโลกจะต้องบังคับใช้มาตรการปกป้องเท่าที่จำเป็นเพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความ

เสียหาย และเพื่อที่จะให้ผู้ผลิตภายในประเทศหรืออุตสาหกรรมภายในมีระยะเวลาในการปรับตัว” และข้อ 6.1 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็ได้กำหนดให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องเท่าที่จำเป็นและเพื่อที่จะให้ผู้ผลิตภายในประเทศภายในมีระยะเวลาในการปรับตัวเช่นเดียวกัน ข้อกำหนดว่าด้วยความได้สัดส่วนนี้มีความชอบธรรม การจำกัดการนำเข้า ไม่ว่าจะมีความชอบธรรมภายใต้บทบัญญัติของมาตรการปกป้องหรือไม่ ก่อให้เกิดการแทรกแซงกระแสการค้าที่ดำเนินไปตามปกติ โดยการก่อให้เกิดความยุ่งเหยิงความสมดุลว่าด้วยสิทธิประโยชน์ที่เกิดจากการเจรจาของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก การจ่ายค่าชดเชย ถ้าได้มีการตกลงในเรื่องดังกล่าวนั้น อาจช่วยฟื้นฟูความสมดุลที่ยุ่งเหยิงให้กลับคืนสู่สภาพเดิม อย่างไรก็ตาม มาตรการปกป้องที่ปรับใช้ไม่ให้เกิดความจำเป็นอย่างระมัดระวัง จะลดการบิดเบือนทางการค้าได้ ในสภาวะทางเศรษฐกิจที่จะต้องมีการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างประเทศในปัจจุบัน การบังคับใช้มาตรการปกป้องที่รุนแรงเกินควรอาจจะก่อให้เกิดผลลัพธ์เชิงลบที่ไม่ตั้งใจให้แก่เศรษฐกิจของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้ที่บังคับใช้มาตรการปกป้องเอง มาตรการปกป้องอาจไม่เพียงแต่สร้างความเสียหายให้แก่อุตสาหกรรมของประเทศผู้ส่งออกสินค้าเท่านั้นแต่รวมถึงเศรษฐกิจโดยรวมด้วยเช่นกัน ความยุ่งยากทางเศรษฐกิจอาจ ในเวลาต่อมา ลดอุปสงค์สำหรับสินค้า รวมทั้งสินค้านำเข้าที่มาจากประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้ที่บังคับใช้มาตรการปกป้องเสียเอง กล่าวอีกนัยก็คือว่า การบังคับใช้มาตรการปกป้องที่รุนแรงเกินควรอาจสร้างความเสียหายในทางที่เป็นผลร้ายแก่สินค้าส่งออกของประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกผู้ที่บังคับใช้มาตรการปกป้องตั้งแต่แรกเริ่มเสียเอง ปัญหาในทางปฏิบัติอันเกี่ยวกับการเลือกใช้มาตรการที่เหมาะสม คือ การวินิจฉัยระดับที่เหมาะสม รูปแบบของการจำกัดทางการค้า และการผ่อนคลายความเข้มงวดของการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

4.2.1 การวินิจฉัยระดับที่เหมาะสม

การที่ได้มีการกำหนดว่าการบังคับใช้มาตรการปกป้องต้องไม่เกินความจำเป็น ได้ก่อให้เกิดปัญหาหรือประเด็นว่าประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทย ควรจะกำหนดระดับของมาตรการปกป้องที่เหมาะสมได้อย่างไร ข้อ 5 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 6.1 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยมาตรการการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ไม่ได้กล่าวถึงวิธีการในการประเมินระดับที่เหมาะสมเลย ทั้งข้อ 5 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 6.1 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้า

ที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ระบุเพียงว่ามาตรการปกป้องควรจะถูกบังคับใช้ “ตามเท่าที่จำเป็น” เพื่อที่จะป้องกันหรือเยียวยาความเสียหาย การปฏิบัติให้เป็นตามข้อกำหนดที่เกี่ยวกับความได้สัดส่วนที่เหมาะสมสามารถที่จะบรรลุผลได้ก็ต่อเมื่อขอบเขตของความเสียหายได้รับการพิจารณาเป็นอย่างแรก แต่ในทางปฏิบัตินั้น การพิจารณาขอบเขตความเสียหายอาจสามารถที่จะกระทำได้อย่างหยابๆ ตัวอย่างเช่น ขอบเขตของความเสียหายอาจเท่ากับการลดลงของรายได้สำหรับอุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยการสมมุติว่าอุตสาหกรรมรถยนต์ภายในประเทศกล่าวอ้างถึงความเสียหายอย่างรุนแรงโดยที่มีการลดลงของรายได้ร้อยละ 30 ซึ่งเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น การลดลงของรายได้ร้อยละ 30 อาจถูกถือว่าเป็นขอบเขตของความเสียหาย ในทางตรงกันข้ามกันนั้น การเยียวยาความเสียหายอาจไม่ได้หมายถึงการเรียกรายได้สูญเสียไปคืนเต็มจำนวนเสมอไป การเยียวยาจะขึ้นอยู่กับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งเป็นผู้ที่จะประเมินว่าการเรียกคืนในเรื่องของรายได้ควรจะเป็นเท่าไรเพื่อที่จะเยียวยาความเสียหายโดยรวมที่เด่นชัดที่มีต่อสถานะของอุตสาหกรรมนั้นๆ การเยียวยาโดยการอาศัยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐแสดงให้เห็นว่าหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐสามารถที่จะใช้ดุลพินิจพอสมควรในการวินิจฉัยระดับของการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่เหมาะสมได้ตามอำเภอใจ ความมีอคติ และการใช้ตามอำเภอใจที่ระดับหนึ่งจะยังคงเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ไม่ได้ เนื่องจากไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัวที่จะวินิจฉัยระดับที่เหมาะสม

4.2.2 รูปแบบของการจำกัดทางการค้า

การใช้วิธีการจำกัดโควตาอย่างหนึ่งก็มีข้อจำกัด ตัวอย่างเช่น หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีคำวินิจฉัยว่าอุตสาหกรรมควรอย่างน้อยที่สุดเรียกคืนร้อยละ 50 ของรายได้ที่สูญเสียไปเป็นฐานรายได้ขั้นต่ำสุดในการเยียวยาความเสียหายอย่างรุนแรง ต่อจากนั้น หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐมีทางเลือกที่จะใช้การจำกัดโควตา การเพิ่มพิศัทธิศุลกากร หรือใช้ร่วมกันทั้งสองวิธีในลักษณะที่ว่าอุตสาหกรรมได้รับการคาดหมายที่จะเรียกร้อยละ 50 ของรายได้ที่สูญเสียไปกลับคืนมา ข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 บัญญัติด้วยเช่นกันว่า “ถ้ามีการใช้วิธีการจำกัดปริมาณ มาตรการดังกล่าวต้องไม่ทำให้ปริมาณการนำเข้าลดลงต่ำกว่าปริมาณการนำเข้าที่ผ่านมา ซึ่งต้องเป็นปริมาณเฉลี่ยของการนำเข้าในช่วงเวลาสามปีสุดท้ายที่มีข้อมูลทางสถิติอยู่ เว้นแต่จะมีการให้เหตุผลที่ชัดเจนว่าระดับที่แตกต่างกันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างรุนแรง ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกควรเลือกใช้มาตรการที่เหมาะสมที่สุดในการบรรเทาอุปสรรคเหล่านี้” นอกจากนี้ข้อ 5.1 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ที่ได้กำหนดวิธีการใช้มาตรการปกป้องที่

จำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้า ข้อ 6.2 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็ได้กำหนดการจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้าด้วยเช่นกัน

การจำกัดทางการค้าในเชิงปริมาณได้ถูกเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นการจำกัดทางการค้าที่รุนแรงกว่ามาตรการทางการค้าที่ไม่ใช่เชิงปริมาณอย่างเช่น พิทักษ์อัตราศุลกากร ฯลฯ ในกรณีที่มีการใช้การจำกัดการนำเข้าเพื่อที่จะแก้ไขการกระทำทางค้าที่ “ไม่เป็นธรรม” เช่น “การทุ่มตลาด” (Dumping) หรือ “การใช้เงินอุดหนุน” (Subsidy) จะมีการอนุญาตให้ใช้การจำกัดทางการค้าเชิงปริมาณ เพราะฉะนั้น ก็เป็นการ ไม่ยุติธรรมสำหรับผู้ส่งออกสินค้าบริสุทธิ์ที่สินค้าส่งออกของตนได้ถูกการจำกัดทางการค้าเชิงปริมาณ โดยปราศจากการกระทำทางค้าที่ไม่เป็นธรรมที่ตนไม่ได้มีส่วนได้เสียแต่อย่างใด ในขณะที่บรรดาผู้ส่งออกสินค้าที่ถูกกล่าวหาว่า ได้มีการกระทำทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมไม่ถูกการจำกัดทางการค้าด้านปริมาณเลย อย่างน้อยที่สุด เงื่อนไขเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากระดับโควตาขั้นต่ำสุดตามที่ได้อธิบายในย่อหน้าก่อนควรจะได้รับการพิจารณาสำหรับการใช้การจำกัดทางการค้าด้านปริมาณ เช่น การเชื่อมโยงการบังคับใช้การจำกัดปริมาณกับการชดเชยค่าเสียหาย

4.2.3 การผ่อนคลายความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

ข้อ 7.4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และ ข้อ 8 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีขั้นตอนการผ่อนคลายความเข้มงวดตามลำดับหากมีการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่มีระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี ข้อกำหนดว่าด้วยการผ่อนคลายความเข้มงวดนี้ได้ช่วยลดการบิดเบือนทางการค้าโดยการบรรเทาการจำกัดการนำเข้าและช่วยส่งเสริมในการปรับตัวโดยการยกเลิกการกีดกันทางการค้าอย่างค่อยเป็นค่อยไป ความก้าวหน้าของการผ่อนคลายความเข้มงวดของการบังคับใช้มาตรการปกป้องสามารถที่จะถูกนำมาประสานกันกับแผนการปรับตัวและแก้ไข คัดแปลงให้เป็นไปตามความก้าวหน้าของการปรับตัวที่ได้ถูกคาดการณ์เอาไว้ ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 7.4 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งกำหนดให้มีการทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง (Mid-term Review) นั้น ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกต้องเร่งความคืบหน้าของการผ่อนคลายความเข้มงวดตามที่เหมาะสม ในความเป็นจริงนั้น การปรับตัวที่ประสบความสำเร็จจะทำให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก

สามารถที่จะเร่งความคืบหน้าของการผ่อนคลายความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้อง จนกระทั่งยกเลิกการบังคับใช้มาตรการปกป้องให้เร็วกว่ากำหนดอีก อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติ ปัจจุบันของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 8 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ไม่มีการกล่าวถึงการควบคุมความคืบหน้าของการผ่อนคลายความเข้มงวดของการบังคับใช้ มาตรการปกป้องแต่อย่างใด การปราศจากการควบคุมขั้นต่ำสุดสำหรับการผ่อนคลายความเข้มงวด การบังคับใช้มาตรการปกป้องได้นำไปสู่ประเด็นว่าความคืบหน้าขั้นต่ำสุดควรจะถูกกำหนดให้อยู่ ในบทบัญญัติหรือถ้อยคำของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 หรือไม่ ในขณะที่มาตรการปกป้องได้ถูกบังคับใช้เพียงเพื่อเป็นการพยายามการกีดกันทาง การค้าโดยปราศจากแผนการปรับตัวที่แน่นอนนั้น ก็มีความเป็นไปได้ว่ามาตรการปกป้องจะถูกนำมา บังคับใช้ได้อย่างเต็มที่โดยที่มีการผ่อนคลายความเข้มงวดเพียงเล็กน้อย การกำหนดว่าด้วยความ คืบหน้าขั้นต่ำสุดจะส่งเสริมให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งอุตสาหกรรม ภายในของไทยดำเนินการในเชิงบวกสำหรับการปรับตัว บทบัญญัติมาตรการปกป้องชั่วคราวของ ข้อ 13 ในความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้า ค.ศ. 1995 (Agreement on Textiles and Clothing) กำหนดให้มีการลดระดับการจำกัดขั้นต่ำสุดประจำปีร้อยละ 6 ซึ่งบทบัญญัติอาจสามารถที่จะถูก นำไปปรับใช้ได้กับความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542

4.3 ข้อกำหนดเกี่ยวกับกระบวนการปฏิบัติ – วิธีสบัญญัติ

ในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับข้อกำหนดเกี่ยวกับกระบวนการ – วิธีสบัญญัติทั้งของ ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่า ด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็มีประเด็นว่าด้วยข้อมูลที่เป็น ความลับ (Confidential Information) และการแจ้งผลการไต่สวน (Notification)

4.3.1 ข้อมูลที่เป็นความลับ

ภายใต้ข้อ 3.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และข้อ 5.2 วรรค 2 และวรรค 3 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการ

ปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 มีความเป็นไปได้ที่ข้อมูลที่เป็นความลับจะถูกเรียบเรียงขึ้นใหม่ในการจัดทำรายงานการไต่สวนของหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐและไม่มี การตรวจสอบโดยบุคคลอื่นๆ ที่เป็นกลางถึงแม้ว่าความจำเป็นสำหรับความลับควรจะถูกยอมรับและได้รับการคุ้มครอง การไม่เปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับดังกล่าวก็เป็นข้อมูลที่สำคัญสำหรับวินิจฉัยความเสียหายอาจก่อให้เกิดปัญหาบางประการ กล่าวคือ การไม่มีข้อมูลที่สำคัญสำหรับการวินิจฉัยความเสียหายจะทำให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียไม่สามารถที่จะทบทวนว่าสภาพของอุตสาหกรรมภายในประเทศจำเป็นต้องมีการบังคับใช้มาตรการปกป้องเพื่อการให้คุ้มครองในระหว่างที่มีการปรับตัวหรือไม่ ถึงแม้ว่ามีความจำเป็นเพื่อที่จะคุ้มครองข้อมูลที่เป็นความลับ การไม่เปิดเผยข้อมูลที่สำคัญโดยการอ้างอิงถึงการรักษาความลับอาจทำอันตรายต่อความโปร่งใสของการไต่สวน ความปราศจากในกระบวนการไต่สวนอันเกิดจากการไม่มีข้อมูลที่สำคัญสามารถนำไปสู่ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ด้วยปัญหาดังกล่าว จะต้องมีการบวนการวิธีการที่ชัดเจนเกี่ยวกับคำร้องขอและการปฏิบัติต่อข้อมูลที่เป็นความลับเพื่อก่อให้เกิดความโปร่งใสในการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ข้อกำหนดว่าด้วยการรักษาความลับอาจจะบังคับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐที่จะปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับบางอย่างให้กับบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนได้เสียหรือแม้กระทั่งคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทขององค์การการค้าโลก นอกจากนี้ ผู้มีสิทธิยื่นคำขอซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าในประเทศอาจถูกขังใจที่จะไม่ให้ข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อนในระหว่างกระบวนการไต่สวนและกระบวนการพิจารณาของกรมการค้าต่างประเทศ และคณะกรรมการพิจารณาการบังคับใช้มาตรการปกป้องของกระทรวงพาณิชย์ ภายใต้การคุ้มกันของ “การรักษาความลับ” เนื่องจากข้อมูลที่เป็นปัญหาอาจไม่สนับสนุนสถานะของการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้เลยก็ได้

4.3.2 การแจ้งผลการไต่สวน

ในประเด็นว่าด้วยการแจ้งผลการไต่สวนนั้น ข้อ 12 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก ส่งการแจ้งผลการไต่สวนไปยังคณะกรรมการว่าด้วยมาตรการปกป้อง (Committee on Safeguards) ก่อนที่จะมีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ในขณะที่ข้อ 5.5 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็ได้กำหนดให้กรมการค้าต่างประเทศทำการแจ้งผลการไต่สวนโดยการจัดทำรายงานรายละเอียดของการไต่สวน และการบังคับใช้มาตรการปกป้องเสนอให้คณะกรรมการพิจารณามาตรการปกป้องดำเนินการต่อไป การแจ้งผลการไต่สวนเหล่านั้นเป็นข้อกำหนดที่เกี่ยวกับกระบวนการปฏิบัติ - วิธีปฏิบัติที่จำเป็น

เนื่องจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะมีผลกระทบต่อส่วนได้เสียของบุคคลที่หลากหลาย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแจ้งให้บุคคลเหล่านั้นทราบถึงความก้าวหน้าของกระบวนการไต่สวนให้ทันเวลาเพื่อที่จะทำให้พวกเขาทราบถึงการพัฒนาการและดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อจะได้มีการเตรียมพร้อมสำหรับผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ ดังนั้น การแจ้งผลการไต่สวนที่เหมาะสมจึงมีความจำเป็นเพื่อที่จะยืนยันความโปร่งใสและความเป็นธรรมของการไต่สวนและกระบวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

ประเด็นว่าด้วยการแจ้งผลการไต่สวนนั้นในทางปฏิบัติอาจมีปัญหาสองประการ ประการที่หนึ่ง คือ ปัญหาเกี่ยวกับรายละเอียดของการแจ้งผลการไต่สวน ประการที่สอง คือ ระยะเวลาของการแจ้งผลการไต่สวน รายละเอียดของการแจ้งข้อมูลที่พอเพียงตามข้อ 5 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 อาจเป็นประเด็นที่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติได้ การแจ้งผลการไต่สวนที่เหมาะสมควรจัดให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียมีข้อมูลที่พอเพียงเพื่อที่จะทำให้พวกเขาสามารถที่จะเข้าใจถึงการพัฒนาของกระบวนการ ในทางตรงกันข้ามนั้น บุคคลผู้มีส่วนได้เสียจะเก็บรวบรวมข้อมูลเท่าที่จะกระทำได้เกี่ยวกับกระบวนการที่กำลังดำเนินอยู่ในอีกทางหนึ่งนั้น ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกที่กำลังพิจารณาใช้มาตรการปกป้องอาจมีความโน้มเอียงที่จะไม่เปิดเผยข้อมูลทั้งหมดก่อนที่ตนจะทำให้กระบวนการไต่สวนเสร็จสมบูรณ์ ข้อกำหนดที่ให้ปริมาณข้อมูลที่มากเกินไปจะทำให้เป็นภาระด้านงานธุรการและทางด้านโลจิสติกส์ และอาจทำให้การแจ้งผลการไต่สวนมีความล่าช้ามีความเป็นไปได้ ภายใต้ข้อ 5.5 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 การกำหนดระยะเวลาที่เป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญของการแจ้งผลการไต่สวน วัตถุประสงค์ของการแจ้งผลการไต่สวนจะไม่ได้รับการบรรลุผล และส่วนได้เสียของบุคคลผู้มีส่วนได้เสียจะถูกทำให้ได้รับความเสียหายถ้าบุคคลผู้มีส่วนได้เสียไม่ได้รับการแจ้งข้อมูลทันเวลาเนื่องจากความล่าช้าในการแจ้งผลการไต่สวน

ภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 นั้น ประเด็นเรื่องระยะเวลาสำหรับการแจ้งผลการไต่สวนอาจไม่ค่อยตรงไปตรงมาและไม่สม่ำเสมอเนื่องจากความล่าช้าบางประการอันอาจเกิดจากปัญหาการบริหารจัดการและ โลจิสติกส์ (ตัวอย่างเช่น การแปลเอกสาร ฯลฯ) ซึ่งดูเหมือนว่าความล่าช้าดังกล่าวไม่สามารถที่จะถูกหลีกเลี่ยง

ได้ ระยะเวลาเพื่อที่จะ จัดเตรียมการแจ้งผลการ ใ้สวนให้ทราบ โดยทั่วไปแล้วจะขึ้นอยู่กับปริมาณ ของข้อมูลที่จะถูกรวมอยู่ในการแจ้งผลการ ใ้สวน

4.4 การตอบโต้ (Retaliation)

ระบบการค้าหลายฝ่ายดำเนินการอยู่บนพื้นฐานของสิทธิประโยชน์ที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ ระหว่างชาติที่ทำการค้าขายระหว่างกัน และความสำเร็จของระบบการค้าหลายฝ่ายขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติตามสิทธิประโยชน์ที่ได้มีการเจรจาต่อรองกันก่อนหน้านี้ ปัญหาเกี่ยวกับการจำกัดการนำเข้า อย่างมาตรการปกป้อง คือว่าการจำกัดการนำเข้าลักษณะดังกล่าวได้ทำให้ความสมดุลด้วยสิทธิ ประโยชน์ระหว่างประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลก ผู้นำเข้าสินค้าและผู้ส่งออกสินค้า เกิดความยุ่งเหยิง ดังนั้น จึงเป็นการสมควรที่จะยอมให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้า โลกได้รับการชดใช้ค่าเสียหายสำหรับการสูญเสียทางค้าของคุณ เป็นการไม่ยุติธรรมที่ประเทศ สมาชิกผู้ส่งออกยึดมั่นกับสิทธิประโยชน์ของตน ในขณะที่ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การ การค้าโลก ผู้นำเข้าสินค้าได้พักสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับการจำกัดการนำเข้าสินค้าของตน ดังนั้น ใน กรณีที่ไม่มีการเสนอการชดใช้ค่าเสียหาย ก็ควรจะยอมให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้า โลกที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้การจำกัดการนำเข้าสินค้าที่จะพักหรือถอนตัวจากสิทธิ ประโยชน์ มาตรการในการตอบสนองดังกล่าวจะถูกเรียกว่าเป็นการตอบโต้

ในกรณีที่ไม่สามารถที่จะตกลงกันเรื่องการจ่ายค่าชดเชย (Compensation) ผลกระทบ จากการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้ การตอบโต้จึงเป็นการเยียวยาสำหรับประเทศสมาชิกของ แอกต์/องค์การการค้าโลกผู้ส่งออกสินค้า รูปแบบของการตอบโต้ที่อนุญาตให้ใช้ได้ภายใต้ข้อ 8.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กล่าวคือ การพักหรือการ ระงับสิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน (Equivalent Concession) พอสมควร หรือข้อผูกมัดอื่นๆภายใต้ ความตกลงทั่วไปที่ว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรและการค้า (แอกต์) ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วและด้วยผล ของข้อ 8.3 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 สิทธิที่จะทำ การตอบโต้ถูกพักหรือระงับในสามปีแรกนับตั้งแต่มาตรการปกป้องมีผลบังคับใช้ยกเว้นแต่มาตรการที่ ถูกนำมาใช้นั้นไม่สอดคล้องกันกับบทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การ การค้าโลก ค.ศ. 1995 หรือการบังคับใช้มาตรการปกป้องไม่ได้เกิดขึ้นจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นที่ แน่แน่นอน การใช้มาตรการตอบโต้ได้ก่อให้เกิดประเด็นในทางปฏิบัติสองประการ กล่าวคือ วิธีการว่า ด้วยการตอบโต้และการใช้การตอบโต้ในลักษณะที่เป็นการเยียวยา ข้อ 8 ของประกาศกระทรวง

พาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ไม่ได้บัญญัติวิธีการตอบโต้การบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยประเทศผู้นำเข้าแต่อย่างใด นอกจากนี้จะอาศัยข้อ 8.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งประเทศไทยเป็นพันธกรณีอยู่

4.4.1 วิธีการว่าด้วยการตอบโต้

ข้อ 8.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้มีการจำกัดระยะเวลา 90 วัน สำหรับการเริ่มต้นการใช้การตอบโต้ – “ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกต้องมีอิสระ ไม่ช้ากว่า 90 วัน นับจากวันที่ได้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องที่จะระงับ ...” ถ้อยคำดังกล่าวก็ก่อให้เกิดประเด็นว่าประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลก ควรจะถูกห้ามใช้มาตรการตอบโต้หลังจากเวลาที่ได้ผ่านพ้นไปแล้ว 90 วัน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลหรือภายใต้สถานการณ์ใดๆหรือไม่ การจำกัดระยะเวลา 90 วัน ถูกขยายโดยการตัดสินใจของประเทศคู่เจรจาในกรณีที่ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันที่จะขยายเวลา ประเด็นต่อไปก็คือว่า ในกรณีที่ไม่มีข้อตกลงสำหรับการขยายเวลาดังกล่าว ประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกผู้ส่งออกสินค้าเลือกที่จะใช้มาตรการตอบโต้โดยฝ่ายเดียวหลังจากที่ระยะเวลาได้ผ่านพ้นไปแล้ว 90 วัน ได้หรือไม่ ไม่ว่าจะมีการบังคับใช้มาตรการตอบโต้ด้วยเหตุผลใดๆก็ตาม การยุติปัญหาภายใน 90 วันหลังจากที่ได้มีการใช้มาตรการปกป้องเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น การระงับการตอบโต้ว่าด้วยสิทธิประโยชน์เป็นการแทรกแซงการค้าซึ่งได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องแล้ว ดังนั้น ความเป็นไปได้ของการตอบโต้ก่อให้เกิดความไม่แน่นอนซึ่งนำไปสู่การสร้างความยุ่งเหยิงให้แก่การค้าระหว่างประเทศผู้ส่งออกสินค้าและประเทศผู้นำเข้าสินค้า ตัวอย่างเช่น ด้วยความเกรงกลัวว่าการตอบโต้ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ประเทศผู้นำเข้าสินค้าจากประเทศผู้ส่งออกสินค้าซึ่งกำลังพิจารณาที่จะดำเนินการตอบโต้ อาจเพิ่มการนำเข้าสินค้าจากประเทศผู้ส่งออกสินค้าที่กำลังใช้มาตรการปกป้อง ในทางตรงกันข้ามกัน ประเทศผู้ส่งออกสินค้าอาจหาทางที่จะส่งออกสินค้าของตนไปยังประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกอื่นๆ เพื่อไม่ให้สินค้าส่งออกของตนถูกจำกัดโดยการตอบโต้ การจำกัดระยะเวลาที่ 90 วันจะช่วยลดระยะเวลาของความไม่แน่นอนนี้ได้ ความล่าช้าของการอนุวัติการมาตรการตอบโต้ อาจเป็นผลดีก็ได้เนื่องจากความล่าช้าเปิดโอกาสของความเป็นไปว่าประเทศสมาชิกของแกตต์/องค์การการค้าโลกผู้ส่งออกสินค้าและผู้นำเข้าสินค้าเข้าอาจตกลงเรื่องการจ่ายค่าชดเชยในที่สุดก็ได้ ถึงแม้ว่าข้อ 8 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 จะไม่มีการกล่าวว่าการตอบโต้การบังคับใช้มาตรการ

ปกป้องโดยประเทศผู้นำเข้าสินค้าจากไทยก็ตาม ประเทศไทย โดยคณะกรรมการพิจารณามาตรการปกป้องของกระทรวงพาณิชย์ก็สามารถอาศัยข้อ 8.2 ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ซึ่งประเทศไทยมีสิทธิที่จะดำเนินการตอบโต้การบังคับใช้มาตรการปกป้องตามพันธกรณีได้

4.4.2 การใช้การตอบโต้ในลักษณะที่เป็นการเยียวยา (Retaliation as Remedy)

ความเป็นได้ของการตอบโต้เพื่อเป็นการเยียวยาให้แก่ประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่ได้รับผลกระทบก็เป็นปัญหาในทางปฏิบัติโดยเฉพาะสำหรับประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่เป็นประเทศกำลังพัฒนารวมทั้งประเทศไทย มาตรการตอบโต้จะมีประสิทธิภาพหรือใช้ได้ผลก็ต่อเมื่อถ้าประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่ดำเนินการตอบโต้จัดหาตลาดทดแทนรองรับการส่งออกสินค้าที่มีขนาดพอสมควรสำหรับสินค้าของคนที่ส่งออกไปยังประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่ดำเนินการใช้มาตรการตอบโต้ ตัวอย่างเช่น ประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาจัดให้มีรายการสินค้าได้รับยกเว้นจากมาตรการปกป้องเนื่องจากการตอบโต้ที่ถูกเสนอใช้โดยประเทศที่เศรษฐกิจที่แข็งแกร่งอย่างเช่นสหภาพยุโรปและประเทศญี่ปุ่น ในทางตรงกันข้ามกันนั้น ประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่มีขนาดเศรษฐกิจที่เล็กกว่าที่รับปริมาณของการส่งออกที่ไม่ค่อยมากจากประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่กำลังบังคับใช้มาตรการปกป้อง ประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่อย่างเช่น จีน ญี่ปุ่น และสหภาพยุโรปจะเสนอที่จะใช้มาตรการตอบโต้ในการต่อกรกับมาตรการปกป้องของสหรัฐ ในขณะที่ประเทศสมาชิกของแคว้น/องค์การการค้าโลกที่เศรษฐกิจที่แข็งแกร่งน้อยกว่าหรือเล็กกว่า เช่น ประเทศไทย ฯลฯ ซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าของสหรัฐอาจเลือกที่จะให้มีการขยายเวลาสำหรับการเจรจากับสหรัฐ ความแตกต่างลักษณะนี้เป็นข้อจำกัดในการพิจารณาว่าด้วยการตอบโต้ภายใต้ระบบการค้าโลกปัจจุบันเพื่อให้เป็นการเยียวยาแก่อุตสาหกรรมภายในของประเทศผู้นำเข้าสินค้าที่มีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

นอกจากปัญหาทางด้านการบังคับใช้มาตรการปกป้องด้วยเหตุผลทางด้านวิสัยทัศน์ตามที่ได้อธิบายมาก่อนนี้ ภายใต้กฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลกปัจจุบัน ภาษีศุลกากรการนำเข้าสินค้ายังคงเป็นมาตรการเดียวซึ่งประเทศไทยรวมทั้งบรรดาประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งสินค้าส่งออกเป็นสินค้าการเกษตรหรือเป็นสินค้าที่ไม่ต้องอาศัยเทคโนโลยีขั้นสูงเป็นส่วนใหญ่สามารถที่จะนำมาบังคับใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในของตนซึ่งเป็นภาคการเกษตรและการ

อุตสาหกรรมที่ไม่ซับซ้อนเป็นส่วนใหญ่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายภายใต้กฎเกณฑ์
 มาตรการปกป้องซึ่งจำต้องดำเนินการ โดยประเทศผู้ให้นำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้เพื่อที่จะ
 หลีกเลี่ยงการตอบโต้โดยบรรดาประเทศที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงสูงมากเกินกว่าฐานะทาง
 เศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนาจะรับไหว การที่รัฐบาลของประเทศที่กำลังพัฒนามีมาตรการ
 “ค้ำช่วยความปลอดภัย” อย่างจำกัดและการมีข้อจำกัดทางการคลังในการสนับสนุนเกษตรกร
 และอุตสาหกรรมภายใน ภายใต้อุตสาหกรรมมักถูกกำหนดให้ผันแปรไปตามผลประโยชน์ของเกษตรกร
 รายย่อยในประเทศกำลังพัฒนาซึ่งต้องเผชิญกับความผันผวนของราคาสินค้าเกษตรในตลาดโลก
 หรือการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าที่ไม่ต้องอาศัยเทคโนโลยีขั้นสูงในการผลิตอย่างฉับพลัน อย่างไรก็ตาม
 ก็ตาม กลไกทางภาษีศุลกากรเป็นมาตรการที่แข็งทื่อซึ่งอาจจะถูกนำมาใช้โดยมิชอบเพื่อที่จะให้
 ความคุ้มครองผลประโยชน์แก่กลุ่มบุคคลหรือกลุ่มทุนบางกลุ่มบนความเดือดร้อนของส่วนที่เหลือ
 ส่วนใหญ่ของสังคมในประเทศ

4.5 ทางเลือกอื่นในการเยียวยาทางการค้า

ภายใต้กฎเกณฑ์การค้าระหว่างประเทศขององค์การการค้าโลก และกฎหมายการค้า
 ระหว่างประเทศของประเทศไทย ซึ่งก็คือ พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน
 ซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการ
 ปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 มีสามช่องทางสำหรับบรรดาอุตสาหกรรมภายในและ
 ผู้ผลิตสินค้าเกษตรของไทยในการแสวงหาการบรรเทาความเสียหายเมื่ออุตสาหกรรมภายในและ
 ผู้ผลิตสินค้าเกษตรมีความรู้ตึกและเชื่อว่าตนได้รับความเสียหายจากการนำเข้าสินค้า หรือการปฏิบัติ
 ทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมของผู้ส่งออกสินค้า ในปัจจุบันนี้ กฎหมายทางการค้าของไทยได้
 กำหนดให้มีการเยียวยาทางการค้าสามช่องทาง – มาตรการปกป้อง การตอบโต้การอุดหนุน และ
 การตอบโต้การทุ่มตลาด เพื่อที่จะแก้ไขความวิตกกังวลผลกระทบจากสินค้านำเข้าที่แข่งขันกับ
 สินค้าของผู้ผลิตในประเทศไทย

หลักเกณฑ์ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันและความ
 เสียหายที่ถูกนำมาใช้เพื่อที่จะพิจารณาการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้นั้นสูงกว่าหลักเกณฑ์ว่า
 ด้วยความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันและความเสียหายภายใต้การตอบโต้การอุดหนุน และการ
 ตอบโต้การทุ่มตลาด ข้อ 4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการ
 นำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้อุตสาหกรรมภายในยื่นคำขอให้มีการไต่สวนเพื่อ

พิจารณากำหนดมาตรการปกป้องในกรณี que เห็นว่ามีการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น และได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง ในการยื่นคำขอดังกล่าว อุตสาหกรรมภายในจำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่ามีการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น มีความเสียหายอย่างรุนแรงเกิดขึ้นต่ออุตสาหกรรมภายใน และความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลมาจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ในทางตรงกันข้ามกัน พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดระดับของความเสียหายเป็น ความเสียหายที่เป็นสาระสำคัญ พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดว่าความเสียหายเกิด โดยเหตุของสินค้าที่ได้รับการอุดหนุนและสินค้าที่นำเข้าที่ขายในราคาขายต่ำเกินจริงเพื่อทุ่มตลาด ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ต่ำกว่ากฎเกณฑ์ที่ปรากฏอยู่ในมาตรการปกป้อง

นอกเหนือไปจากหลักเกณฑ์ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกันและการวินิจฉัยความเสียหายที่มีความเข้มงวดกว่าแล้ว กระบวนการวิธีสำหรับการบรรเทาความเสียหายภายใต้มาตรการปกป้องเพื่อที่จะนำไปสู่การตัดสินใจเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากการนำเข้าสินค้าจะต้องถูกดำเนินการในระดับนโยบายบริหารประเทศที่อยู่ในระดับที่สูงกว่า ข้อ 8 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการบังคับใช้หรือขยายเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ให้กรมการค้าต่างประเทศดำเนินการเสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเพื่อดำเนินการต่อไป คณะรัฐมนตรีมีดุลพินิจที่กว้างขวาง รวมถึงการไม่ดำเนินการใดๆเลยก็ได้ ทางฝ่ายค้านอาจมีบทบาทในกระบวนการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีไม่ทำตามข้อเสนอของกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ในทางกลับกัน ไม่มีข้อกำหนดว่าด้วยการใช้ดุลพินิจในลักษณะดังกล่าวในกรณีของมาตรการตอบโต้การอุดหนุนและการทุ่มตลาด ในพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 กล่าวคือ เมื่อมีการได้สวนการอุดหนุนและการทุ่มตลาดและความเสียหายแล้ว กรมการค้าต่างประเทศสามารถที่จะเรียกเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุนและการทุ่มตลาด โดยการประสานงานกับกรมศุลกากรซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงการคลัง ได้เลยโดยปราศจากการเข้าร่วมของคณะรัฐมนตรีและรัฐสภาซึ่งรวมทั้งฝ่ายค้าน

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการวินิจฉัยความเสียหายและกระบวนการวิธีการ – วิธีบัญญัติที่เข้มงวดและยุ่งยากกว่ามาตรการตอบโต้การอุดหนุนและทุ่มตลาดสำหรับการบรรเทาความเสียหายโดยมาตรการปกป้องสะท้อนให้เห็นว่ากฎเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องได้ครอบคลุมถึงสินค้านำเข้าที่มาจากทุกแหล่งกำเนิด ในการที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาการเสนอเรื่องเพื่อนำมาตรการปกป้องมา

บังคับใช้นั้น การออกมติคณะรัฐมนตรีเพื่อที่จะนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้ จะต้องมีการพิจารณาหลายปัจจัยที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ บรรดาประเทศผู้ส่งออกสินค้าโดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้วที่จะได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้อง จะพยายามกดดันรัฐบาลของตนให้ระงับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง หรือลดความรุนแรงหรือความเข้มงวดของมาตรการปกป้องลง การที่มาตรการปกป้องมีหลักเกณฑ์และกระบวนการ – วิธีปฏิบัติที่เข้มงวดกว่ามาตรการตอบโต้การอุดหนุนและการทุ่มตลาดอาจจะเป็นสาเหตุที่สำคัญว่าทำไมอุตสาหกรรมภายในรวมทั้งการเกษตรของบรรดาประเทศที่พัฒนาและกำลังพัฒนารวมทั้งประเทศไทยซึ่งยังเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาอยู่ มักจะหันไปบังคับใช้มาตรการตอบโต้การอุดหนุนและการทุ่มตลาดแทนที่จะเป็นการบังคับใช้มาตรการปกป้อง

นอกจากนั้น การที่มาตรการปกป้องมักจะไม่ค่อยได้หรือแทบจะไม่ได้ถูกบังคับใช้โดยประเทศกำลังพัฒนารวมทั้งประเทศไทยนั้น อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการวินิจฉัยและการพิสูจน์ “ความเสียหายอย่างรุนแรง” ที่จะต้องอาศัยกำลังทรัพยากรและขีดความสามารถทางด้านบุคคลและทุนในการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบและเอกภาพพอสมควร โดยปกติแล้ว ผู้มีส่วนได้เสียจะเป็นภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นจะเป็นผู้ยื่นคำร้องขอกับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐของตนขอให้มีการไต่สวนเพื่อพิจารณากำหนดมาตรการปกป้อง เกษตรกรรายย่อย และผู้ประกอบการรายย่อยในประเทศโดยส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยมีเสียงร่วมที่หนักแน่นและกำลังทุนทรัพย์ที่จำเป็นที่จะวิ่งเต้นกับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐได้ นอกจากประเด็นเรื่องการไต่สวนเพื่อการพิจารณาและการพิสูจน์ “ความเสียหายอย่างรุนแรง” แล้ว การไต่สวนภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 จะต้องใช้เวลาพอสมควร ความล่าช้าด้วยเหตุที่จำเป็นต้องใช้เวลาดังกล่าวมีความหมายเป็นนัยว่าเมื่อมีการดำเนินการออกมาตรการปกป้องมาบังคับใช้แล้ว ก็อาจจะเป็นการสายเกินไปที่จะให้ความคุ้มครองแก่เกษตรกรและผู้ประกอบการรายย่อยภายในประเทศในขณะที่เกษตรกรและผู้ประกอบการทั้งรายย่อยและรายใหญ่ในประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีการรวมตัวรวมกลุ่มอย่างแข็งขัน เช่น ในรูปแบบของสหพันธ์ สภา ฯลฯ

4.6 ความเป็นไปได้ที่มาตรการปกป้องจะเข้ามาแทนที่มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด

กฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลกปัจจุบัน ได้ยินยอมให้ประเทศสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกรวมทั้งประเทศไทยที่จะดำเนินมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดในรูปของการเรียกเก็บอากรเพิ่มขึ้นกับสินค้านำเข้าที่ “ทุ่มตลาด” เพื่อที่จะขจัดความเสียหายทางการค้าที่เกิดจากการทุ่มตลาดที่ถือว่าไม่เป็นธรรม มาตรา 13 ของพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542 ได้ให้คำนิยามว่า การทุ่มตลาด คือ การส่งสินค้าเข้ามาในประเทศเพื่อประโยชน์ในทางพาณิชย์ โดยมีราคาส่งออกที่ต่ำกว่ามูลค่าปกติของสินค้าชนิดเดียวกัน จากข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในภาคผนวก 6 มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดยังคงเป็นมาตรการสกัดการนำเข้าสินค้าที่เป็นที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน

การทุ่มตลาดที่อาจทำอันตรายกับส่วนได้เสียทางเศรษฐกิจของทั้งผู้บริโภคและผู้ผลิตในประเทศผู้นำเข้าสินค้า คือ “การทุ่มตลาดเพื่อทำลายคู่แข่ง” “การทุ่มตลาดเพื่อทำลายคู่แข่ง” ถูกนิยามว่าเป็นการขายสินค้าในราคาที่ต่ำกว่าราคาทุนในต่างประเทศเพื่อที่จะทำให้ผู้ผลิตต่างประเทศรายอื่นไม่สามารถที่จะประกอบกิจการต่อไปได้ และมีอำนาจเหนือตลาดต่างประเทศมากขึ้น ถึงแม้ว่าการทุ่มตลาดเพื่อทำลายคู่แข่งยังคงมีความเป็นไปได้ก็ตาม ก็ไม่จำเป็นต้องมีความวิตกกังวลแต่อย่างใดเนื่องจากมาตรการปกป้องสามารถให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายในจะการพยายามทุ่มตลาดเพื่อทำลายคู่แข่ง การพยายามที่จะทำการทุ่มตลาดในลักษณะนี้ ถ้าประสบความสำเร็จ จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามต่ออุตสาหกรรมภายใน ดังนั้น การมีมาตรการปกป้องน่าจะเป็นการป้องปรามมิให้ผู้ส่งสินค้าออกต่างประเทศกระทำการทุ่มตลาดเพื่อทำลายคู่แข่งเนื่องจากแทบจะไม่มีประโยชน์อย่างใดเลยที่จะตัดราคาเพื่อที่จะทำลายคู่แข่งทั้งหมดในเมื่อการส่งออกสินค้าของตนได้กลับถูกจำกัดโดยมาตรการปกป้อง

ในขณะที่หลักเกณฑ์ว่าด้วยการทุ่มตลาด (ราคาส่งออกที่ต่ำกว่ามูลค่าปกติของสินค้าชนิดเดียวกัน) จะค่อนข้างตรงไปตรงมา การพิจารณาการทุ่มตลาดกลับไม่เป็นเช่นนั้น กล่าวคือ เนื่องจากการกระทำตามอำเภอใจที่มีอยู่ประจำและความซับซ้อนในการพิจารณา “มูลค่าปกติ” (ราคาขายในประเทศ) ตัวอย่างเช่น อาจไม่มีราคาขายในประเทศเดียวเพื่อที่จะเปรียบเทียบ และอาจจำเป็นต้องมีการคำนวณค่าเฉลี่ยที่ถูกปรับที่ซับซ้อน ในบางกรณี ตลาดในประเทศไม่ได้เป็นตลาดที่มีการแข่งขันที่สมบูรณ์ และราคาขายในประเทศอาจไม่เป็นตัวแทนของราคาขายที่แท้จริง สินค้าที่เป็นปัญหาอาจไม่ได้ถูกขายในตลาดในประเทศ ในกรณีนี้ ราคาจะต้อง “ถูกสร้าง” โดยการประเมิน

ต้นทุนบวกกับกำไรที่สมเหตุสมผล การหา “ราคาส่งออก” ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการพิจารณาการทุ่มตลาดก็เป็นเรื่องที่ซับซ้อนพอกัน เนื่องจากอาจมีความจำเป็นที่จะทำการปรับราคาซื้อขายเพื่อที่จะทำให้การเปรียบกับราคาขายในประเทศมีความยุติธรรม

นอกจากนั้น กฎหมายเพื่อต่อต้านการทุ่มตลาดในทางปฏิบัติได้กำหนดกระบวนการวิธีการหรือวิธีปฏิบัติพิเศษซึ่งอาจก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติกับบริษัทต่างชาติและเปิดช่องให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐสามารถที่จะนำมาตราการตอบโต้การทุ่มตลาดกับบริษัทต่างชาติเมื่อการปฏิบัติที่คล้ายคลึงหรือทำนองเดียวกันโดยบริษัทภายในประเทศกลับไม่ถูกถือว่าไม่เป็นธรรมหรือเป็นการทำลายภายใต้กฎหมายการแข่งขันทางการค้าภายใน ในกรณีของประเทศไทย คือ พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ตัวกระบวนการโต้สวนภายใต้กฎหมายการแข่งขันทางการค้าภายในเองก็มีแนวโน้มที่จะยับยั้งการนำเข้าสินค้าอยู่แล้ว ผู้ส่งออกสินค้าจะต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในด้านกฎหมายและบริหารจัดการ และตัวผู้นำเข้าสินค้าเองก็จะต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนที่จะต้องจ่ายชำระอากรตอบโต้การทุ่มตลาดย้อนหลังเมื่อการโต้สวนได้สิ้นสุดลง การบังคับใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดเป็นมาตรการฝ่ายเดียว แม้กระทั่งกฎเกณฑ์ต่อต้านการทุ่มตลาดของแอกต์/องค์การการค้าโลกก็ไม่ได้กำหนดให้มีการจ่ายค่าชดเชยผลกระทบจากการตอบโต้การทุ่มตลาดและ **ไม่ยอมให้มีการตอบโต้แต่อย่างใด**

ความซับซ้อนนี้และการกระทำตามอำเภอใจได้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์การดำเนินมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดในทางที่มีขอบ โดยการอาศัยวิธีการคำนวณต้นทุนและราคาโดยเฉลี่ยผลลัพธ์ที่จะมีความแตกต่างได้อย่างมหาศาล โดยที่ไม่ต้องกล่าวถึงตัววัด “กำไรที่สมเหตุสมผล” ซึ่งสามารถมีความแตกต่างด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งมีเจตนาหรือความตั้งใจที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้ผลิตภายในอยู่แล้วอาจมีแนวโน้มที่จะปรับใช้วิธีการและการคำนวณซึ่งจะให้ผลลัพธ์ที่เป็นที่ไม่พึงประสงค์มากที่สุดต่อผู้ส่งสินค้าออก ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ทำให้มีการบังคับใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นทุกปี และเชิงวิเคราะห์ของการตอบโต้การทุ่มตลาดซึ่งกล่าวหาบริษัทต่างชาติเกี่ยวกับการกระทำที่ไม่เป็นธรรมหรือการตัดราคาเพื่อทำลายคู่แข่งเพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจอื่นประสบภาวะขาดทุนจนไม่สามารถประกอบกิจการต่อไปได้เป็นกลไกหรือวิธีการสำหรับการวางรากฐานในนโยบายทางการเมืองของรัฐที่เป็นสมาชิกของแอกต์/องค์การการค้าโลกสำหรับการให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมภายใน ถึงแม้ว่ามาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดจะมีปัญหาตามที่ได้กล่าวมานี้ ผลประโยชน์ทางการเมืองที่พัวพันกันอยู่ในมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดจะทำให้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดยังคงมีอยู่

ต่อไปเรื่อย มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดได้เป็นมาตรการทางการค้าที่เป็นที่ชื่นชอบโดยฝ่าย
การเมืองเนื่องจากการนำมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดมีความยุ่งยากน้อยกว่ามาตรการทางการค้าอื่นๆ
เช่น มาตรการปกป้อง

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

ถึงแม้ว่ากฎหมายที่เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น จะได้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 เพื่อเป็นการอนุวัติการตามความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบันก็ตาม กฎหมายเกี่ยวกับการบังคับมาตรการปกป้องฉบับปัจจุบันของไทย ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็ยังคงเป็นเรื่องใหม่สำหรับหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ ภาคธุรกิจของไทย และแม้กระทั่งประชาชนทั่วไป มาตรการปกป้องมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นจากการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าอย่างฉับพลัน และมาตรการปกป้องมีลักษณะที่เป็นการชั่วคราว ระดับทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรซึ่งยังคงเป็นวิธีเดียวที่มีอยู่เพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองแก่ภาคการเกษตรและภาคอุตสาหกรรมภายในของไทย ไม่สามารถที่ถูกลำบากไปแลกเปลี่ยนกับมาตรการปกป้องได้

ประเทศไทย ซึ่งมีการค้าสินค้าเกษตรและสินค้าที่ไม่ใช่เกษตร ดำรงอยู่ภายใต้ระบบการค้าที่อาศัยพิกัดอัตราศุลกากรเพียงอย่างเดียว และไม่เคยได้นำกลไกด้านมาตรการปกป้องเพื่อการเยียวยาทางการค้ามาบังคับใช้เลยแม้กระทั่งปัจจุบันนี้ กรณีตัวอย่างของการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าอย่างฉับพลันในระหว่างที่มีการเปิดเขตการค้าเสรีกับความตกลงว่าเขตการค้าเสรีกับประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจบางประเทศ เช่น ประเทศจีน ฯลฯ อาจจะทำให้การบังคับมาตรการปกป้องเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับประเทศไทย มาตรการปกป้องสามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้ด้วยเหตุที่ราคาขายได้ตกต่ำกว่าราคาอ้างอิงที่ถูกกำหนดโดยกลไกตลาด หรือปริมาณการนำเข้าสินค้าได้เพิ่มขึ้นเกินเลขระดับอ้างอิงที่ได้มีการกำหนดไว้

ในด้านการนำเข้าสินค้านั้น มาตรการปกป้องมีผลกระทบต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศโดยการให้ความคุ้มครองที่เป็นการชั่วคราวแก่อุตสาหกรรมภายในของไทยที่ยังอยู่

ในช่วงแรกเริ่มจากความเสียหายรุนแรงอันเกิดจากการแข่งขันที่มาจากสินค้านำเข้าที่สามารถแข่งขันได้ดีกว่า อุตสาหกรรมภายในเหล่านี้อาจจะมีความต้องการความคุ้มครองในตลาดภายในประเทศจนกว่าจะได้มีการพัฒนาตนเองไปถึงระดับที่เพียงพอที่แข่งขันกับการนำเข้าสินค้า ด้วยเหตุนี้ มาตรการปกป้องสามารถที่จะให้ความคุ้มครองที่จำเป็นแก่อุตสาหกรรมที่อยู่ในช่วงแรกเริ่มจากการเพิ่มขึ้นการนำเข้าสินค้าอย่างฉับพลัน ซึ่งอาจจะทำอันตรายแก่สถานะของอุตสาหกรรมเหล่านี้ มาตรการปกป้องเป็นมาตรการที่มีลักษณะเป็นการชั่วคราว และระยะเวลาของการให้ความคุ้มครองสามารถที่จะถูกใช้เพื่อที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมที่อยู่ในช่วงแรกเริ่มของไทย ในปัจจุบันนี้ ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ได้อนุญาตให้ประเทศที่กำลังพัฒนารวมทั้งประเทศไทยบังคับใช้มาตรการปกป้องเป็นระยะเวลาที่ยาวนานขึ้น และอาจนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้กับสินค้านำเข้านั้นได้อีก เมื่อเว้นระยะห่างจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องครั้งแรกอย่างน้อย 1 ปี

ในขณะที่มีการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมภายในของไทยได้ประสบกับผลกระทบจากการอนุวัติการความตกลงที่เกี่ยวข้องกับองค์การการค้าโลกต่างๆ และโดยเฉพาะความตกลงว่าด้วยเขตการค้าเสรี ผลกระทบเชิงที่เป็นหลักก็คือการท่วมตลาดสินค้าในตลาดภายในประเทศโดยประเทศที่เป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจบางประเทศ เช่น ประเทศจีน ฯลฯ อันเนื่องการเปิดเสรีทางการค้า หลักเกณฑ์ว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 จึงเป็นกลไกที่จำเป็นในการรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาประโยชน์ของชนบทไทยโดยเฉพาะภาคการเกษตร แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ ประเทศไทยก็มีประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 สำหรับการนำมาตรการปกป้องไปบังคับใช้ แต่ไม่เคยถูกนำมาบังคับใช้เลย ความจำเป็นในปัจจุบันนี้ก็คือจะทำให้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ที่มีอยู่แล้วสามารถที่จะถูกนำไปบังคับใช้ได้อย่างเหมาะสมเพื่อเยียวยาทางการค้าได้อย่างไร

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและข้อสรุปตามที่ได้กล่าวมานั้น ความความคลุมเครือและความไม่ชัดเจนของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 อาจ

ก่อให้เกิดข้อพิพาททางการค้ากับประเทศสมาชิกขององค์การการค้าโลกหรือปัญหาในทางปฏิบัติ ในการนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้ ดังนั้น ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติบางข้อของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 และในร่าง พระราชบัญญัติมาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. ของไทย เพื่อที่จะให้เกิดความชัดเจน และลดความยุ่งยากในทางปฏิบัติสำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง ที่อาจจะเกิดขึ้นได้โดยกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ในประเด็นดังต่อไปนี้

5.2.1 ในเรื่องบทบัญญัติทั่วไป ความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างมาตรา 19 ของ ความตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ควรจะถูกทำให้มีความชัดเจน ประเทศผู้เข้าร่วมในการประชุมรอบอุรุกวัยได้มีเจตนาที่จะให้ ข้อตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบันเป็นข้อบังคับเดี่ยวที่ว่าด้วย กฎเกณฑ์เกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง บทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ในปัจจุบันไม่ได้ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรา 19 ของความ ตกลงเกตต์ ค.ศ. 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 มี ความชัดเจนแต่อย่างใด ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้า สินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นการอนุวัติการโดยประเทศไทยตามความตกลงว่าด้วยมาตรการ ปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 ปัจจุบันควรมีการทำให้เกิดความชัดเจนว่าความตกลงว่า ด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 เป็นข้อบังคับเดี่ยวที่ว่าด้วยการนำมาตรการ ปกป้องไปบังคับใช้โดยควรมีการเพิ่มเติมในอารัมภบทว่า “.....เรื่องมาตรการปกป้องขององค์การ การค้าโลก ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ครบถ้วนสมบูรณ์สำหรับการบังคับใช้มาตรการปกป้อง.....”

5.2.2 ประเด็นการไต่สวน ถึงแม้ว่าการคุ้มครองข้อมูลที่เป็นความลับเป็นสิ่งที่จำเป็น การไม่มีข้อมูลที่จำเป็นจะทำให้มาตรการปกป้องไม่สามารถที่จะถูกนำมาใช้ใหม่ หรือพิสูจน์ความ จริงได้ ระเบียบวิธีการมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับคำร้องและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่เป็นความลับ ในระหว่างกระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณามาตรการปกป้อง กระทรวงพาณิชย์ ควรจะ ถูกเตรียมให้มีเพื่อให้มีการปฏิบัติตามในกรณีที่มีคำร้องขอในอนาคตของคณะกรรมการ พิจารณามาตรการปกป้องสำหรับข้อมูลที่เป็นความลับ โดยควรมีการเพิ่มเติมใน ข้อ 5.2 ของ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ว่าข้อมูลตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายที่บัญญัติในข้อ 5.3 ต้องถูกเปิดเผย เป็นการทั่วไปและให้ถูกเผยแพร่ได้เว้นแต่มีเหตุผลที่ชัดเจนว่าการเปิดเผยข้อมูลตัวเลขดังกล่าวทำ

ให้เกิดความเสียหายต่อส่วนได้เสียของอุตสาหกรรมภายใน นอกจากนี้ ในกรณีที่การได้ส่วนความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในซึ่งเกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตร ควรมีการดำเนินการได้ส่วนร่วมกันระหว่างกรมการค้าต่างประเทศและกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อให้การคุ้มครองแก่สินค้าเกษตรและเกษตรกรไทยได้มีประสิทธิภาพขึ้น

5.2.3 ประเด็นการวินิจฉัยความเสียหาย ตามที่ได้กล่าวถึงในบทที่ 4 ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวข้องกับเกณฑ์ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลหรือที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ข้อ 5.4 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 อาจสร้างความสับสนและยุ่งยากในทางปฏิบัติในการวินิจฉัยความเสียหายอันเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นได้ เพื่อป้องกันความสับสนและทำให้เกิดความชัดเจนในการวินิจฉัยความเสียหาย โดยอาศัยความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ควรจะมีการระบุเพิ่มเติมในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ว่าเมื่อมีปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือไปจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นกำลังก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมภายในในขณะเดียวกัน ความเสียหายดังกล่าวต้องไม่ถือว่าเป็นเหตุที่เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น เว้นแต่ได้มีการได้ส่วนที่พิสูจน์ได้ว่าการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นได้มีส่วนทำให้เกิดความเสียหายอย่างชัดเจน ในฐานะที่เป็นสาเหตุหลักหลังจากที่ได้มีการประเมินที่พอเพียงผลกระทบข้างเคียงของการนำเข้าที่ได้ถูกแยกแยะออกจากผลกระทบข้างเคียงของปัจจัยอื่นๆ

5.2.4 ในเรื่องระยะเวลาและการทบทวนการบังคับใช้มาตรการปกป้อง บทบัญญัติในความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ก็ไม่ได้ระบุระยะเวลาของการผ่อนคลายนความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้องขั้นต่ำสุดไว้แต่อย่างใด ข้อกำหนดการผ่อนคลายนความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้องจะทำให้เกิดความสับสนในการปรับตัว และการผ่อนคลายนความเข้มงวดดังกล่าวควรจะเป็นพอที่จะทำให้เกิดการปรับตัวได้ ดังนั้น ระยะเวลาขั้นต่ำสุดควรจะถูกกำหนดไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 เพื่อที่จะทำให้แน่ใจว่าประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศสมาชิกองค์การการค้าโลกไม่ได้เพียงแต่อนุวัติการผ่อนคลายนความเข้มงวดการบังคับใช้มาตรการปกป้องเพียงแต่ในนาม การปราศจากข้อกำหนดวิธีสบัญญัติอาจนำไปสู่การทบทวนตามอำเภอใจ โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐของไทยเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มทุนในประเทศเพียงไม่กี่กลุ่ม ดังนั้น ข้อกำหนดเกี่ยวกับวิธีสบัญญัติสำหรับการขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้องควร

จะถูกนำมาใช้ได้กับการทบทวนมาตรการปกป้องตามข้อ 10 ของประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ด้วยเช่นกัน

5.2.5 เรื่องการแจ้งผลการไต่สวน ในการแจ้งผลการไต่สวนนั้น ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีการแจ้งโดยไม่ชักช้าหลังจากที่ได้มีการดำเนินการที่เกี่ยวข้องหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ อย่างไรก็ตาม การแจ้งผลการไต่สวนไม่สามารถที่จะกระทำได้ในชั่วข้ามคืนด้วยเหตุผลทางด้านบริหารจัดการและโลจิสติกส์เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความสับสนต่อไป จึงมีความจำเป็นที่จะระบุความล่าช้าสูงสุดเป็นจำนวนวันหรือสัปดาห์ที่อนุญาตให้มีได้ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542

5.2.6 เรื่องวิธีการตอบโต้ เนื่องจากบทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องขององค์การการค้าโลก ค.ศ. 1995 กำหนดให้ใช้มาตรการตอบโต้ไม่ช้ากว่า 90 วันหลังจากนับจากครบกำหนด 30 วันที่ให้มีการบรรลุข้อตกลงในการเจรจาปรึกษาหารือ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ควรมีการกำหนดให้มีการดำเนินการใช้มาตรการตอบโต้ไม่ช้ากว่า 90 วันด้วยเช่นเดียวกันถ้ามีการแจ้งมาตรการตอบโต้ที่ถูกต้องเสนอที่จะใช้และวันที่คาดการณ์ว่าจะมีการอนุวัติการบังคับใช้มาตรการตอบโต้ในกรณีและผู้ส่งออกของไทยได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องโดยประเทศผู้นำเข้าสินค้าของไทย

กรม
พัฒนา
การค้า

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- กมล กมลตระกูล. (2546). ฉีกหน้าฉากองค์การการค้าโลก. กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาสน์.
- จุมพต สายสุนทร. (2537). คำแปลความตกลงทั่วไปว่าด้วยวงการค้าบริการ. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ทัชชหิย์ ยฤกษ์สุต (2539). กติกาอื่นของแกตต์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- _____ (2543). ประเด็นใหม่ในองค์การการค้าโลก. กรุงเทพฯ: นิตិธรรม.
- _____ (2547). แกตต์และองค์การการค้าโลก. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- นิพันธ์ พัวพงศกร. (2539). ผลของการค้าเสรีรอบอุรุกวัยต่อสินค้าเกษตรในตลาดโลก และภาคการเกษตรของไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- นิพันธ์ พัวพงศกร และสมเกียรติเรืองจันทร์. (2547). รายงาน: โครงการจัดทำยุทธศาสตร์และแนวทางในการเตรียมพร้อมของภาคอุตสาหกรรมไทยอันเนื่องมาจากการเจรจา WTO รอบใหม่ที่กรุงโดฮา. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- พีเทอร์ ไมตรีอิงภากรณ์. (2538). สามมิติของการเจรจาอุรุกวัย. กรุงเทพฯ: ไร่สาย.
- ศุภชัย สุขขลาสัย. (2539). ผลกระทบข้อตกลง GATT รอบอุรุกวัยต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอไทย กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- สรวิศ ลิ้มปรีงยี. (2543). กฎหมายการแข่งขันทางการค้า: แนวคิดพื้นฐาน เจตนารมณ์ และปัญหา กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- สุธาบดี สัตตบุศย์. (2528). กฎหมายเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- อภิญา เลื่อนฉวี. (2545). เอกสารประกอบการสอนกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

บทความ

- ประสิทธิ์ เอกบุตร. (2528, ธันวาคม). "ข้อเสนอทางกฎหมายบางประการต่อการกำหนดนโยบายทางการค้าระหว่างประเทศของไทยในแกตต์ (GATT)." วารสารนิติศาสตร์ (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์), ปีที่ 15.

พรชญา ลัทธวรรณ. “การปรับปรุงประสิทธิภาพของกระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้ข้อตกลงจัดซื้อองค์การการค้าโลก.” วารสารกฎหมาย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), ปีที่ 19, ฉบับที่ 3.

อรุณ ภาณุพงศ์. “จาก GATT สู่ WTO.” วารสารนิติศาสตร์ (มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์), ปีที่ 25, ฉบับที่ 3.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

บันทึกสรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติมาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ.
สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2549, จาก

http://www.legalreform.go.th/consultlaw/viewdetial.jsp?law_id=1

สสว. ร่วมทีดีอาร์ไอ. เจาะลึกผลกระทบไทยทำ FTA กับสหรัฐฯ. สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2549,
จาก

<http://www.manager.co.th/SMEs/ViewNews.aspx?NewsID=9480000042031>

อภิรดี ตันตราภรณ์. (2545). การสัมมนาวิชาการประจำปี 2545 เรื่องเผชิญความท้าทายจากกระแสโลกาภิวัตน์. สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2549, จาก

http://www.info.tdri.or.th/ye_02/g_1/apirade.pdf

ตัวบทกฎหมาย

ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542.

พระราชบัญญัติ การตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ. 2542.

พระราชบัญญัติ การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542.

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

- August, Ray. (2000). **International Business Law: Texts, Cases and Readings** (3rd ed.). Upper Saddle River, New Jersey: Prentice-Hall.
- Bhala, Raj & Kennedy, Kevin. (1998). **World Trade Law**. Charlottesville, Virginia: Lexis Law Publishing.
- Bhagwati, Jagdish. (1991). **Political Economy and International Economics**. Cambridge, Massachusetts: MIT Press.
- Desta, Melaku Geboye. (2002). **The Law of International Trade of Agricultural Products**. Hague: Kluwer Law International.
- Fletcher, Ian et al. (eds.). (2001). **Foundations and Perspectives of International Trade Law**. London: Sweet and Maxwell Limited.
- Final Act: Embodying the Results of the Uruguay Round of Multilateral Trade Negotiations**. (1994). Geneva: GATT Secretariat.
- Francois, Joseph F. et al. (1995). **Assessing the Uruguay Round**. Geneva: WTO.
- Huang, Thomas Weishing. (2003). **Trade Remedies: Laws of Dumping, Subsidies and Safeguards in China**. Hague: Kluwer Law International.
- Jackson, John H. (1991). **The World Trading System: Law and Policy of International Economic Relations**. Cambridge, Massachusetts: MIT Press.
- Kenedy, Kevin C. (2001). **Competition Law and the World Trade Organisation: The Limits of Multilateralism**. London: Sweet & Maxwell Ltd.
- Khan, Hider A. (2004). **Global Markets and Financial Crises in Asia**. Palgrave: MacMillan.
- Lotharukpong, Chalumporn. (2003). **The Future of Thailand's Textile and Garment Industry: The Challenge, Opportunity and Threats in the Post-Quota Period**. Bangkok: International Chamber of Commerce Thailand.
- Marconini, Mario. (2000). **Emergency Safeguard Measures in the GATS: Beyond Feasible and Desirable**. New York: United Nations Conference on Trade and Development.

- Ortino, Federico & Petersmann, Ernst-Ulrich. (2000). **The WTO Dispute Settlement System 1995-2003**. Hague: Kluwer Law International.
- Salvatore, Dominick. (1995). **International Economics** (5th ed.). Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Schott, Jeffrey J. (1994). **The Future Role of the WTO**. Washington: Institute for International Economic.
- Stewart, Terence P. (ed.) (1993). **The GATT Uruguay Round: A Negotiating History (1986-1992)**. Hague: Kluwer Law and Taxation.
- Thomas, Jeffrey S. & Meyer, Michael A. (1997). **The New Rules of Global Trade: A Guide to World Trade Organization**. Toronto: Thomson Canada Ltd.
- Tony, Wirjanto. (1999). **World Trade Patterns and Contemporary Issues in International Trade Policy**. Bangkok: Thailand Development Research Institute.
- Trebilcock, Michael J. & Howse, Robert. (1999). **The Regulation of International Trade** (2nd ed.). New York: Routledge.
- Wolfe, Robert. (1997). **A Strategy for Thailand's Trade Diplomacy**. Bangkok: Thailand Development Research Institute.
- WTO. (2003). **The Results of the Uruguay Round of Multilateral Trade Negotiations: The Legal Text**. Geneva: WTO.
- WTO Secretariat. (2000). **From GATT to the WTO: The Multilateral Trading System in the New Millennium**. Hague: Kluwer Law International.

ARTICLES

- Chutikul, Kobsak. (2005, 11 May). "Chinese Textile tsunami hits Europe." **Bangkok Post**.
- Huang, Thomas Weisheng. (2003). "China Launches its Safeguard Enforcement: A Critical Assessment." **Journal of World Trade, Volume 37**.
- Jung, Youngjin. (2002). "China's Aggressive Legalism – China's First Safeguard Measure." **Journal of World Trade, Volume 36**.

Lee, Yong-Shik. (2000). "Critical Issues in the Application of the WTO Rules on Safeguards – In the Light of the Recent Panel Reports and the Appellate Body Decisions." **Journal of World Trade, Volume 34.**

Lee, Yong-Shik. (2002). "Safeguard Measures: Why Are They Not Applied Consistently with the Rules? – Lessons for Competent National Authorities and Proposal for the Modification of the Rules on Safeguards." **Journal of World Trade, Volume 36.**

Mah, Jai S. (1999). "Reflections on the Special Safeguard Provision in the Agreement of the WTO." **Journal of World Trade, Volume 33.**

Mizulin, Nikolay et al. (2004). "Unilateralism Alive: Right of Retaliation under Article 8.3 of Agreement on Safeguards." **Journal of Law and Economics in International Trade, Volume 1.**

Mueller, Felix. (2003). "Is the General Agreement on Tariffs and Trade Article XIX "Unforeseen Developments Clause" Still Effective Under the Agreement on Safeguards?" **Journal of World Trade, Volume 37.**

ELECTRONIC SOURCE

Report of the Textiles Monitoring Body. (2002). Retrieved May 4, 2006, from

<http://www.apparelandfootwear.org/data/wtotmbreport021018.pdf>

ด

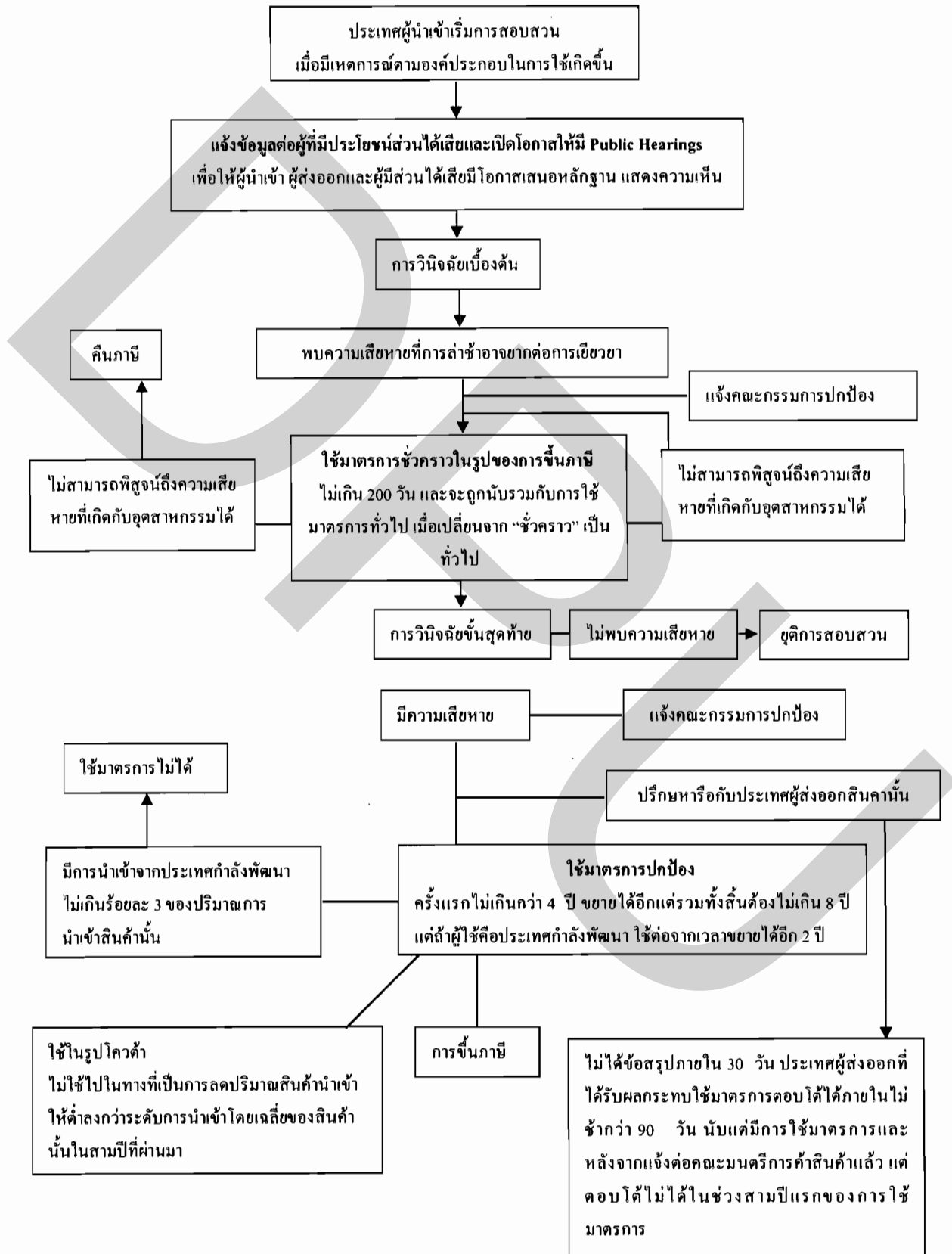
พ

ภาคผนวก

ค

ภาคผนวก ก

ขั้นตอนการใช้มาตรการปกป้องภายใต้การค้าโลก

ภาคผนวก ข

ARTICLE XIX OF GATT

EMERGENCY ACTION ON IMPORTS OF PARTICULAR PRODUCTS

1. (a) If, as a result of unforeseen developments and of the effect of the obligations incurred by a contracting party under this Agreement, including tariff concessions, any product is being imported into the territory of that contracting party in such increased quantities and under such conditions as to cause or threaten serious injury to domestic producers in that territory of like or directly competitive products, the contracting party shall be free, in respect of such product, and to the extent and for such time as may be necessary to prevent or remedy such injury, to suspend the obligation in whole or in part or to withdraw or modify the concession.
 - (b) If any product, which is the subject of a concession with respect to a preference, is being imported into the territory of a contracting party in the circumstances set forth in subparagraph (a) of this paragraph, so as to cause or threaten serious injury to domestic producers of like or directly competitive products in the territory of a contracting party which receives or received such preference, the importing contracting party shall be free, if that other contracting party so requests, to suspend the relevant obligation in whole or in part or to withdraw or modify the concession in respect of the product, to the extent and for such time as may be necessary to prevent or remedy such injury.
2. Before any contracting party shall take action pursuant to the provisions of paragraph 1 of this Article, it shall give notice in writing to the CONTRACTING PARTIES as far in advance as may be practicable and shall afford the CONTRACTING PARTIES and those contracting parties having a substantial interest as exporters of the product concerned an opportunity to consult with it in respect of the proposed action. When such notice is given in relation to a concession with respect to a preference, the notice shall name the contracting party which has requested the action. In critical circumstances, where delay would cause damage which it would be difficult to repair,

action under paragraph 1 of this Article may be taken provisionally without prior consultation, on the condition that consultation shall be effected immediately after taking such action.

3.(a) If agreement among the interested contracting parties with respect to the action is not reached, the contracting party which proposes to take or continue the action shall, nevertheless, be free to do so, and if such action is taken or continued, the affected contracting parties shall then be free, not later than ninety days after such action is taken, to suspend, upon the expiration of thirty days from the day on which written notice of such suspension is received by the CONTRACTING PARTIES, the application to the trade of the contracting party taking such action, or in the case envisaged in paragraph 1 (5) of this Article, to the trade of the contracting party requesting such action, of such substantially equivalent concessions or other obligations under this Agreement the suspension of subparagraph (a) of this paragraph, where action is taken

(b) Notwithstanding the provisions of subparagraph (a) of this paragraph, where action is taken under paragraph 2 of this Article without prior consultation and causes or threatens serious injury in the territory of a contracting party to the domestic producers of products affected by the action, that contracting party shall, where delay would cause damage difficult to repair, be free to suspend, upon the taking of the action and throughout the period of consultation, such concessions or other obligations as may be necessary to prevent or remedy the injury.

ภาคผนวก ก

WTO AGREEMENT ON SAFEGUARDS

Members,

Having in mind the overall objective of the Members to improve and strengthen the international trading system based on GATT 1994;

Recognizing the need to clarify and reinforce the disciplines of GATT 1994, and specifically those of its Article XIX (Emergency Action on Imports of Particular Products), to re-establish multilateral control over safeguards and eliminate measures that escape such control;

Recognizing the importance of structural adjustment and the need to enhance rather than limit competition in international markets; and

Recognizing further that, for these purposes, a comprehensive agreement, applicable to all Members and based on the basic principles of GATT 1994, is called for.

Hereby *agree* as follows:

Article 1

General Provision

This Agreement establishes rules for the application of Safeguard Measure which shall be understood to mean those measures provided for in Article XIX of GATT 1994.

Article 2

Conditions

1. A Member¹ may apply a safeguard measure to a product only if that Member has determined, pursuant to the provisions set out below, that such product is being imported into its territory in

¹ A customs union may apply a safeguard measure as a single unit or on behalf of a member State. When a customs union applies a safeguard measure as a single unit, all the requirements for the determination of serious injury or threat under this Agreement shall be based on the conditions existing in the customs union as whole. When a safeguard measure is applied on behalf of a member State, all the requirements for the determination of serious injury or threat thereof shall be based on the conditions existing in that member State and the measure, shall be limited to that member State. Nothing in this Agreement prejudices the interpretation of the relationship between Article XIX and paragraph 8 of Article XXIV of GATT 1994.

such increased quantities, absolute or relative to domestic production, and under such conditions as to cause or threaten to cause serious injury to the domestic industry that produces like or directly competitive products.

2. Safeguard Measure shall be applied to a product being imported irrespective of its source.

Article 3

Investigation

1. A Member may apply a safeguard measure only following an investigation by the competent authorities of that Member pursuant to procedures previously established and made public in consonance with Article X of GATT 1994. This investigation shall include reasonable public notice to all interested parties and public hearings or other appropriate means in which importers, exporters and other interested parties could present evidence and their views, including the opportunity to respond to the presentations of other parties and to submit their views, inter alia, as to whether or not the application of a safeguard measure would be in the public interest. The competent authorities shall publish a report setting forth their findings and reasoned conclusions reached on all pertinent issues of fact and law.

2. Any information which is by nature confidential or which is provided on a confidential basis shall, upon cause being shown, be treated as such by the competent authorities. Such information shall not be disclosed without permission of the party submitting it. Parties providing confidential information may be requested to furnish non-confidential summaries thereof or, if such parties indicate that such information cannot be summarized, the reasons why a summary cannot be provided. However, if the competent authorities find that a request for confidentiality is not warranted and if the party concerned is either unwilling to make the information public or to authorize its disclosure in generalized or summary form, the authorities may disregard such information unless it can be demonstrated to their satisfaction from appropriate sources that the information is correct.

Article 4

Determination of Serious Injury or Threat Thereof

1. For the purposes of this Agreement:

- (a) "serious injury" shall be understood to mean a significant overall impairment in the position of domestic industry;
- (b) "threat of serious injury shall be understood to mean serious injury that is clearly imminent, in accordance with the provisions of paragraph 2. A determination of the existence of a threat of serious injury shall be based on facts and not merely on allegation, conjecture or remote possibility; and
- (c) in determining injury or threat thereof, a "domestic industry" shall be understood to mean the producers as a whole of the like or directly competitive products operating within the territory of a Member, or those whose collective output of the like or directly competitive products constitutes a major proportion of the total domestic production of those products.

2. (a) In the investigation to determine whether increased imports have caused or are threatening to cause serious injury to a domestic industry under the terms of this Agreement, the competent authorities shall evaluate all relevant factors of an objective and quantifiable nature having a bearing on the situation of that industry, in particular, the rate and amount of the increase in imports of the product concerned in absolute and relative terms, the share of the domestic market taken by increased imports, changes in the level of sales, production, productivity, capacity utilization, profits and losses, and employment.
- (b) The determination referred to in subparagraph (a) shall not be made unless this investigation demonstrates, on the basis of objective evidence, the existence of the causal link between increased imports of the product concerned and serious injury or threat thereof. When factors other than increased imports are causing injury to the domestic industry at the same time, such injury shall not be attributed to increased imports.
- (c) The competent authorities shall publish promptly, in accordance with the provisions of Article 3, a detailed analysis of the case under investigation as well as a demonstration of the relevance of the factors examined imports.

Article 5

Application of Safeguard Measure

1. A Member shall apply Safeguard Measure only to the extent necessary to prevent or remedy serious injury and to facilitate adjustment. If a quantitative restriction is used, such a measure shall not reduce the quantity of imports below the level of a recent period which shall be the average of imports in the last three representative years for which statistics are available, unless clear justification is given that a different level is necessary to prevent or remedy serious injury. Members should choose measures most suitable for the achievement of these objectives.
2. (a) In cases in which a quota is allocated among supplying countries, the Member applying the restrictions may seek agreement with respect to the allocation of shares in the quota with all other Members having a substantial interest in supplying the product concerned. In cases in which this method is not reasonably practicable, the Member concerned shall allot to Members having a substantial interest in supplying the product shares based upon the proportions, supplied by such Members during a previous representative period, of the total quantity or value of imports of the product, due account being taken of any special factors which may have affected or may be affecting the trade in the product.
(b) A Member may depart from the provisions in subparagraph (a) provided that consultations under paragraph 3 of Article 12 are conducted under the auspices of the Committee on Safeguards provided for in paragraph 1 of Article 13 and that clear demonstration is provided to the Committee that (i) imports from certain Members have increased in disproportionate degree in relation to the total increase of imports of the product concerned in the representative period, (ii) the reasons for the departure from the provisions in subparagraph (a) are justified, and (iii) the conditions of such departure are equitable to all suppliers of the product concerned. The duration of any such measure shall not be extended beyond the initial period under paragraph 1 of Article 7. The departure referred to above shall not be permitted in the case of threat of serious injury.

Article 6

Provisional Safeguard Measure

1. In critical circumstances where delay would cause damage which it would be difficult to repair, a Member may take a provisional safeguard measure pursuant to a preliminary determination that there is clear evidence that increased imports have caused or are threatening to cause serious injury. The duration of the provisional measure shall not exceed 200 days, during which period the pertinent requirements of Articles 2 through 7 and 12 shall be met. Such measures should take the form of tariff increases to be promptly refunded if the subsequent investigation referred to in paragraph 2 of Article 4 does not determine that increased imports have caused or threatened to cause serious injury to a domestic industry. The duration of any such provisional measure shall be counted as a part of the initial period and any extension referred to in paragraphs 1, 2 and 3 of Article 7.

Article 7

Duration and Review of Safeguard Measures

1. A Member shall apply Safeguard Measure only for such period of time as may be necessary to prevent or remedy serious injury and to facilitate adjustment. The period shall not exceed four years, unless it is extended under paragraph 2.
2. The period mentioned in paragraph 1 may be extended provided that the competent authorities of the importing Member have determined, in conformity with the procedures set out in Articles 2, 3, 4 and 5 that the safeguard measure continues to be necessary to prevent or remedy serious injury and that there is evidence that the industry is adjusting, and provided that the pertinent provisions of Articles 8 and 12 are observed.
3. The total period of application of a safeguard measure including the period of application of any provisional measure, the period of initial application and extension thereof, shall not exceed eight years.
4. In order to facilitate adjustment in a situation where the expected duration of a safeguard measure as notified under the provisions of paragraph 1 of Article 12 is over one year, the Member applying the measure shall progressively liberalize it at regular intervals during the period of application. If the duration of the measure exceeds three years, the Member applying

such a measure shall review the situation not later than the mid-term of the measure and, if appropriate, withdraw it or increase the pace of liberalization. A measure extended under paragraph 2 shall not be more restrictive than it was at the end of the initial period, and should continue to be liberalized.

5. No safeguard measure shall be applied again to the import of a product which has been subject to such a measure, taken after the date of entry into force of the WTO Agreement, for a period of time equal to that during which such measure had been previously applied, provided that the period of non-application is at least two years,

6. Notwithstanding the provisions of paragraph 5, a safeguard measure with a duration of 180 days or less may be applied again to the import of a product if:

- (a) at least one year has elapsed since the date of introduction of a, safeguard measure on the import of that product; and
- (b) such a safeguard measure has not been applied on the same product more than twice in the five-year period immediately preceding the date of introduction of the measure.

Article 8

Level of Concessions and Other Obligations

1. A Member proposing to apply a safeguard measure or seeking an extension of a safeguard measure shall endeavour to maintain a substantially equivalent level of concessions and other obligations to that existing under GATT 1994 between it and the exporting Members which would be affected by such a measure, in accordance with the provisions of paragraph 3 of Article 12. To achieve this objective, the Members concerned may agree on any adequate means of trade compensation for adverse effects of the measure on their trade.

2. If no agreement is reached within 30 days in the consultations under paragraph 3 of Article 12, then the affected exporting Members shall be free, not later than 90 days after the measure is applied, to suspend, upon the expiration of 30 days from the day on which written notice of such suspension is received by the Council for Trade in Goods, the application of substantially equivalent concessions or other obligations under GATT 1984, to the trade of the Member applying the safeguard measure, the suspension of which the Council for Trade in Goods does not disapprove.

3. The right of suspension referred to in paragraph 2 shall not be exercised for the first three years that a safeguard measure is in effect, provided that the safeguard measure been taken as a result of an absolute increase in imports and that such a measure conforms to the provisions of this Agreement.

Article 9

Developing Country Members

1. Safeguard measure shall not be applied against a product originating in a developing country Member as long as its share of imports of the product concerned in the importing Member does not exceed 3 percent, provided that developing country Members with less than 3 percent Import share collectively account for not more than 9 percent of total imports of the product concerned.²

2. A developing country Member shall have the right to extend the period of application of a safeguard measure for a period of up to two years beyond the maximum period provided for paragraph 3 of Article 7. Notwithstanding the provisions of paragraph 5 of Article 7, a developing country Member shall have the right to apply a safeguard measure again to the import of a product which has been subject to such a measure, taken after the date of entry into force of the WTO Agreement, after a period of time equal to half that during which such a measure has been previously applied, provided that the period of non-applications is at least two years.

Article 10

Pre-existing Article XIX Measures

Members shall terminate all Safeguard Measure taken pursuant to Article XIX of GATT 1947 that were in existence on the date of entry into force of the WTO Agreement not later than eight years after the date on which they were first applied or five years after the date entry into force of the WTO Agreement not later than eight years after the date on which they were first applied or five years after the date of entry into force of the WTO Agreement, whichever comes later.

² A member shall immediately notify an action taken under paragraph 1 of Article to the Committee of Safeguards.

Article 11

Prohibition and Elimination of Certain Measures

1. (a) A Member shall not take or seek any emergency action on import of particular products as set forth in Article XIX of GATT 1994 unless such action conforms with the provisions of that Article applied in accordance with this Agreement.
 - (b) Furthermore, a Member shall not seek, take or maintain any voluntary export restraints, orderly marketing arrangements or any other similar measures on the export or the import side.^{3,4} These include actions taken by a single Member as well as actions under agreements, arrangements and understandings entered into by two or more Members. Any such measure in effect on the date of entry into force of the WTO Agreement shall be brought into conformity with this Agreement or phased out in accordance with paragraph 2.
 - (c) This Agreement does not apply to measures sought, than or maintained by a Member pursuant to provisions of GATT 1994 other than Article XIX, and Multilateral Trade Agreements in Annex 1A other than this Agreement, or pursuant to protocols and agreements or arrangements concluded within the framework of GATT 1994.
2. The phasing out of measures referred to in paragraph 1(b) shall be carried out according to timetables to be presented to the Committee on Safeguards by the Member concerned not later than 180 days after the date of entry into force of the WTO Agreement. These timetables shall provide for all measures referred to in paragraph 1 to be phased out or brought into conformity with this Agreement within a period not exceeding four years after the date of entry into force of the WTO Agreement, subject to not more than one specific measure per importing Members,⁵ the duration of which shall not extend beyond 31 December 1999. Any such exception must be

³ An import quota applied as a safeguard measure in conformity with the relevant provisions of GATT 1994 and this Agreement may, by mutual agreement, be administered by the exporting Member.

⁴ Examples of similar measures include export moderation, export-price or import-price monitoring systems, export or import surveillance, compulsory import cartels and discretionary export or licensing schemes, any of which afford protection.

⁵ The only such exception to which the European Communities is entitled is indicated in the Annex to this Agreement.

mutually agreed between the Members directly concerned and notified to the Committee on Safeguards for its review and acceptance within 90 days of the entry into force of the WTO Agreement. The Annex to this Agreement indicates a measure which has been agreed as falling under this exception.

3. Members shall not encourage or support the adoption or maintenance by public and private enterprises of non-governmental measures equivalent to those referred to in paragraph 1.

Article 12

Notification and Consultation

1. A Member shall immediately notify the Committee on Safeguards upon:
 - (a) initiating an investigatory process relating to serious injury or threat thereof and the reasons for it;
 - (b) making a finding of serious injury or threat thereof caused by increased import; and
 - (c) making a decision to apply or extend a safeguard measure.
2. In making the notifications referred to in paragraphs 1(b) and 1(c), the Member proposing to apply or extend a safeguard measure shall provide the Committee on Safeguards with all pertinent information, which shall include evidence of serious injury or threat thereof caused by increased imports, precise description of the product involved and the proposed measure, proposed date of introduction, expected duration and timetable for progressive liberalization. In the case of an extension of a measure, evidence that the industry concerned is adjusting shall also be provided. The Council for Trade in Goods or the Committee on Safeguards may request such additional information as they may consider necessary from the Member proposing to apply or extend the measure.
3. A Member proposing to apply or extend a safeguard measure shall provide adequate opportunity for prior consultations with those Members having a substantial interest as exports of the product concerned, with a view on the measure and reaching an understanding on ways to achieve the objective set out in paragraph 1 of Article 8.
4. A Member shall make a notification to the Committee on Safeguards before taking a provisional safeguard measure referred to in Article 6. Consultations shall be initiated immediately after the measure is taken.

5. The results of the consultations referred to in this Article, as well as the results of mid-term reviews referred to in paragraph 4 of Article 7, any form of compensation referred to in paragraph 1 of Article 8, and proposed suspensions of concessions and other obligations referred to in paragraph 2 of Article 8, shall be notified immediately to the Council for Trade in Goods by the Members concerned.

6. Members shall notify promptly the Committee on Safeguards of their laws, regulations and administrative procedures relating to Safeguard Measure as well as any modifications made to them.

7. Members maintaining measures described in Article 10 and paragraph 1 of Article 11 which exist on the date of entry into force of the WTO Agreement shall notify such measures to the Committee on Safeguards not later than 60 days after the date of entry into force of the WTO Agreement.

8. Any Member may notify the Committee on Safeguards of all laws, regulations, administrative procedures and any measures or actions dealt with in this Agreement that have not been notified by other Members that are required by this Agreement to make such notifications.

9. Any Member may notify the Committee on Safeguards of any non-governmental measures referred to in paragraph 3 of Article 11.

10. All notifications to the Council for Trade in Goods referred to in this Agreement shall normally be made through the Committee on Safeguards.

11. The provisions on notification in this Agreement shall not require any Member to disclose confidential information the disclosure of which would impede law enforcement or otherwise be contrary to the public interest or would prejudice the legitimate commercial interests of particular enterprises, public or private.

Article 13

Surveillance

1. A Committee on Safeguards is hereby established, under the authority of the Council for Trade In Goods, which shall be open to the participation of any Member indicating its wish to serve on it. The Committee will have the following functions:

- (a) to monitor, and report annually to the Council for Trade in Goods on, the general Implementation of this Agreement of this Agreement and make recommendations towards its improvement;
- (b) to find, upon request of an affected Member, whether or not the procedural requirements of this Agreement have been complied with in connection with in connection with a safeguard measure, and report its findings to Council for Trade in Goods;
- (c) to assist Members, if they so request, in their consultations under the provisions of this Agreement;
- (d) to examine measures covered by Article 10 and paragraph 1 of Article 11, monitor the phase-out of such measures and report as appropriate to the Council for Trade in Goods;
- (e) to review, at the request of the Member taking a safeguard measure, whether proposals to suspend concessions or other obligations are "substantially equivalent", and report as appropriate to the Council for Trade in Goods;
- (f) to receive and review all notifications provided for in this Agreement and report as appropriate to the Council for Trade in Goods; and
- (g) to perform any other function connected with this Agreement that the Council for Trade in Goods may determine.

2. To assist the Committee in carrying out its surveillance function, the Secretariat shall prepare annually a factual report on the operation of this agreement based on notifications and other reliable information available to it.

Article 14*Dispute Settlement*

The provisions of Articles XXII and XXIII of GATT 1994 as elaborated and applied by the Dispute Settlement Understanding shall apply to consultations and the settlement of disputes arising under this Agreement.

Annex: Exception referred to in paragraph 2 of Article 11

Members concerned	Product	Termination
EC/Japan	Passenger cars, off road vehicles, light commercial vehicles, light trucks (up to 5 tones), and the same vehicles in wholly knocked-down form (CKD sets)	December 31, 1999

ภาคผนวก ง

TITLE 19--CUSTOMS DUTIES

CHAPTER 12--TRADE ACT OF 1974

SUBCHAPTER II--RELIEF FROM INJURY CAUSED BY IMPORT COMPETITION

PART 1--POSITIVE ADJUSTMENT BY INDUSTRIES INJURED BY IMPORTS

Sec. 2251. Action to facilitate positive adjustment to import competition

(a) Presidential action

If the United States International Trade Commission (hereinafter referred to in this part as the "Commission") determines under section 2252(b) of this title that an article is being imported into the United States in such increased quantities as to be a substantial cause of serious injury, or the threat thereof, to the domestic industry producing an article like or directly competitive with the imported article, the President, in accordance with this part, shall take all appropriate and feasible action within his power which the President determines will facilitate efforts by the domestic industry to make a positive adjustment to import competition and provide greater economic and social benefits than costs.

(b) Positive adjustment to import competition

(1) For purposes of this part, a positive adjustment to import competition occurs when--

(A) the domestic industry--

(i) is able to compete successfully with imports after actions taken under section 2254 of this title terminate, or

(ii) the domestic industry experiences an orderly transfer of resources to other productive pursuits; and

(B) dislocated workers in the industry experience an orderly transition to productive pursuits.

- (2) The domestic industry may be considered to have made a positive adjustment to import competition even though the industry is not of the same size and composition as the industry at the time the investigation was initiated under section 2252(b) of this title.

Sec. 2252. Investigations, determinations, and recommendations by Commission

(a) Petitions and adjustment plans

- (1) A petition requesting action under this part for the purpose of facilitating positive adjustment to import competition may be filed with the Commission by an entity, including a trade association, firm, certified or recognized union, or group of workers, which is representative of an industry.
- (2) A petition under paragraph (1)--
 - (A) shall include a statement describing the specific purposes for which action is being sought, which may include facilitating the orderly transfer of resources to more productive pursuits, enhancing competitiveness, or other means of adjustment to new conditions of competition; and
 - (B) may--
 - (i) subject to subsection (d)(1)(C)(i) of this section, request provisional relief under subsection (d)(1) of this section; or
 - (ii) request provisional relief under subsection (d)(2) of this section.
- (3) Whenever a petition is filed under paragraph (1), the Commission shall promptly transmit copies of the petition to the Office of the United States Trade Representative and other Federal agencies directly concerned.
- (4) A petitioner under paragraph (1) may submit to the Commission and the United States Trade Representative (hereafter in this part referred to as the "Trade Representative"), either with the petition, or at any time within 120 days after the date of filing of the petition, a plan to facilitate positive adjustment to import competition.
- (5)(A) Before submitting an adjustment plan under paragraph (4), the petitioner and other entities referred to in paragraph (1) that wish to participate may consult with the Trade Representative and the officers and employees of any Federal agency that is considered appropriate by the Trade Representative, for purposes of evaluating the adequacy of the

proposals being considered for inclusion in the plan in relation to specific actions that may be taken under this part.

(B) A request for any consultation under subparagraph (A) must be made to the Trade Representative. Upon receiving such a request, the Trade Representative shall confer with the petitioner and provide such assistance, including publication of appropriate notice in the Federal Register, as may be practicable in obtaining other participants in the consultation. No consultation may occur under subparagraph (A) unless the Trade Representative, or his delegate, is in attendance.

(6)(A) In the course of any investigation under subsection (b) of this section, the Commission shall seek information (on a confidential basis, to the extent appropriate) on actions being taken, or planned to be taken, or both, by firms and workers in the industry to make a positive adjustment to import competition.

(B) Regardless whether an adjustment plan is submitted under paragraph (4) by the petitioner, if the Commission makes an affirmative determination under subsection (b) of this section, any--

- (i) firm in the domestic industry;
- (ii) certified or recognized union or group of workers in the domestic industry;
- (iii) State or local community;
- (iv) trade association representing the domestic industry; or
- (v) any other person or group of persons,

may, individually, submit to the Commission commitments regarding actions such persons and entities intend to take to facilitate positive adjustment to import competition.

(7) Nothing in paragraphs (5) and (6) may be construed to provide immunity under the antitrust laws.

(8) The procedures concerning the release of confidential business information set forth in section 332(g) of the Tariff Act of 1930 [19 U.S.C. 1332(g)] shall apply with respect to information received by the Commission in the course of investigations conducted under this part, part 1 of title III of the North American Free Trade Agreement Implementation Act [19 U.S.C. 3351 et seq.], and title II of the United States-Jordan Free Trade Area

Implementation Act. The Commission may request that parties providing confidential business information furnish non-confidential summaries thereof or, if such parties indicate that the information in the submission cannot be summarized, the reasons why a summary cannot be provided. If the Commission finds that a request for confidentiality is not warranted and if the party concerned is either unwilling to make the information public or to authorize its disclosure in generalized or summarized form, the Commission may disregard the submission.

(b) Investigations and determinations by Commission

(1)(A) Upon the filing of a petition under subsection (a) of this section, the request of the President or the Trade Representative, the resolution of either the Committee on Ways and Means of the House of Representatives or the Committee on Finance of the Senate, or on its own motion, the Commission shall promptly make an investigation to determine whether an article is being imported into the United States in such increased quantities as to be a substantial cause of serious injury, or the threat thereof, to the domestic industry producing an article like or directly competitive with the imported article.

(B) For purposes of this section, the term "substantial cause" means a cause which is important and not less than any other cause.

(2)(A) Except as provided in subparagraph (B), the Commission shall make the determination under paragraph (1) within 120 days (180 days if the petition alleges that critical circumstances exist) after the date on which the petition is filed, the request or resolution is received, or the motion is adopted, as the case may be.

(B) If before the 100th day after a petition is filed under subsection (a)(1) of this section the Commission determines that the investigation is extraordinarily complicated, the Commission shall make the determination under paragraph (1) within 150 days (210 days if the petition alleges that critical circumstances exist) after the date referred to in subparagraph (A).

(3) The Commission shall publish notice of the commencement of any proceeding under this subsection in the Federal Register and shall, within a reasonable time thereafter, hold public hearings at which the Commission shall afford interested parties and consumers an opportunity to be present, to present evidence, to comment on the adjustment plan, if any, submitted under subsection (a) of this section, to respond to the presentations of other parties and consumers, and otherwise to be heard.

(c) Factors applied in making determinations

(1) In making determinations under subsection (b) of this section, the Commission shall take into account all economic factors which it considers relevant, including (but not limited to)--

(A) with respect to serious injury--

- (i) the significant idling of productive facilities in the domestic industry,
- (ii) the inability of a significant number of firms to carry out domestic production operations at a reasonable level of profit, and
- (iii) significant unemployment or underemployment within the domestic industry;

(B) with respect to threat of serious injury--

- (i) a decline in sales or market share, a higher and growing inventory (whether maintained by domestic producers, importers, wholesalers, or retailers), and a downward trend in production, profits, wages, productivity, or employment (or increasing underemployment) in the domestic industry,
- (ii) the extent to which firms in the domestic industry are unable to generate adequate capital to finance the modernization of their domestic plants and equipment, or are unable to maintain existing levels of expenditures for research and development,
- (iii) the extent to which the United States market is the focal point for the diversion of exports of the article concerned by reason of restraints on exports of such article to, or on imports of such article into, third country markets; and

(C) with respect to substantial cause, an increase in imports (either actual or relative to domestic production) and a decline in the proportion of the domestic market supplied by domestic producers.

(2) In making determinations under subsection (b) of this section, the Commission shall--

- (A) consider the condition of the domestic industry over the course of the relevant business cycle, but may not aggregate the causes of declining demand associated with a recession or economic downturn in the United States economy into a single cause of serious injury or threat of injury; and
- (B) examine factors other than imports which may be a cause of serious injury, or threat of serious injury, to the domestic industry.

The Commission shall include the results of its examination under subparagraph (B) in the report submitted by the Commission to the President under subsection (e) of this section.

- (3) The presence or absence of any factor which the Commission is required to evaluate in subparagraphs (A) and (B) of paragraph (1) is not necessarily dispositive of whether an article is being imported into the United States in such increased quantities as to be a substantial cause of serious injury, or the threat thereof, to the domestic industry.
- (4) For purposes of subsection (b) of this section, in determining the domestic industry producing an article like or directly competitive with an imported article, the Commission--
 - (A) to the extent information is available, shall, in the case of a domestic producer which also imports, treat as part of such domestic industry only its domestic production;
 - (B) may, in the case of a domestic producer which produces more than one article, treat as part of such domestic industry only that portion or subdivision of the producer which produces the like or directly competitive article; and
 - (C) may, in the case of one or more domestic producers which produce a like or directly competitive article in a major geographic area of the United States and whose production facilities in such area for such article constitute a substantial portion of the domestic industry in the United States and primarily serve the market in such area, and

where the imports are concentrated in such area, treat as such domestic industry only that segment of the production located in such area.

(5) In the course of any proceeding under this subsection, the Commission shall investigate any factor which in its judgment may be contributing to increased imports of the article under investigation. Whenever in the course of its investigation the Commission has reason to believe that the increased imports are attributable in part to circumstances which come within the purview of subtitles A and B of title VII [19 U.S.C. 1671 et seq., 1673 et seq.] or section 337 [19 U.S.C. 1337] of the Tariff Act of 1930, or other remedial provisions of law, the Commission shall promptly notify the appropriate agency so that such action may be taken as is otherwise authorized by such provisions of law.

(6) For purposes of this section:

(A)(i) The term "domestic industry" means, with respect to an article, the producers as a whole of the like or directly competitive article or those producers whose collective production of the like or directly competitive article constitutes a major proportion of the total domestic production of such article.

(ii) The term "domestic industry" includes producers located in the United States insular possessions.

(B) The term "significant idling of productive facilities" includes the closing of plants or the underutilization of production capacity.

(C) The term "serious injury" means a significant overall impairment in the position of a domestic industry.

(D) The term "threat of serious injury" means serious injury that is clearly imminent.

(d) Provisional relief

(1)(A) An entity representing a domestic industry that produces a perishable agricultural product or citrus product that is like or directly competitive with an imported perishable agricultural product or citrus product may file a request with the Trade Representative for the monitoring of imports of that product under subparagraph (B). Within 21 days after receiving the request, the Trade Representative shall determine if--

- (i) the imported product is a perishable agricultural product or citrus product; and
 - (ii) there is a reasonable indication that such product is being imported into the United States in such increased quantities as to be, or likely to be, a substantial cause of serious injury, or the threat thereof, to such domestic industry.
- (B) If the determinations under subparagraph (A)(i) and (ii) are affirmative, the Trade Representative shall request, under section 332(g) of the Tariff Act of 1930 [19 U.S.C. 1332(g)], the Commission to monitor and investigate the imports concerned for a period not to exceed 2 years. The monitoring and investigation may include the collection and analysis of information that would expedite an investigation under subsection (b) of this section.
- (C) If a petition filed under subsection (a) of this section--
- (i) alleges injury from imports of a perishable agricultural product or citrus product that has been, on the date the allegation is included in the petition, subject to monitoring by the Commission under subparagraph (B) for not less than 90 days; and
 - (ii) requests that provisional relief be provided under this subsection with respect to such imports;
the Commission shall, not later than the 21st day after the day on which the request was filed, make a determination, on the basis of available information, whether increased imports (either actual or relative to domestic production) of the perishable agricultural product or citrus product are a substantial cause of serious injury, or the threat thereof, to the domestic industry producing a like or directly competitive perishable product or citrus product, and whether either--
 - (I) the serious injury is likely to be difficult to repair by reason of perishability of the like or directly competitive agricultural product; or
 - (II) the serious injury cannot be timely prevented through investigation under subsection (b) of this section and action under section 2253 of this title.
- (D) At the request of the Commission, the Secretary of Agriculture shall promptly provide to the Commission any relevant information that the Department of Agriculture may have for purposes of making determinations and findings under this subsection.

(E) Whenever the Commission makes an affirmative preliminary determination under subparagraph (C), the Commission shall find the amount or extent of provisional relief that is necessary to prevent or remedy the serious injury. In carrying out this subparagraph, the Commission shall give preference to increasing or imposing a duty on imports, if such form of relief is feasible and would prevent or remedy the serious injury.

(F) The Commission shall immediately report to the President its determination under subparagraph (C) and, if the determination is affirmative, the finding under subparagraph (E).

(G) Within 7 days after receiving a report from the Commission under subparagraph (F) containing an affirmative determination, the President, if he considers provisional relief to be warranted and after taking into account the finding of the Commission under subparagraph (E), shall proclaim such provisional relief that the President considers necessary to prevent or remedy the serious injury.

(2)(A) When a petition filed under subsection (a) of this section alleges that critical circumstances exist and requests that provisional relief be provided under this subsection with respect to imports of the article identified in the petition, the Commission shall, not later than 60 days after the petition containing the request was filed, determine, on the basis of available information, whether--

(i) there is clear evidence that increased imports (either actual or relative to domestic production) of the article are a substantial cause of serious injury, or the threat thereof, to the domestic industry producing an article like or directly competitive with the imported article; and

(ii) delay in taking action under this part would cause damage to that industry that would be difficult to repair.

(B) If the determinations under subparagraph (A)(i) and (ii) are affirmative, the Commission shall find the amount or extent of provisional relief that is necessary to prevent or remedy the serious injury. In carrying out this subparagraph, the Commission shall give preference to increasing or imposing a duty on imports, if such form of relief is feasible and would prevent or remedy the serious injury.

(C) The Commission shall immediately report to the President its determinations under subparagraph (A)(i) and (ii) and, if the determinations are affirmative, the finding under subparagraph (B).

(D) Within 30 days after receiving a report from the Commission under subparagraph (C) containing an affirmative determination under subparagraph (A)(i) and (ii), the President, if he considers provisional relief to be warranted and after taking into account the finding of the Commission under subparagraph (B), shall proclaim, for a period not to exceed 200 days, such provisional relief that the President considers necessary to prevent or remedy the serious injury. Such relief shall take the form of an increase in, or the imposition of, a duty on imports, if such form of relief is feasible and would prevent or remedy the serious injury.

(3) If provisional relief is proclaimed under paragraph (1)(G) or (2)(D) in the form of an increase, or the imposition of, a duty, the President shall order the suspension of liquidation of all imported articles subject to the affirmative determination under paragraph (1)(C) or paragraph (2)(A), as the case may be, that are entered, or withdrawn from warehouse for consumption, on or after the date of the determination.

(4)(A) Any provisional relief implemented under this subsection with respect to an imported article shall terminate on the day on which--

(i) if such relief was proclaimed under paragraph (1)(G) or (2)(D), the Commission makes a negative determination under subsection (b) of this section regarding injury or the threat thereof by imports of such article;

(ii) action described in section 2253(a)(3)(A) or (C) of this title takes effect under section 2253 of this title with respect to such article;

(iii) a decision by the President not to take any action under section 2253(a) of this title with respect to such article becomes final; or

(iv) whenever the President determines that, because of changed circumstances, such relief is no longer warranted.

(B) Any suspension of liquidation ordered under paragraph (3) with respect to an imported article shall terminate on the day on which provisional relief is terminated under subparagraph (A) with respect to the article.

(C) If an increase in, or the imposition of, a duty that is proclaimed under section 2253 of this title on an imported article is different from a duty increase or imposition that was proclaimed for such an article under this section, then the entry of any such article for which liquidation was suspended under paragraph (3) shall be liquidated at whichever of such rates of duty is lower.

(D) If provisional relief in the form of an increase in, or the imposition of, a duty is proclaimed under this section with respect to an imported article and neither a duty increase nor a duty imposition is proclaimed under section 2253 of this title regarding such article, the entry of any such article for which liquidation was suspended under paragraph (3) may be liquidated at the rate of duty that applied before provisional relief was provided.

(5) For purposes of this subsection:

(A) The term "citrus product" means any processed oranges or grapefruit, or any orange or grapefruit juice, including concentrate.

(B) A perishable agricultural product is any agricultural article, including livestock, regarding which the Trade Representative considers action under this section to be appropriate after taking into account--

(i) whether the article has--

(I) a short shelf life,

(II) a short growing season, or

(III) a short marketing period,

(ii) whether the article is treated as a perishable product under any other Federal law or regulation; and

(iii) any other factor considered appropriate by the Trade Representative.

The presence or absence of any factor which the Trade Representative is required to take into account under Clause (i), (ii), or (iii) is not necessarily dispositive of whether an article is a perishable agricultural product.

(C) The term "provisional relief" means--

(i) any increase in, or imposition of, any duty;

(ii) any modification or imposition of any quantitative restriction on the importation of an article into the United States; or

(iii) any combination of actions under Clauses (i) and (ii).

(e) Commission recommendations

(1) If the Commission makes an affirmative determination under subsection (b)(1) of this section, the Commission shall also recommend the action that would address the serious injury, or threat thereof, to the domestic industry and be most effective in facilitating the efforts of the domestic industry to make a positive adjustment to import competition.

(2) The Commission is authorized to recommend under paragraph (1)--

- (A) an increase in, or the imposition of, any duty on the imported article;
- (B) a tariff-rate quota on the article;
- (C) a modification or imposition of any quantitative restriction on the importation of the article into the United States;
- (D) one or more appropriate adjustment measures, including the provision of trade adjustment assistance under part 2 of this subchapter; or
- (E) any combination of the actions described in subparagraphs (A) through (D).

(3) The Commission shall specify the type, amount, and duration of the action recommended by it under paragraph (1). The limitations set forth in section 2253(e) of this title are applicable to the action recommended by the Commission.

(4) In addition to the recommendation made under paragraph (1), the Commission may also recommend that the President--

- (A) initiate international negotiations to address the underlying cause of the increase in imports of the article or otherwise to alleviate the injury or threat; or
- (B) implement any other action authorized under law that is likely to facilitate positive adjustment to import competition.

(5) For purposes of making its recommendation under this subsection, the Commission shall--

- (A) after reasonable notice, hold a public hearing at which all interested parties shall be provided an opportunity to present testimony and evidence; and
- (B) take into account--

- (i) the form and amount of action described in paragraph (2)(A), (B), and (C) that would prevent or remedy the injury or threat thereof,
- (ii) the objectives and actions specified in the adjustment plan, if any, submitted under subsection (a)(4) of this section,

- (iii) any individual commitment that was submitted to the Commission under subsection (a)(6) of this section,
 - (iv) any information available to the Commission concerning the conditions of competition in domestic and world markets, and likely developments affecting such conditions during the period for which action is being requested, and
 - (v) whether international negotiations may be constructive to address the injury or threat thereof or to facilitate adjustment.
- (6) Only those members of the Commission who agreed to the affirmative determination under subsection (b) of this section are eligible to vote on the recommendation required to be made under paragraph (1) or that may be made under paragraph (3). Members of the Commission who did not agree to the affirmative determination may submit, in the report required under subsection (f) of this section, separate views regarding what action, if any, should be taken under section 2253 of this title.

(f) Report by Commission

- (1) The Commission shall submit to the President a report on each investigation undertaken under subsection (b) of this section. The report shall be submitted at the earliest practicable time, but not later than 180 days (240 days if the petition alleges that critical circumstances exist) after the date on which the petition is filed, the request or resolution is received, or the motion is adopted, as the case may be.
- (2) The Commission shall include in the report required under paragraph (1) the following:
 - (A) The determination made under subsection (b) of this section and an explanation of the basis for the determination.
 - (B) If the determination under subsection (b) of this section is affirmative, the recommendations for action made under subsection (e) of this section and an explanation of the basis for each recommendation.
 - (C) Any dissenting or separate views by members of the Commission regarding the determination and any recommendation referred to in subparagraphs (A) and (B).
 - (D) The findings required to be included in the report under subsection (c)(2) of this section.

(E) A copy of the adjustment plan, if any, submitted under section 2251(b)(4) of this title.

(F) Commitments submitted, and information obtained, by the Commission regarding steps that firms and workers in the domestic industry are taking, or plan to take, to facilitate positive adjustment to import competition.

(G) A description of--

(i) the short- and long-term effects that implementation of the action recommended under subsection (e) of this section is likely to have on the petitioning domestic industry, on other domestic industries, and on consumers, and

 \1\ So in original. Probably should be ``subsection".

(ii) the short- and long-term effects of not taking the recommended action on the petitioning domestic industry, its workers and the communities where production facilities of such industry are located, and on other domestic industries.

(3) The Commission, after submitting a report to the President under paragraph (1), shall promptly make it available to the public (with the exception of the confidential information obtained under subsection (a)(6)(B) of this section and any other information which the Commission determines to be confidential) and cause a summary thereof to be published in the Federal Register.

(g) Expedited consideration of adjustment assistance petitions

If the Commission makes an affirmative determination under subsection (b)(1) of this section, the Commission shall promptly notify the Secretary of Labor and the Secretary of Commerce of the determination. After receiving such notification--

(1) the Secretary of Labor shall give expedited consideration to petitions by workers in the domestic industry for certification for eligibility to apply for adjustment assistance under part 2 of this subchapter; and

- (2) the Secretary of Commerce shall give expedited consideration to petitions by firms in the domestic industry for certification of eligibility to apply for adjustment assistance under part 3 of this subchapter.

(h) Limitations on investigations

- (1) Except for good cause determined by the Commission to exist, no investigation for the purposes of this section shall be made with respect to the same subject matter as a previous investigation under this part, unless 1 year has elapsed since the Commission made its report to the President of the results of such previous investigation.
- (2) No new investigation shall be conducted with respect to an article that is or has been the subject of an action under section 2253(a)(3)(A), (B), (C), or (E) of this title if the last day on which the President could take action under section 2253 of this title in the new investigation is a date earlier than that permitted under section 2253(e)(7) of this title.
- (3)(A) Not later than the date on which the Textiles Agreement enters into force with respect to the United States, the Secretary of Commerce shall publish in the Federal Register a list of all articles that are subject to the Textiles Agreement. An investigation may be conducted under this section concerning imports of any article that is subject to the Textiles Agreement only if the United States has integrated that article into GATT 1994 pursuant to the Textiles Agreement, as set forth in notices published in the Federal Register by the Secretary of Commerce, including the notice published under section 3591 of this title.
- (B) For purposes of this paragraph:
- (i) The term "Textiles Agreement" means the Agreement on Textiles and Clothing referred to in section 3511(d)(4) of this title.
- (ii) The term "GATT 1994" has the meaning given that term in section 3501(1)(B) of this title.

(i) Limited disclosure of confidential business information under protective order

The Commission shall promulgate regulations to provide access to confidential business information under protective order to authorized representatives of interested parties who are parties to an investigation under this section.

Sec. 2253. Action by President after determination of import injury

(a) In general

(1)(A) After receiving a report under section 2252(f) of this title containing an affirmative finding regarding serious injury, or the threat thereof, to a domestic industry, the President shall take all appropriate and feasible action within his power which the President determines will facilitate efforts by the domestic industry to make a positive adjustment to import competition and provide greater economic and social benefits than costs.

(B) The action taken by the President under subparagraph (A) shall be to such extent, and for such duration, subject to subsection (e)(1) of this section, that the President determines to be appropriate and feasible under such subparagraph.

(C) The interagency trade organization established under section 1872(a) of this title shall, with respect to each affirmative determination reported under section 2252(f) of this title, make a recommendation to the President as to what action the President should take under subparagraph (A).

(2) In determining what action to take under paragraph (1), the President shall take into account--

(A) the recommendation and report of the Commission;

(B) the extent to which workers and firms in the domestic industry are--

(i) benefiting from adjustment assistance and other manpower programs, and

(ii) engaged in worker retraining efforts;

- (C) the efforts being made, or to be implemented, by the domestic industry (including the efforts included in any adjustment plan or commitment submitted to the Commission under section 2252(a) of this title) to make a positive adjustment to import competition;
 - (D) the probable effectiveness of the actions authorized under paragraph (3) to facilitate positive adjustment to import competition;
 - (E) the short- and long-term economic and social costs of the actions authorized under paragraph (3) relative to their short- and long-term economic and social benefits and other considerations relative to the position of the domestic industry in the United States economy;
 - (F) other factors related to the national economic interest of the United States, including, but not limited to--
 - (i) the economic and social costs which would be incurred by taxpayers, communities, and workers if import relief were not provided under this part,
 - (ii) the effect of the implementation of actions under this section on consumers and on competition in domestic markets for articles, and
 - (iii) the impact on United States industries and firms as a result of international obligations regarding compensation;
 - (G) the extent to which there is diversion of foreign exports to the United States market by reason of foreign restraints;
 - (H) the potential for circumvention of any action taken under this section;
 - (I) the national security interests of the United States; and
 - (J) the factors required to be considered by the Commission under section 2252(e)(5) of this title.
- (3) The President may, for purposes of taking action under paragraph (1)--
- (A) proclaim an increase in, or the imposition of, any duty on the imported article;
 - (B) proclaim a tariff-rate quota on the article;
 - (C) proclaim a modification or imposition of any quantitative restriction on the importation of the article into the United States;

- (D) implement one or more appropriate adjustment measures, including the provision of trade adjustment assistance under part 2 of this subchapter;
 - (E) negotiate, conclude, and carry out agreements with foreign countries limiting the export from foreign countries and the import into the United States of such article;
 - (F) proclaim procedures necessary to allocate among importers by the auction of import licenses quantities of the article that are permitted to be imported into the United States;
 - (G) initiate international negotiations to address the underlying cause of the increase in imports of the article or otherwise to alleviate the injury or threat thereof;
 - (H) submit to Congress legislative proposals to facilitate the efforts of the domestic industry to make a positive adjustment to import competition;
 - (I) take any other action which may be taken by the President under the authority of law and which the President considers appropriate and feasible for purposes of paragraph (1); and
 - (J) take any combination of actions listed in subparagraphs (A) through (I).
- (4)(A) Subject to subparagraph (B), the President shall take action under paragraph (1) within 60 days (50 days if the President has proclaimed provisional relief under section 2252(d)(2)(D) of this title with respect to the article concerned) after receiving a report from the Commission containing an affirmative determination under section 2252(b)(1) of this title (or a determination under such section which he considers to be an affirmative determination by reason of section 1330(d) of this title).
- (B) If a supplemental report is requested under paragraph (5), the President shall take action under paragraph (1) within 30 days after the supplemental report is received, except that, in a case in which the President has proclaimed provisional relief under section 2252(d)(2)(D) of this title with respect to the article concerned, action by the President under paragraph (1) may not be taken later than the 200th day after the provisional relief was proclaimed.
- (5) The President may, within 15 days after the date on which he receives a report from the Commission containing an affirmative determination under section 2252(b)(1) of this

title, request additional information from the Commission. The Commission shall, as soon as practicable but in no event more than 30 days after the date on which it receives the President's request, furnish additional information with respect to the industry in a supplemental report.

(b) Reports to Congress

- (1) On the day the President takes action under subsection (a)(1) of this section, the President shall transmit to Congress a document describing the action and the reasons for taking the action. If the action taken by the President differs from the action required to be recommended by the Commission under section 2252(e)(1) of this title, the President shall state in detail the reasons for the difference.
- (2) On the day on which the President decides that there is no appropriate and feasible action to take under subsection (a)(1) of this section with respect to a domestic industry, the President shall transmit to Congress a document that sets forth in detail the reasons for the decision.
- (3) On the day on which the President takes any action under subsection (a)(1) of this section that is not reported under paragraph (1), the President shall transmit to Congress a document setting forth the action being taken and the reasons thereof.

(c) Implementation of action recommended by Commission

If the President reports under subsection (b)(1) or (2) of this section that--

- (1) the action taken under subsection (a)(1) of this section differs from the action recommended by the Commission under section 2252(e)(1) of this title; or
- (2) no action will be taken under subsection (a)(1) of this section with respect to the domestic industry;

the action recommended by the Commission shall take effect (as provided in subsection (d)(2) of this section) upon the enactment of a joint resolution described in section 2192(a)(1)(A) of this

title within the 90-day period beginning on the date on which the document referred to in subsection (b)(1) or (2) of this section is transmitted to the Congress.

(d) Time for taking effect of certain relief

- (1) Except as provided in paragraph (2), any action described in subsection (a)(3)(A), (B), or (C) of this section, that is taken under subsection (a)(1) of this section shall take effect within 15 days after the day on which the President proclaims the action, unless the President announces, on the date he decides to take such action, his intention to negotiate one or more agreements described in subsection (a)(3)(E) of this section in which case the action under subsection (a)(3)(A), (B), or (C) of this section shall be proclaimed and take effect within 90 days after the date of such decision.
- (2) If the contingency set forth in subsection (c) of this section occurs, the President shall, within 30 days after the date of the enactment of the joint resolution referred to in such subsection, proclaim the action recommended by the Commission under section 2252(e)(1) of this title.

(e) Limitations on actions

- (1)(A) Subject to subparagraph (B), the duration of the period in which an action taken under this section may be in effect shall not exceed 4 years. Such period shall include the period, if any, in which provisional relief under section 2252(d) of this title was in effect.
- (B)(i) Subject to Clause (ii), the President, after receiving an affirmative determination from the Commission under section 2254(c) of this title (or, if the Commission is equally divided in its determination, a determination which the President considers to be an affirmative determination of the Commission), may extend the effective period of any action under this section if the President determines that--
 - (I) the action continues to be necessary to prevent or remedy the serious injury; and
 - (II) there is evidence that the domestic industry is making a positive adjustment to import competition.

- (ii) The effective period of any action under this section, including any extensions thereof, may not, in the aggregate, exceed 8 years.
- (2) Action of a type described in subsection (a)(3)(A), (B), or (C) of this section may be taken under subsection (a)(1) of this section, under section 2252(d)(1)(G) of this title, or under section 2252(d)(2)(D) of this title only to the extent the cumulative impact of such action does not exceed the amount necessary to prevent or remedy the serious injury.
- (3) No action may be taken under this section which would increase a rate of duty to (or impose a rate) which is more than 50 percent ad valorem above the rate (if any) existing at the time the action is taken.
- (4) Any action taken under this section proclaiming a quantitative restriction shall permit the importation of a quantity or value of the article which is not less than the average quantity or value of such article entered into the United States in the most recent 3 years that are representative of imports of such article and for which data are available, unless the President finds that the importation of a different quantity or value is clearly justified in order to prevent or remedy the serious injury.
- (5) An action described in subsection (a)(3)(A), (B), or (C) of this section that has an effective period of more than 1 year shall be phased down at regular intervals during the period in which the action is in effect.
- (6)(A) The suspension, pursuant to any action taken under this section, of--
- (i) subheadings 9802.00.60 or 9802.00.80 of the Harmonized Tariff Schedule of the United States with respect to an article; and
 - (ii) the designation of any article as an eligible article for purposes of subchapter V of this chapter; shall be treated as an increase in duty.
- (B) No proclamation providing for a suspension referred to in subparagraph (A) with respect to any article may be made by the President, nor may any such suspension be recommended by the Commission under section 2252(e) of this title, unless the Commission, in addition to making an affirmative determination under section 2252(b)(1) of this title, determines in the course of its investigation under section 2252(b) of this title that the serious injury, or threat thereof, substantially caused by imports to the

domestic industry producing a like or directly competitive article results from, as the case may be--

- (i) the application of subheading 9802.00.60 or subheading 9802.00.80 of the Harmonized Tariff Schedule of the United States; or
- (ii) the designation of the article as an eligible article for the purposes of subchapter V of this chapter.

(7)(A) If an article was the subject of an action under subparagraph (A), (B), (C), or (E) of subsection (a)(3) of this section, no new action may be taken under any of those subparagraphs with respect to such article for--

- (i) a period beginning on the date on which the previous action terminates that is equal to the period in which the previous action was in effect, or
- (ii) a period of 2 years beginning on the date on which the previous action terminates, whichever is greater.

(B) Notwithstanding subparagraph (A), if the previous action under subparagraph (A), (B), (C), or (E) of subsection (a)(3) of this section with respect to an article was in effect for a period of 180 days or less, the President may take a new action under any of those subparagraphs with respect to such article if--

- (i) at least 1 year has elapsed since the previous action went into effect; and
- (ii) an action described in any of those subparagraphs has not been taken with respect to such article more than twice in the 5-year period immediately preceding the date on which the new action with respect to such article first becomes effective.

(f) Certain agreements

- (1) If the President takes action under this section other than the implementation \1\ of agreements of the type described in subsection (a)(3)(E) of this section, the President may, after such action takes effect, negotiate agreements of the type described in subsection (a)(3)(E) of this section, and may, after such agreements take effect, suspend or terminate, in whole or in part, any action previously taken.
-

\1\ So in original. Probably should be ``implementation".

- (2) If an agreement implemented under subsection (a)(3)(E) of this section is not effective, the President may, consistent with the limitations contained in subsection (e) of this section, take additional action under subsection (a) of this section.

(g) Regulations

- (1) The President shall by regulation provide for the efficient and fair administration of all actions taken for the purpose of providing import relief under this part.
- (2) In order to carry out an international agreement concluded under this part, the President may prescribe regulations governing the entry or withdrawal from warehouse of articles covered by such agreement. In addition, in order to carry out any agreement of the type described in subsection (a)(3)(E) of this section that is concluded under this part with one or more countries accounting for a major part of United States imports of the article covered by such agreement, including imports into a major geographic area of the United States, the President may issue regulations governing the entry or withdrawal from warehouse of like articles which are the product of countries not parties to such agreement.
- (3) Regulations prescribed under this subsection shall, to the extent practicable and consistent with efficient and fair administration, insure against inequitable sharing of imports by a relatively small number of the larger importers.

Sec. 2254. Monitoring, modification, and termination of action

(a) Monitoring

- (1) So long as any action taken under section 2253 of this title remains in effect, the Commission shall monitor developments with respect to the domestic industry, including the progress and

specific efforts made by workers and firms in the domestic industry to make a positive adjustment to import competition.

- (2) If the initial period during which the action taken under section 2253 of this title is in effect exceeds 3 years, or if an extension of such action exceeds 3 years, the Commission shall submit a report on the results of the monitoring under paragraph (1) to the President and to the Congress not later than the date that is the mid-point of the initial period, and of each such extension, during which the action is in effect.
- (3) In the course of preparing each report under paragraph (2), the Commission shall hold a hearing at which interested persons shall be given a reasonable opportunity to be present, to produce evidence, and to be heard.
- (4) Upon request of the President, the Commission shall advise the President of its judgment as to the probable economic effect on the industry concerned of any reduction, modification, or termination of the action taken under section 2253 of this title which is under consideration.

(b) Reduction, modification, and termination of action

- (1) Action taken under section 2253 of this title may be reduced, modified, or terminated by the President (but not before the President receives the report required under subsection (a)(2)(A) of this section) if the President--
 - (A) after taking into account any report or advice submitted by the Commission under subsection (a) of this section and after seeking the advice of the Secretary of Commerce and the Secretary of Labor, determines, on the basis that either--
 - (i) the domestic industry has not made adequate efforts to make a positive adjustment to import competition, or
 - (ii) the effectiveness of the action taken under section 2253 of this title has been impaired by changed economic circumstances, that changed circumstances warrant such reduction, or termination; or

(B) determines, after a majority of the representatives of the domestic industry submits to the President a petition requesting such reduction, modification, or termination on such basis, that the domestic industry has made a positive adjustment to import competition.

(2) Notwithstanding paragraph (1), the President is authorized to take such additional action under section 2253 of this title as may be necessary to eliminate any circumvention of any action previously taken under such section.

(3) Notwithstanding paragraph (1), the President may, after receipt of a Commission determination under section 3538(a)(4) of this title and consulting with the Committee on Ways and Means of the House of Representatives and the Committee on Finance of the Senate, reduce, modify, or terminate action taken under section 2253 of this title.

(c) Extension of action

(1) Upon request of the President, or upon petition on behalf of the industry concerned filed with the Commission not earlier than the date which is 9 months, and not later than the date which is 6 months, before the date any action taken under section 2253 of this title is to terminate, the Commission shall investigate to determine whether action under section 2253 of this title continues to be necessary to prevent or remedy serious injury and whether there is evidence that the industry is making a positive adjustment to import competition.

(2) The Commission shall publish notice of the commencement of any proceeding under this subsection in the Federal Register and shall, within a reasonable time thereafter, hold a public hearing at which the Commission shall afford interested parties and consumers an opportunity to be present, to present evidence, and to respond to the presentations of other parties and consumers, and otherwise to be heard.

(3) The Commission shall transmit to the President a report on its investigation and determination under this subsection not later than 60 days before the action under section 2253 of this title is to terminate, unless the President specifies a different date.

(d) Evaluation of effectiveness of action

(1) After any action taken under section 2253 of this title has terminated, the Commission shall evaluate the effectiveness of the actions in facilitating positive adjustment by the domestic industry to import competition, consistent with the reasons set out by the President in the report submitted to the Congress under section 2253(b) of this title.

(2) During the course of the evaluation conducted under paragraph (1), the Commission shall, after reasonable public notice, hold a hearing on the effectiveness of the action. All interested persons shall have the opportunity to attend such hearing and to present evidence or testimony at such hearing.

(3) A report on the evaluation made under paragraph (1) and the hearings held under paragraph (2) shall be submitted by the Commission to the President and to the Congress by no later than the 180th day after the day on which the actions taken under section 2253 of this title terminated.

(e) Other provisions

(1) Action by the President under this part may be taken without regard to the provisions of section 2136(a) of this title but only after consideration of the relation of such actions to the international obligations of the United States.

(2) If the Commission treats as the domestic industry production located in a major geographic area of the United States under section 2252(c)(4)(C) of this title, then the President shall take into account the geographic concentration of domestic production and of imports in that area in taking any action authorized under paragraph (1).

ภาคผนวก ง

COUNCIL REGULATION (EC) No 3285/94 of 22 December 1994 on the common rules for imports and repealing Regulation (EC) No 518/94

THE COUNCIL OF THE EUROPEAN UNION,

Having regard to the Treaty establishing the European Community, and in particular Article 113 thereof,

Having regard to the instruments establishing the common organization of agricultural markets and the instruments concerning processed agricultural products, in particular in so far as they provide for derogation from the general principle that quantitative restrictions or measures having equivalent effect may be replaced solely by the measures provided for in the said instruments,

Having regard to the proposal from the Commission,

Having regard to the opinion of the European Parliament, (1)

Whereas the common commercial policy should be based on uniform principles; whereas Council Regulation (EC) No 518/94 of 7 March 1994 on common rules for imports and repealing Regulation (EEC) No 288/82 (2) is an important part of the policy;

Whereas due account was taken when Regulation (EC) No 518/94 was adopted from the Community's international obligations, particularly those deriving from Article XIX of the General Agreement on Tariffs and Trade (GATT);

Whereas the completion of the Uruguay Round has led to the foundation of the World Trade Organization (WTO); whereas Annex 1A to the Agreement establishing the WTO contains inter alia the General Agreement on Tariffs and Trade 1994 (GATT 1994) and an Agreement on Safeguards;

Whereas the Agreement on Safeguard meets the need to clarify and reinforce the disciplines of GATT 1994, and specifically those of Article XIX; whereas that Agreement requires the elimination of Safeguard Measure which escape those rules, such as voluntary export restraints, orderly marketing arrangements and any other similar import or export arrangements;

Whereas the Agreement on Safeguards also covers ECSC products; whereas the common rules for imports, especially as regards Safeguard Measure, therefore also applies to those products

without prejudice to any possible measures to apply an agreement specifically concerning ECSC products;

Whereas in the light of these new multilateral rules the common rules for imports should be made clearer and if necessary amended, particularly where the application of Safeguard Measure is concerned;

Whereas the starting point for the common rules for imports is liberalization of imports, namely the absence of any quantitative restrictions;

Whereas the Commission should be informed by the Member States of any danger created by trends in imports which might call for Community surveillance or the application of Safeguard Measure;

Whereas in such instances the Commission should examine the terms and conditions under which imports occur, the trend in imports, the various aspects of the economic and trade situations and, where appropriate, the measures to be applied;

Whereas if Community surveillance is applied, release for free circulation of the products concerned should be made subject to presentation of an import document meeting uniform criteria; whereas that document should, on simple application by the importer, be endorsed by the authorities of the Member States within a certain period but without the importer thereby acquiring any right to import; whereas the document should therefore be valid only during such period as the import rules remain unchanged;

Whereas the Member States and the Commission should exchange the information resulting from Community surveillance as fully as possible;

Whereas it falls to the Commission and the Council to adopt the Safeguard Measure required by the interests of the Community; whereas those interests should be considered as a whole and should in particular encompass the interest of Community producers, users and consumers;

Whereas Safeguard Measure against a Member of the WTO may be considered only if the product in question is imported into the Community in such greatly increased quantities and on such terms or conditions as to cause, or threaten to cause, serious injury to Community producers of like or directly competing products, unless international obligations permit derogation from this rule;

Whereas the terms 'serious injury', 'threat of serious injury' and 'Community producers' should be defined and more precise criteria for determining injury be established;

Whereas an investigation must precede the application of any safeguard measure, subject to the reservation that the Commission be allowed in urgent cases to apply provisional measures;

Whereas there should be more detailed provisions on the opening of investigations, the checks and inspections required, access by exporter countries and interested parties to the information gathered, hearings for the parties involved and the opportunities for those parties to submit their views;

Whereas the provisions on investigations introduced by this Regulation are without prejudice to Community or national rules concerning professional secrecy;

Whereas it is also necessary to set time limits for the initiation of investigations and for determinations as to whether or not measures are appropriate, with a view to ensuring that such determinations are made quickly, in order to increase legal certainty for the economic operators concerned;

Whereas in cases in which Safeguard Measure take the form of a quota the level of the latter should be set in principle no lower than the average level of imports over a representative period of at least three years;

Whereas in cases in which a quota is allocated among supplier countries each country's quota may be determined by agreement with the countries themselves or by taking as a reference the level of imports over a representative period; whereas derogations from these rules should nevertheless be possible where there is serious injury and a disproportionate increase in imports, provided that due consultation under the auspices of the WTO Committee on Safeguards takes place;

Whereas the maximum duration of Safeguard Measure should be determined and specific provisions regarding extension, progressive liberalization and reviews of such measures be laid down;

Whereas the circumstances in which products originating in a developing country Member of the WTO should be exempt from Safeguard Measure should be established;

Whereas surveillance or Safeguard Measure confined to one or more regions of the Community may prove more suitable than measures applying to the whole Community; whereas, however, such measures should be authorized only exceptionally and where no alternative exists; whereas it

is necessary to ensure that such measures are temporary and cause the minimum of disruption to the operation of the internal market;

Whereas in the interests of uniformity in rules for imports, the formalities to be carried out by importers should be simplified and made identical regardless of the place where the goods clear customs; whereas it is therefore desirable to provide that any formalities should be carried out using forms corresponding to the specimen annexed to the Regulation;

Whereas import documents issued in connection with Community surveillance measures should be valid throughout the Community irrespective of the Member State of issue;

Whereas the textile products covered by Council Regulation (EC) No 517/94 of 7 March 1994 on common rules for imports of textile products from certain third countries not covered by bilateral agreements, protocols or other arrangements, or by other specific Community import rules (3) are subject to special treatment at Community and international level, except for the products listed in Annex II which are integrated into GATT 1994; whereas they should therefore be excluded from the scope of this Regulation;

Whereas the provisions of this Regulation are applicable without prejudice to Articles 77, 81, 244, 249 and 280 of the Act of Accession of Spain and Portugal;

Whereas national restrictions with respect to products falling under the ECSC Treaty will be progressively dismantled in accordance with the provisions of the WTO;

Whereas Regulation (EC) No 518/94 should consequently be repealed,

HAS ADOPTED THIS REGULATION

TITLE I General principles

Article 1

1. This Regulation applies to imports of products originating in third countries, except for:
- textile products covered by Regulation (EC) No 517/94, other than the products listed in Annex II in so far as those products originate in a country which is a member of the WTO,
 - the products originating in certain third countries listed in Council Regulation (EC) No 519/94 on common rules for imports from certain third countries (4).

2. The products referred to in paragraph 1 shall be freely imported into the Community and accordingly, without prejudice to the Safeguard Measure which may be taken under Title V, shall not be subject to any quantitative restrictions.

TITLE II Community information and consultation procedure

Article 2

The Commission shall be informed by the Member States should trends in imports appear to call for surveillance or Safeguard Measure. This information shall contain the evidence available, as determined on the basis of the criteria laid down in Article 10. The Commission shall immediately pass this information on to all the Member States.

Article 3

Consultations may be held either at the request of a Member State or on the initiative of the Commission. They shall take place within eight working days of the Commission receiving the information provided for in Article 2 and, in any event, before the introduction of any Community surveillance or safeguard measure.

Article 4

1. Consultation shall take place within an Advisory Committee, hereinafter called 'the Committee', made up of representatives of each Member State with a representative of the Commission as chairman.

2. The Committee shall meet when convened by its chairman. He shall provide the Member States with all relevant information as promptly as possible.

3. Consultations shall cover in particular:

- terms and conditions of import, import trends and the various aspects of the economic and commercial situation with regard to the product in question,
- the measures, if any, to be taken.

4. Consultations may be conducted in writing if necessary. The Commission shall in this event inform the Member States, which may express their opinion or request oral consultations within a period of five to eight working days, to be decided by the Commission.

TITLE III Community investigation procedure

Article 5

1. Without prejudice to Article 8, the Community investigation procedure shall be implemented before any safeguard measure is applied.
2. Using as a basis the factors described in Article 10, the investigation shall seek to determine whether imports of the product in question are causing or threatening to cause serious injury to the Community producers concerned.
3. The following definitions shall apply:
 - (a) 'serious injury' means a significant overall impairment in the position of Community producers,
 - (b) 'threat of serious injury' means serious injury that is clearly imminent;
 - (c) 'Community producers' means the producers as a whole of the like or directly competing products operating within the territory of the Community, or those whose collective output of the like or directly competing products constitutes a major proportion of the total Community production of those products.

Article 6

1. Where after consultations referred to in Article 3, it is apparent to the Commission that there is sufficient evidence to justify the initiation of an investigation, the Commission shall:
 - (a) initiate an investigation within one month of receipt of information from a Member State and publish a notice in the Official Journal of the European Communities; such notice shall give a summary of the information received, and stipulate that all relevant information is to be communicated to the Commission; it shall state the period within which interested parties may make known their views in writing and submit information, if such views and information are to be taken into account during the investigation; it shall also state the period within which

interested parties may apply to be heard orally by the Commission in accordance with paragraph 4;

(b) commence the investigation, acting in cooperation with the Member States.

2. The Commission shall seek all information it deems to be necessary and, where it considers it appropriate, after consulting the Committee, endeavour to check this information with importers, traders, agents, producers, trade associations and organizations.

The Commission shall be assisted in this task by staff of the Member State on whose territory these checks are being carried out, provided that Member State so wishes.

Interested parties which have come forward pursuant to paragraph 1 (a) and representatives of the exporting country may, upon written request, inspect all information made available to the Commission in connection with the investigation other than internal documents prepared by the authorities of the Community or its Member States, provided that that information is relevant to the presentation of their case and not confidential within the meaning of Article 9 and that it is used by the Commission in the investigation.

Interested parties which have come forward may communicate their views on the information in question to the Commission; those views may be taken into consideration where they are backed by sufficient evidence.

3. The Member States shall supply the Commission, at its request and following procedures laid down by it, with the information at their disposal on developments in the market of the product being investigated.

4. The Commission may hear the interested parties. Such parties must be heard where they have made a written application within the period laid down in the notice published in the Official Journal of the European Communities, showing that they are actually likely to be affected by the outcome of the investigation and that there are special reasons for them to be heard orally.

5. When information is not supplied within the time limits set by this Regulation or by the Commission pursuant to this Regulation, or the investigation is significantly impeded, findings may be made on the basis of the facts available. Where the Commission finds that any interested party or third party has supplied it with false or misleading information, it shall disregard the information and may make use of facts available.

6. Where it appears to the Commission, after the consultation referred to in Article 3, that there is insufficient evidence to justify an investigation, it shall inform the Member States of its decision within one month of receipt of the information from the Member States.

Article 7

1. At the end of the investigation, the Commission shall submit a report on the results to the Committee.
2. Where the Commission considers, within nine months of the initiation of the investigation, that no Community surveillance or Safeguard Measure are necessary, the investigation shall be terminated within a month, the Committee having first been consulted. The decision to terminate the investigation, stating the main conclusions of the investigation and a summary of the reasons therefor, shall be published in the Official Journal of the European Communities.
3. If the Commission considers that Community surveillance or Safeguard Measure are necessary, it shall take the necessary decisions in accordance with Titles IV and V, no later than nine months from the initiation of the investigation. In exceptional circumstances, this time limit may be extended by a further maximum period of two months; the Commission shall then publish a notice in the Official Journal of the European Communities setting forth the duration of the extension and a summary of the reasons therefor.

Article 8

1. The provisions of this Title shall not preclude the use, at any time, of surveillance measures in accordance with Articles 11 to 15 or provisional Safeguard Measure in accordance with Articles 16, 17 and 18.

Provisional Safeguard Measure shall be applied:

- in critical circumstances where delay would cause damage which it would be difficult to repair, making immediate action necessary, and
- where a preliminary determination provides clear evidence that increased imports have caused or are threatening to cause serious injury.

2. The duration of such measures shall not exceed 200 days.

3. Provisional Safeguard Measure should take the form of an increase in the existing level of customs duty (whether the latter is zero or higher) if such action is likely to prevent or repair the serious injury.

4. The Commission shall immediately conduct whatever investigation measures are still necessary.

5. Should the provisional Safeguard Measure be repealed because no serious injury or threat of serious injury exists, the customs duties collected as a result of the provisional measures shall be automatically refunded as soon as possible. The procedure laid down in Article 235 et seq of Council Regulation (EEC) No 2913/92 of 12 October 1992 establishing the Community Customs Code (5) shall apply.

Article 9

1. Information received pursuant to this Regulation shall be used only for the purpose for which it was requested.

2. (a) Neither the Council, nor the Commission, nor the Member States, nor the officials of any of these shall reveal any information of a confidential nature received pursuant to this Regulation, or any information provided on a confidential basis without specific permission from the supplier of such information.

(b) Each request for confidentiality shall state the reasons why the information is confidential.

However, if it appears that a request for confidentiality is unjustified and if the supplier of the information wishes neither to make it public nor to authorize its disclosure in general terms or in the form of a summary, the information concerned may be disregarded.

3. Information shall in any case be considered to be confidential if its disclosure is likely to have a significantly adverse effect upon the supplier or the source of such information.

4. The preceding paragraphs shall not preclude reference by the Community authorities to general information and in particular to reasons on which decisions taken pursuant to this Regulation are based. The said authorities shall, however, take into account the legitimate interest of legal and natural persons concerned that their business secrets should not be divulged.

Article 10

1. Examination of the trend of imports, of the conditions in which they take place and of serious injury or threat of serious injury to Community producers resulting from such imports shall cover in particular the following factors:

(a) the volume of imports, in particular where there has been a significant increase, either in absolute terms or relative to production or consumption in the Community;

(b) the price of imports, in particular where there has been a significant price undercutting as compared with the price of a like product in the Community;

(c) the consequent impact on Community producers as indicated by trends in certain economic factors such as:

- production,
- capacity utilization,
- stocks,
- sales,
- market share,
- prices (i. e. depression of prices or prevention of price increases which would normally have occurred),
- profits,
- return on capital employed,
- cash flow,
- employment;

(d) factors other than trends in imports which are causing or may have caused injury to the Community producers concerned.

2. Where a threat of serious injury is alleged, the Commission shall also examine whether it is clearly foreseeable that a particular situation is likely to develop into actual injury. In this regard account may be taken of factors such as:

(a) the rate of increase of the exports to the Community;

(b) export capacity in the country of origin or export, as it stands or is likely to be in the foreseeable future, and the likelihood that that capacity will be used to export to the Community.

TITLE IV Surveillance

Article 11

1. Where the trend in imports of a product originating in a third country covered by this Regulation threatens to cause injury to Community producers, and where the interests of the Community so require, import of that product may be subject, as appropriate, to:

(a) retrospective Community surveillance carried out in accordance with the provisions laid down in the decision referred to in paragraph 2,

(b) prior Community surveillance carried out in accordance with Article 12.

2. The decision to impose surveillance shall be taken by the Commission according to the procedure laid down in Article 16 (7) and (8).

3. The surveillance measures shall have a limited period of validity. Unless otherwise provided, they shall cease to be valid at the end of the second six-month period following the six months in which the measures were introduced.

Article 12

1. Products under prior Community surveillance may be put into free circulation only on production of an import document. Such document shall be endorsed by the competent authority designated by Member States, free of charge, for any quantity requested and within a maximum of five working days of receipt by the national competent authority of a declaration by any Community importer, regardless of his place of business in the Community. This declaration shall be deemed to have been received by the national competent authority no later than three working days after submission, unless it is proven otherwise.

2. The import document and the declaration by the importer shall be made out on a form corresponding to the model in Annex I.

Additional information to that provided for in the aforementioned form may be required. Such information shall be specified in the decision to impose surveillance.

3. The import document shall be valid throughout the Community, regardless of the Member State of issue.

4. A finding that the unit price at which the transaction is effected exceeds that indicated in the import document by less than 5 % or that the total value or quantity of the products presented for import exceeds the value or quantity given in the import document by less than 5 % shall not

preclude the release for free circulation of the product in question. The Commission, having heard the opinions expressed in the Committee and taking account of the nature of the products and other special features of the transactions concerned, may fix a different percentage, which, however, should not normally exceed 10 %.

5. Import documents may be used only for such time as arrangements for liberalization of imports remain in force in respect of the transactions concerned. Such import documents may not in any event be used beyond the expiry of a period which shall be laid down at the same time and by means of the same procedure as the imposition of surveillance, and shall take account of the nature of the products and other special features of the transactions.

6. Where the decision taken pursuant to Article 11 so requires, the origin of products under Community surveillance must be proved by a certificate of origin. This paragraph shall not affect other provisions concerning the production of any such certificate.

7. Where the product under prior Community surveillance is subject to regional Safeguard Measure in a Member State, the import authorization granted by that Member State may replace the import document.

Article 13

Where import of a product has not been made subject to prior Community surveillance within eight working days of the end of consultations, the Commission, in accordance with Article 18, may introduce surveillance confined to imports into one or more regions of the Community.

Article 14

1. Products under regional surveillance may be put into free circulation in the region concerned only on production of an import document. Such document shall be endorsed by the competent authority designated by the Member State(s) concerned, free of charge, for any quantity requested and within a maximum of five working days of receipt by the national competent authority of a declaration by any Community importer, regardless of his place of business in the Community. This declaration shall be deemed to have been received by the national competent authority no later than three working days after submission, unless it is proven otherwise. Import documents

may be used only for such time as arrangements for imports remain liberalized in respect of the transactions concerned.

2. The import document and the declaration by the importer shall be made out on a form corresponding to the model in Annex I.

Additional information to that provided in the aforementioned form may be required. Such particulars shall be specified in the decision to impose surveillance.

Article 15

1. Member States shall communicate to the Commission within the first 10 days of each month in the case of Community or regional surveillance:

(a) in the case of prior surveillance, details of the sums of money (calculated on the basis of cif prices) and quantities of goods in respect of which import documents were issued or endorsed during the preceding period;

(b) in every case, details of imports during the period preceding the period referred to in subparagraph (a).

The information supplied by Member States shall be broken down by product and by country.

Different provisions may be laid down at the same time and by the same procedure as the surveillance arrangements.

2. Where the nature of the products or special circumstances so require, the Commission may, at the request of a Member State or on its own initiative, amend the timetables for submitting this information.

3. The Commission shall inform the Member States accordingly.

TITLE V Safeguard Measure

Article 16

1. Where a product is imported into the Community in such greatly increased quantities and/or on such terms or conditions as to cause, or threaten to cause, serious injury to Community producers, the Commission, in order to safeguard the interests of the Community, may, acting at the request of a Member State or on its own initiative:

(a) limit the period of validity of import documents within the meaning of Article 12 to be endorsed after the entry into force of this measure;

(b) alter the import rules for the product in question by making its release for free circulation conditional on production of an import authorization, the granting of which shall be governed by such provisions and subject to such limits as the Commission shall lay down.

The measures referred to in (a) and (b) shall take effect immediately.

2. As regards Members of the WTO, the measures referred to in paragraph 1 shall be taken only when the two conditions indicated in the first subparagraph of that paragraph are met.

3. (a) If establishing a quota, account shall be taken in particular of:

- the desirability of maintaining, as far as possible, traditional trade flows,
- the volume of goods exported under contracts concluded on normal terms and conditions before the entry into force of a safeguard measure within the meaning of this Title, where such contracts have been notified to the Commission by the Member State concerned,
- the need to avoid jeopardizing achievement of the aim pursued in establishing the quota.

(b) Any quota shall not be set lower than the average level of imports over the last three representative years for which statistics are available unless a different level is necessary to prevent or remedy serious injury.

4. (a) In cases in which a quota is allocated among supplier countries, allocation may be agreed with those of them having a substantial interest in supplying the product concerned for import into the Community.

Failing this, the quota shall be allocated among the supplier countries in proportion to their share of imports into the Community of the product concerned during a previous representative period, due account being taken of any specific factors which may have affected or may be affecting the trade in the product.

(b) Provided that its obligation to see that consultations are conducted under the auspices of the WTO Committee on Safeguards is not disregarded, the Community may nevertheless depart from this method of allocation in case of serious injury if imports originating in one or more supplier countries have increased in disproportionate percentage in relation to the total increase of imports of the product concerned over a previous representative period.

5. (a) The measures referred to in this Article shall apply to every product which is put into free circulation after their entry into force. In accordance with Article 18 they may be confined to one or more regions of the Community.

(b) However, such measures shall not prevent the release for free circulation of products already on their way to the Community provided that the destination of such products cannot be changed and that those products which, pursuant to Articles 11 and 12, may be put into free circulation only in production of an import document are in fact accompanied by such a document.

6. Where intervention by the Commission has been requested by a Member State, the Commission shall take a decision within a maximum of five working days of receipt of such a request.

7. Any decision taken by the Commission pursuant to this Article shall be communicated to the Council and to the Member States. Any Member State may, within one month following the day of such communication, refer the decision to the Council.

8. If a Member State refers the Commission's decision to the Council, the Council, acting by a qualified majority, may confirm, amend or revoke that decision.

If, within three months of the referral of the matter to the Council, the Council has not taken a decision, the decision taken by the Commission shall be deemed revoked.

Article 17

Where the interests of the Community so require, the Council, acting by a qualified majority on a proposal from the Commission drawn up in accordance with the terms of Title III, may adopt appropriate measures to prevent a product being imported into the Community in such greatly increased quantities and/or on such terms or conditions as to cause, or threaten to cause, serious injury to Community producers of like or directly competing products.

Article 16

(2), (3), (4) and (5) shall apply.

Article 18

Where it emerges, primarily on the basis of the factors referred to in Article 10, that the conditions laid down for the adoption of measures pursuant to Articles 11 and 16 are met in one or more regions of the Community, the Commission, after having examined alternative solutions, may exceptionally authorize the application of surveillance or Safeguard Measure limited to the region(s) concerned if it considers that such measures applied at that level are more appropriate than measures applied throughout the Community.

These measures must be temporary and must disrupt the operation of the internal market as little as possible.

The measures shall be adopted in accordance with the provisions laid down in Articles 11 and 16 respectively.

Article 19

No safeguard measure may be applied to a product originating in a developing country Member of the WTO as long as that country's share of Community imports of the product concerned does not exceed 3 %, provided that developing country Members with less than a 3 % import share collectively account for not more than 9 % of total Community imports of the product concerned.

Article 20

1. The duration of Safeguard Measure must be limited to the period of time necessary to prevent or remedy serious injury and to facilitate adjustment on the part of Community producers. The period should not exceed four years, including the duration of any provisional measure.

2. Such initial period may be extended, except in the case of the measures referred to in Article 16 (4) (b), provided it is determined that:

- the safeguard measure continues to be necessary to prevent or remedy serious injury,
- and there is evidence that Community producers are adjusting.

3. Extensions shall be adopted in accordance with the terms of Title III and using the same producers as the initial measures. A measure so extended shall not be more restrictive than it was at the end of the initial period.

4. If the duration of the measure exceeds one year, the measure must be progressively liberalized at regular intervals during the period of application, including the period of extension.

5. The total period of application of a safeguard measure, including the period of application of any provisional measures, the initial period of application and any prorogation thereof, may not exceed eight years.

Article 21

1. While any surveillance or safeguard measure applied in accordance with Titles IV and V is in operation, consultations shall be held within the Committee, either at the request of a Member State or on the initiative of the Commission. If the duration of a safeguard measure exceeds three years, the Commission shall seek such consultations no later than the mid-point of the period of application of that measure. The purpose of such consultations shall be:

- (a) to examine the effects of the measure;
- (b) to determine whether and in what manner it is appropriate to accelerate the pace of liberalization;
- (c) to ascertain whether its application is still necessary.

2. Where, as a result of the consultations referred to in paragraph 1, the Commission considers that any surveillance or safeguard measure referred to in Articles 11, 13, 16, 17 and 18 should be revoked or amended, it shall proceed as follows:

- (a) where the measure was enacted by the Council, the Commission shall propose to the Council that it be revoked or amended. The Council shall act by a qualified majority;
- (b) in all other cases, the Commission shall amend or revoke Community safeguard and surveillance measures.

Where the decision relates to regional surveillance measures, it shall apply from the sixth day following that of its publication in the Official Journal of the European Communities.

Article 22

1. Where imports of a product have already been subject to a safeguard measure no further such measure shall be applied to that product until a period equal to the duration of the previous measure has elapsed. Such period shall not be less than two years.

2. Notwithstanding paragraph 1, a safeguard measure of 180 days or less may be reimposed for a product if:

- (a) at least one year has elapsed since the date of introduction of a safeguard measure on the import of that product; and
- (b) such a safeguard measure has not been applied to the same product more than twice in the five-year period immediately preceding the date of introduction of the measure.

TITLE VI Final provisions

Article 23

Where the interests of the Community so require, the Council, acting by a qualified majority on a proposal from the Commission, may adopt appropriate measures to allow the rights and obligations of the Community or of all its Member States, in particular those relating to trade in commodities, to be exercised and fulfilled at international level.

Article 24

1. This Regulation shall not preclude the fulfilment of obligations arising from special rules contained in agreements concluded between the Community and third countries.

2. (a) Without prejudice to other Community provisions, this Regulation shall not preclude the adoption or application by Member States:

- (i) of prohibitions, quantitative restrictions or surveillance measures on grounds of public morality, public policy or public security; the protection of health and life of humans, animals or plants, the protection of national treasures possessing artistic, historic or archaeological value, or the protection of industrial and commercial property;
- (ii) of special formalities concerning foreign exchange;

(iii) of formalities introduced pursuant to international agreements in accordance with the Treaty.

(b) The Member States shall inform the Commission of the measures or formalities they intend to introduce or amend in accordance with this paragraph. In the event of extreme urgency, the national measures or formalities in question shall be communicated to the Commission immediately upon their adoption.

Article 25

1. This Regulation shall be without prejudice to the operation of the instruments establishing the common organization of agricultural markets or of Community or national administrative provisions derived therefrom or of the specific instruments applicable to goods resulting from the processing of agricultural products; it shall operate by way of complement to those instruments.

2. However, in the case of products covered by the instruments referred to in paragraph 1, Articles 11 to 15 and 22 shall not apply to those in respect of which the Community rules on trade with third countries require the production of a licence or other import document.

Articles 16, 18 and 21 to 24 shall not apply to those products in respect of which such rules provide for the application of quantitative import restrictions.

Article 26

1. Residual national restrictions relating to products covered by the ECSC Treaty shall be progressively dismantled in accordance with the provisions of the WTO.

2. Until 31 December, Spain and Portugal may maintain the quantitative restrictions on agricultural products referred to in Articles 77, 81, 244, 249 and 280 of the Act of Accession.

Article 27

Regulation (EC) No 518/94 is hereby repealed. References to the repealed Regulation shall be understood as referring to this Regulation.

Article 28

This Regulation shall enter into force on 1 January องค์การการค้าโลก.

This Regulation shall be binding in its entirety and directly applicable in all Member States.

Done at Brussels, 22 December 1994.

For the Council

The President

H. SEEHOFER

(1) Opinion delivered on 14 December 1994 (not yet published in the Official Journal).(2) OJ No L 67, 10. 3. 1994, p. 77.(3) OJ No L 67, 10. 3. 1994, p. 1.(4) OJ No L 67, 10. 3. 1994, p. 89.(5) OJ No L 302, 19. 10. 1992, p. 1.

ANNEX I

List of particulars to be given in the boxes of the surveillance document SURVEILLANCE DOCUMENT

1. Applicant

(name, full address, country)

2. Registration No

3. Consignor (name, address, country)

4. Competent authorities of issue

(name and address)

5. Declarant (name and address)

6. Last day of validity

7. Country of origin

8. Country of consignment

9. Proposed place and date of importation

10. Reference to Regulation (EC) which imposed surveillance

11. Description of goods, marks and numbers, number and kind of packages

12. Goods code (CN)

13. Gross mass (kg)

14. Net mass (kg)

15. Additional units

16. Cif value EC frontier in ecu

17. Further particulars

18. Certification by the applicant:

I, the undersigned, certify that the information provided in this application is true and given in good faith.

Date and place

(signature)(stamp)

19. Stamp of the competent authorities

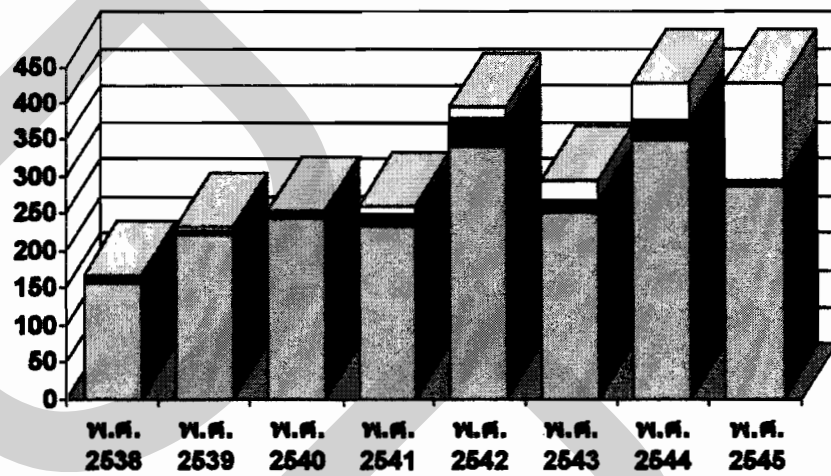
Date

(signature)(stamp)

Original for the applicant

Copy for the competent authorities

ภาคผนวก ฉ
คดีเกี่ยวกับการเยียวยาทางการค้าระหว่างประเทศ

■ การตอบโต้การทุ่มตลาด ■ การตอบโต้การอุดหนุน □ มาตรการปกป้อง

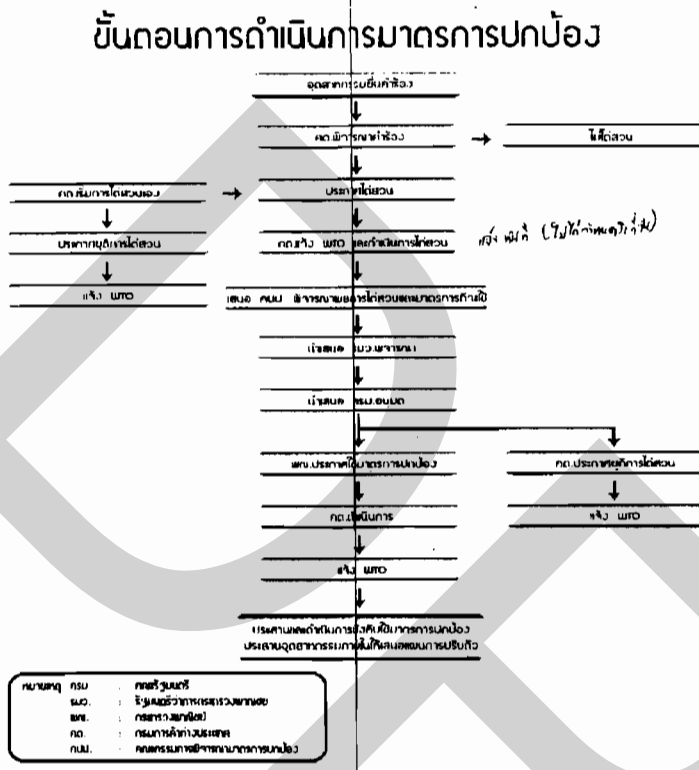
แหล่ง Willkie Farr & Gallagher's Presentation for Georgetown University Center 11 March 2004

ภาคผนวก ข

บทสัมภาษณ์กับคุณอุบล มลิตา นักวิชาการพาณิชย์ 8 และคุณสุพัฒน์ สระน้อย นักวิชาการพาณิชย์ 5 สำนักมาตรการปกป้องและตอบโต้ทางการค้า กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ วันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2549 เวลา 10.00 น.

1. ตั้งแต่มีประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ได้มีการไต่สวนและบังคับใช้มาตรการปกป้องกับสินค้านำเข้าหรือไม่?
ตั้งแต่มีประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2542 ยังไม่มีการบังคับใช้มาตรการปกป้องเลย แต่เคยมีการร้องขอเพื่อให้มีการบังคับใช้มาตรการปกป้อง 2 – 3 ราย แต่หลังจากที่ได้มีการเริ่มต้นกระบวนการไต่สวนเพื่อวินิจฉัยความเสียหายปรากฏว่าความเสียหายไม่ได้เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น โดยหลักการแล้ว การบังคับใช้มาตรการปกป้องจะมีขึ้นต่อเมื่อมีการนำเข้าสินค้าเพิ่มขึ้นอย่างมาก และอุตสาหกรรมภายใต้ได้รับความเสียหายซึ่งเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น ในการวินิจฉัยความเสียหายก็จะดูปัจจัยทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ในประกาศฉบับนี้
2. มาตรการปกป้องสามารถที่จะถูกบังคับใช้ตั้งแต่เมื่อไร?
เริ่มแรก ก็จะมีกระบวนการไต่สวนต่อเมื่ออุตสาหกรรมภายในร้องขอโดยการยื่นคำร้องขอต่อกรมการค้าต่างประเทศ ซึ่งก็จะมีแบบคำร้องขอ ในขณะนี้ แบบคำร้องกำลังอยู่ในระหว่างการปรับปรุง เพื่อให้สามารถรองรับเอฟทีเอ (FTA) ที่เกิดขึ้น หลังจากที่ได้มีการพิจารณาคำร้องแล้ว และถ้าคำร้องมีมูล ทางกรมการค้าต่างประเทศก็จะเริ่มการไต่สวน ซึ่งก็จะมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมา ตามประกาศฉบับนี้ ปลัดกระทรวงพาณิชย์เป็นประธานคณะกรรมการ การบังคับใช้มาตรการปกป้องจะเกิดขึ้นได้เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยว่าการนำเข้าสินค้าได้มีการเพิ่มขึ้นอย่างมาก และอุตสาหกรรมภายในได้รับความเสียหายตามปัจจัยในการวินิจฉัยความเสียหายตามที่องค์การการค้าโลกกำหนด ซึ่งก็มีการพิสูจน์ตาม 8 ปัจจัย และมีความสัมพันธ์ระหว่างความเสียหายที่เกิดขึ้นและการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น

3. กระบวนการสำหรับการไต่สวนเพื่อนำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้มีอะไรบ้าง?
 เป็นไปตามรูปในแผ่นพับตามที่ปรากฏข้างล่างนี้

มาตรการปกป้อง
การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น
(Safeguard Measure)

DEPARTMENT OF FOREIGN TRADE

กรมการค้าต่างประเทศ
 กระทรวงพาณิชย์
 www.dft.moc.go.th

กระบวนการเริ่มตั้งแต่มีการยื่นคำร้องต่อกรมการค้าต่างประเทศ ถ้ามีมูล ก็จะมีการพิจารณาไต่สวน ในการไต่สวนนั้น ก็จะมีการประกาศไต่สวน ซึ่งก็จะมีการลงหนังสือพิมพ์เพื่อให้มีผู้มีส่วนได้เสียได้รับรู้ นอกจากจะมีการลงในราชกิจจานุเบกษา ก็จะมีการลงในหนังสือพิมพ์ วารสารต่างๆ เพื่อให้คนทั่วไปได้รับรู้ เพื่อให้ประเทศผู้ส่งออกซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียได้รับทราบ โดยจะมีการแจ้งองค์การการค้าโลก ซึ่งทางองค์การการค้าโลกจะเรียนให้ประเทศสมาชิกได้รับทราบ องค์การการค้าโลกได้กำหนดไว้ว่าให้มีการแจ้งโดยทันที แต่ก็ไม่ได้มีการบอกวาทักัน แต่ก็เป็นที่เข้าใจว่าเป็น “immediately upon initiation”

4. ถ้าประเทศไทยได้นำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้กับสินค้านำเข้า ทางประเทศไทยมีมาตรการชดเชยค่าเสียหายให้กับประเทศผู้ส่งสินค้าออกที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้มาตรการปกป้องได้อย่างไร?

จะมีการชดเชยความเสียหายเมื่อมีการบังคับใช้มาตรการปกป้องเกิน 3 ปี ซึ่งเกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นโดยชัดเจน Absolute Increase ถ้ามีการบังคับใช้ไม่เกินกว่า 3 ปี ก็ไม่ต้องมีการชดเชยแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น ประกาศครั้งแรกตามองค์การการค้าโลก ก็บังคับใช้ได้สี่ปี แต่พอถึงเวลาจริงๆ แล้ว กลับใช้ไม่ถึงตามเวลาที่กำหนดเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการเจรจาชดเชยค่าเสียหาย

ในส่วนของไทยเองนั้น การชดเชยภายใต้ร่าง พรบ. การกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 254x คณะกรรมการจะเป็นผู้พิจารณา

ขอบคุณมากครับคุณคุณอุบล และคุณสุพัฒน์สำหรับการให้สัมภาษณ์และการสละเวลา

ขอบคุณ

ภาคผนวก ข

	การตอบโต้การทุ่มตลาด Anti-Dumping Duties	การตอบโต้การอุดหนุน Countervailing Duties	มาตรการปกป้อง Safeguard Measure
เงื่อนไขในการนำมา บังคับใช้	มีการทุ่มตลาด การทุ่มตลาดนั้นก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ อุตสาหกรรมภายใน มีความเกี่ยวข้องกัน ระหว่างการทุ่มตลาดและ ความเสียหายที่เกิดขึ้น	เมื่อมีความเชื่อว่าการใช้ มาตรการช่วยอุดหนุน สินค้าก่อให้เกิดความเสียหาย อย่างร้ายแรงต่อ ผลประโยชน์ทางการค้า ของประเทศอื่นๆ การไต่สวนต้องพิสูจน์ว่า การช่วยอุดหนุนสินค้า นำเข้าก่อให้เกิดความ เสียหายหรือไม่	เมื่อการไต่สวนได้พิสูจน์ ว่าการนำเข้าสินค้าที่ เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดหรืออาจ ก่อให้เกิดความเสียหาย อย่างรุนแรงต่อ อุตสาหกรรมภายในซึ่ง ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันอย่าง มากกับสินค้านำเข้า
การใช้มาตรการ	เก็บภาษีตอบโต้เท่าที่ จำเป็นเพื่อชดเชยความ เสียหาย การเยียวยาสามารถทำได้ โดยการเก็บภาษีเพิ่มตาม จำนวนที่มีการทุ่มตลาด	เก็บภาษีตอบโต้เท่าที่ จำเป็นเพื่อเยียวยาความ เสียหาย การเยียวยาสามารถทำได้ โดยการเก็บภาษีเพิ่มตาม จำนวนที่รัฐอุดหนุน	กระทำได้ในรูปของการ ขึ้นภาษีศุลกากรและจำกัด จำนวนการนำเข้าหรือ โควต้า การเยียวยามีความยืดหยุ่น มากกว่า
ระยะเวลาการใช้	ไม่เกินห้าปี แต่อาจขยาย ได้ถ้าเจ้าพนักงานผู้มี อำนาจเห็นว่าการเลิกเก็บ จะทำให้มีการทุ่มตลาด และเกิดความเสียหายอีก สามารถที่จะถูกใช้ได้ ตลอดไป ถึงแม้จะมีการ ทบทวนทุกห้าปี	ไม่เกินห้าปี แต่ขยายได้ถ้า อุตสาหกรรมภายในร้อง ขอหรือเจ้าพนักงานผู้มี อำนาจพิจารณา สามารถที่จะถูกใช้ได้ ตลอดไป ถึงแม้จะมีการ ทบทวนทุกห้าปี	ไม่เกินแปดปี (หรือไม่ เกินสิบสำหรับประเทศ กำลังพัฒนา) โดยปกติ มี ระยะเวลาที่สั้นกว่า - 3 ปี เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความ จำเป็นที่จะต้องให้ ค่าชดเชย
ลักษณะ	เพื่อที่ตอบโต้การปฏิบัติ ทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม	เพื่อที่ตอบโต้การปฏิบัติ ทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม	ไม่มีประเด็นว่าด้วยความ ไม่เป็นธรรม

	การตอบโต้การทุ่มตลาด Anti-Dumping Duties	การตอบโต้การอุดหนุน Countervailing Duties	มาตรการปกป้อง Safeguard Measure
ความคล้ายคลึงกัน	มีการร้องให้ดำเนินการได้ สวน โดยอุตสาหกรรม ภายใน เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่ เพิ่มขึ้น จำเป็นต้องมีพิสูจน์ถึงความ เสียหายที่เกิดขึ้นกับ อุตสาหกรรมภายในใน ระดับหนึ่ง	มีการร้องให้ดำเนินการได้ สวน โดยอุตสาหกรรม ภายใน เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่ เพิ่มขึ้น จำเป็นต้องมีพิสูจน์ถึงความ เสียหายที่เกิดขึ้นกับ อุตสาหกรรมภายในใน ระดับหนึ่ง	มีการร้องให้ดำเนินการได้ สวน โดยอุตสาหกรรม ภายใน เกิดจากการนำเข้าสินค้าที่ เพิ่มขึ้น จำเป็นต้องมีพิสูจน์ถึงความ เสียหายที่เกิดขึ้นกับ อุตสาหกรรมภายในใน ระดับหนึ่ง

ภาคผนวก ฅ

ประกาศกระทรวงพาณิชย์
ว่าด้วยการกำหนดมาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น
พ.ศ. 2562

เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในให้ไม่เกิดความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น
ภายใต้พันธกรณีตามความตกลงเบื้องต้นและการปกป้องขององค์การการค้าโลก อาศัยอำนาจ
ตามความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการส่งออกนอกนอกราชอาณาจักรและการนำเข้าในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์โดยอนุมัติคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริตแห่งชาติ

ข้อ 1 ประกาศนี้ให้เรียกว่า "ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการ
ปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. 2562"

ข้อ 2 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในประกาศนี้

3.1 "มาตรการปกป้อง" หมายความว่า มาตรการที่กำหนดขึ้น โดยอาศัยอำนาจ
ตามพระราชบัญญัติการส่งออกนอกนอกราชอาณาจักรและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522
เพื่อป้องกันความเสียหายอันเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น เช่น การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษ
ในการนำเข้า การจำกัดปริมาณนำเข้า

3.2 "การนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น" หมายความว่า การนำเข้าในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้าที่เพิ่มขึ้นกว่าในปริมาณหรือมูลค่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

3.3 "ความเสียหาย" หมายความว่า ความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในซึ่งมี
อุตสาหกรรมภายในที่เกี่ยวข้องก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในซึ่งมี
เกี่ยวข้อง

3.4 "อุตสาหกรรมภายใน" หมายถึง ผู้ผลิตสินค้าหรือบริการที่ผลิตขึ้นที่
ซึ่งต่างกับโดยทั่วไปในประเทศทั้งหมด หรือผู้ผลิตสินค้าและบริการที่ผลิตขึ้นที่ซึ่งต่างกับโดยทั่วไป
ในประเทศ ซึ่งผลิตขึ้นรวมทั้งในส่วนเป็นสัดส่วนใหญ่ของผลผลิตรวมของประเทศ ทั้งนี้

"สินค้าหรือบริการ" หมายความว่า สิ่งที่มีลักษณะเหมือนกัน
ทุกประการ หรือลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับสินค้าเข้า

3.5 "ผู้มีส่วนได้เสีย" หมายความว่า

3.5.1 ผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกสินค้าที่อยู่ในต่างประเทศ หรือสหภาพการค้า
หรือสมาคมการค้าที่มีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตหรือเป็นผู้ส่งออกสินค้า

3.5.2 รัฐบาลของประเทศผู้ส่งออก

3.5.3 ผู้นำเข้าหรือผู้ผลิตในประเทศซึ่งสินค้าหรือบริการที่ผลิตขึ้นที่ซึ่งต่างกับโดย
ซึ่งต่างกับโดยทั่วไปในประเทศที่มีการค้าที่มีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้นำเข้าหรือผู้ผลิตสินค้า

3.5.4 บุคคลที่กรมการค้าต่างประเทศเห็นควรรักษาในฐานะผู้มีส่วนได้เสีย

3.6 "คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาการปกป้อง

ข้อ 4 การยื่นคำร้องขอได้ไต่สวนเพื่อพิจารณาว่ากรมการค้าต่างประเทศมีอำนาจพิจารณา
คำร้องขอ

4.1 อุตสาหกรรมภายในอาจยื่นคำร้องขอเป็นกรณีฉุกเฉินตามแบบที่กำหนดต่อ
กรมการค้าต่างประเทศ ขอให้ไต่สวนเพื่อพิจารณาว่ากรมการค้าต่างประเทศมีอำนาจพิจารณา
คำร้องขอที่ตนยื่น และขอให้ไต่สวนความเสียหาย

การยื่นคำร้องขอตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นเอกสิทธิ์ตามกฎหมายที่แสดงไว้เป็นการ
นำเข้าสู่ศาลที่ตนยื่น มีความเสียหายเกิดขึ้นต่ออุตสาหกรรมภายใน และมีความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็น
เป็นผลมาจากผู้นำเข้าที่ตนยื่นประกอบคำร้องขอ

หากกรมการค้าต่างประเทศเห็นว่าคำร้องขอดังกล่าวเป็นไปตามที่ระบุใน
สองวรรคก่อนให้ดำเนินการไต่สวนต่อไป

4.2 ในกรณีที่เป็นการยื่นคำร้องขอตาม 4.1 ยี่สิบกรมการค้าต่างประเทศเห็นว่า
มีการนำเข้าสู่ศาลที่ตนยื่นและวินิจฉัยว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นต่ออุตสาหกรรมภายใน
และความเสียหายนั้นเป็นผลมาจากผู้นำเข้าที่ตนยื่นที่ดำเนินการไต่สวนได้

ข้อ 5 การไต่สวน

ไต่สวนการค้าต่างประเทศดำเนินการไต่สวน ดังนี้

5.1 ประเภทไต่สวนในการพิจารณาการขอพิจารณาหรือโดยวิธีใดที่เป็นส่วนรวม
สามารถขอ โดยระบุสินค้าเข้า สินค้าที่ตนยื่น ชัยภูมิของสินค้าที่ตนยื่น และวันที่ผู้มีส่วน
ได้เสียขอการไต่สวน

5.2 ในระหว่างการพัฒนา ให้รวมการดำเนินงานประเทศเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วน
ได้ส่วนเกี่ยวข้อง เอกชน และแสดงความคิดเห็นกับชุมชนหรือในเชิงทำเรื่องหรือข้อเสนอ
ของอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยเฉพาะในประเด็นที่ว่าทำเรื่องขอให้ได้ส่วนนั้นเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน
หรือไม่

ข้อมูลโดยสภาพเป็นข้อมูลลับหรือเป็นข้อมูลที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ขอให้เปิดเผย
ความลับ และเปิดเผยที่รับไม่ได้ ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นต้นว่าเป็นความลับ เว้นแต่จะได้รับความ
ยินยอมจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการมีรายการให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทำข้อสรุปของข้อมูลในลักษณะ
ที่ไม่เป็นความลับก็ได้ หากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ยินยอมให้ทำข้อสรุปในลักษณะที่ไม่เป็นความลับได้
ก็ให้ในขณะข้อมูลไว้ด้วย

ในการมีที่เห็นว่า ค่าของข้อมูลเป็นความลับนั้นไม่มีเหตุผลเพียงพอและ
ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ยินยอมจะให้เผยแพร่หรือเปิดเผยเป็นการทั่วไปหรือในรูปแบบของข้อสรุป
จะไม่ทำข้อมูลนี้เผยแพร่จนกว่าการพิจารณาได้ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ว่าเป็นต้นในจำนวนแหล่งข้อมูล
ที่เป็นหรือว่าเป็นข้อมูลที่ถูกถือ

5.3 การพิจารณาว่าสามารถนำเข้าสู่พื้นที่ที่ขึ้นได้เพื่อให้เกิดความเสียหายหรือไม่
ให้พิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะดังต่อไปนี้

- 5.3.1 สัทธิและบริบทการกระทำของพื้นที่นำเข้าสู่
- 5.3.2 ส่วนแบ่งค่าของพื้นที่นำเข้าสู่ที่เพิ่มขึ้น
- 5.3.3 การเปลี่ยนแปลงของระดับการขยาย
- 5.3.4 ผลผลิต
- 5.3.5 ผลกระทบ
- 5.3.6 ทำสิ่งการถือสิทธิ์ไว้
- 5.3.7 ค่าใช้ วัสดุ
- 5.3.8 การจ้างงาน

5.4 การพิจารณาความเสียหายรวม 5.5 จะถือเป็นที่ยอมรับว่าเป็นผลมา
จากการนำเข้าสู่พื้นที่ที่ขึ้น โดยจะพิจารณาจากปริมาณความเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องจากสาเหตุอื่น
นอกเหนือจากการนำเข้าสู่พื้นที่ที่ขึ้นแล้ว จะนำความเสียหายส่วนนี้มาใช้ในการพิจารณาได้

5.6 พหุผลการใช้ทรัพยากรรัฐ: การนำเข้าสู่พื้นที่ที่ขึ้นได้เพื่อให้เกิดความ
เสียหาย ให้รวมการดำเนินงานประเทศซึ่งมีการดำเนินงานแสดงความคิดเห็นต่อสภาผู้แทน
พิจารณารวมถึงภัย หรือวิธีอื่นที่ช่วยบรรเทา และความเป็นไปของมาตรการป้องกันที่ควร
กำหนดขึ้นก่อนให้เสนอให้คณะกรรมการพิจารณาสำหรับการต่อไป

5.6 หากผลการสำรวจปรากฏว่า การนำสินค้าที่เกินขึ้นมิได้ก่อให้เกิดความเสียหาย ให้กรมการค้าต่างประเทศพิจารณาสั่งการในส่วน

57

5.7 มาตรการปิดล้อมที่จะกำหนดขึ้นมิได้ใช้บังคับกับสินค้าที่นำเข้ามาโดยผิดเงื่อนไข ณแหล่งที่มีการลงสินค้า และใช้บังคับไปตามลักษณะที่ระบุไว้ในข้อต่อไปนี้

5.8 ให้ใช้เข้าเป็นเงื่อนไขเพื่อป้องกันหรือกำจัดความเสียหายและเพื่อให้อุตสาหกรรมภายในมีระยะเวลาในการปรับตัว

เพื่อประโยชน์ของการปฏิบัติหน้าที่ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ให้อุตสาหกรรมภายในมีสิทธิที่จะขอใช้โควตาในส่วนที่เกินจากปริมาณที่ขึ้นต่อกรมการค้าต่างประเทศ ภายในกำหนดสามเดือน นับตั้งแต่วันที่ประกาศใช้มาตรการปิดล้อม

5.9 ในกรณีที่ใช้มาตรการในการจำกัดปริมาณการนำเข้า จะคิดไม่ทำให้ปริมาณการนำเข้าลดลงต่ำกว่าปริมาณการนำเข้าที่ผูกพัน เว้นแต่จะเป็นที่ปรากฏโดยชัดแจ้งว่าเป็นความจำเป็นเพื่อจำกัดปริมาณการนำเข้าที่เกินกว่าปริมาณที่กำหนดไว้โดยความเสียหาย

ปริมาณการนำเข้าที่ส่วนกลางวรรคหนึ่ง ให้ใช้สิทธิปริมาณการนำเข้าของปีต่อหน้า 3 ปีเป็นเกณฑ์ หากไม่มีการนำเข้าของปีต่อหน้า 3 ปี ให้ใช้สิทธิปริมาณการนำเข้าที่ผูกพัน

5.10 ในกรณีที่ใช้วิธีการจัดสรรปริมาณการนำเข้า จะใช้วิธีการที่ควรลดการจัดสรรส่วนแบ่งปริมาณการนำเข้ากับประเทศผู้ส่งออกที่มีปริมาณการส่งออกมากที่สุดเท่าที่ไม่สามารถสร้างความสมดุลได้ ก็ใช้จัดสรรปริมาณการนำเข้าของประเทศผู้ส่งออกตามสัดส่วนของปริมาณหรือมูลค่าของสินค้านำเข้าที่นำเข้าก่อนหน้าในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่สามารถ

พบปริมาณการนำเข้าสินค้าประเภทประเทศใดที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่ไม่ได้สัดส่วนกับปริมาณการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นทั้งหมดนั้น จะไม่ทำเป็นสหภาพการค้ากับประเทศใดหรือประเทศใดประเทศหนึ่งเพื่อดำเนินการให้สิทธิในปริมาณที่ควรลดการจัดสรรจากการปิดล้อม

5.11 สิทธิในการการปิดล้อมอาจใช้บังคับกับสินค้าที่ขึ้นสู่ส่วนใดจากประเทศที่นำสินค้าเข้ามา รวมทั้งการนำเข้าจากประเทศใดที่ไม่เกินร้อยละ 3 ของปริมาณการนำเข้ารวมของสินค้านั้น แต่ทั้งนี้สินค้าที่นำเข้ามาประเทศใดที่ถึงต้นกำเนิดตามสัดส่วนของการนำเข้าไม่เกินร้อยละ 3 นั้น รวมถึงสินค้าที่นำเข้าจากประเทศใดที่ไม่เกินร้อยละ 3 ของปริมาณการนำเข้ารวมของสินค้านั้น

6

ในการนี้ที่การบังคับใช้หรือขยายเวลาการบังคับใช้มาตรการปกป้อง และ
จำเป็นต้องทำความเข้าใจความตกลงกับประเทศคู่ส่งออกรับได้รับผลกระทบจากการใช้มาตรการดังกล่าว
เพื่อตรวจทำเป็นหมายเหตุการค้าที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามหลักการเป็นความตกลงเรื่อง
มาตรการปกป้อง ใช้กรรมการค้าต่างประเทศดำเนินการเสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา
เพื่อดำเนินการต่อไป

ข้อ 9 เมื่อมีประกาศห้ามมาตรการปกป้องออกบังคับใช้หรือเมื่อพิจารณาให้ยุติการ
ไต่สวน ใช้กรรมการค้าต่างประเทศเสนอเหตุผลการใช้มาตรการหรือขยายระยะเวลาบังคับใช้หรือให้มีการ
ไต่สวนตามที่เป็นสมควรให้สามารถขยายความเป็นการค้าต่อไป

ข้อ 10 การขยายมาตรการปกป้อง

ในการนี้มาตรการปกป้องมีผลบังคับใช้เกินกว่า 3 ปี ให้กรรมการค้าต่างประเทศ
พิจารณาความจำเป็นในการบังคับใช้มาตรการดังกล่าว โดยต้องดำเนินการเบื้องต้นไปจนถึงหนึ่ง
ของระยะเวลาที่บังคับใช้มาตรการเป็น และหากเห็นสมควรผ่อนคลายนหรือยกเลิกมาตรการนั้น
ให้เสนอคณะกรรมการพิจารณาเพื่อดำเนินการต่อไป

ข้อ 11 คณะกรรมการ

11.1 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการพิจารณามาตรการ
ปกป้อง" ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงพาณิชย์เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง
ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (แต่กระทรวงอุตสาหกรรม) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย
อธิบดีกรมการค้าภายใน อธิบดีกรมเศรษฐกิจพาณิชย์ และผู้ทรง
คุณวุฒิจำนวนหนึ่งคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิความระมัดระวัง ให้แต่งตั้งจากบุคคลซึ่งมี
ความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เศรษฐศาสตร์ การบัญชี นิติศาสตร์
การอุตสาหกรรมและสหกรณ์

ให้อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศแต่งตั้งข้าราชการของกรมการค้าต่างประเทศ
เป็นเลขานุการ และผู้ช่วยเลขานุการ

11.2 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์มาตรการปกป้องตามประกาศนี้
- (2) ให้ความเห็นชอบในความสัมพันธ์ความตกลงกับประเทศคู่ส่งออกลาน
ประกาศนี้
- (3) ปฏิบัติการอื่นตามที่บัญญัติไว้ในประกาศนี้ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

11.3 การรวมการคุ้มครองผู้บริโภคที่วางตำแหน่งตราจดทะเบียน

ในวาระเริ่มแรกเมื่อครบสองปีให้กรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจากตำแหน่งเป็นจำนวนสามในเจ็ดของจำนวนกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งหมดโดยวิธีจับสลาก และเมื่อครบสองปีให้กรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในจำนวนที่เหลือจากการจับสลากออกเมื่อครบสองปีแรกออกจากตำแหน่งเป็นจำนวนหนึ่งในสองของจำนวนดังกล่าวโดยวิธีจับสลาก และให้ถือว่าการออกจากตำแหน่งของกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยวิธีจับสลากเป็นการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ

11.4 บทบาทหน้าที่ของกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในภาคพื้นท้องที่

- (1) ทราบ
- (2) ควบคุม
- (3) ควบคุมการโฆษณา โดยเฉพาะการโฆษณาที่เป็นเท็จ บกพร่อง หรือไม่ถูกต้องตามที่ควรจะเป็น
- (4) คุ้มครองผู้บริโภคจากอันตรายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เว้นแต่ในกรณีที่เกิดเหตุโดยประมาท หรือความผิดพลาด
- (5) ฝึกอบรมอาสาสมัคร หรือคนสมัครใจให้ทราบถึงสิทธิ
- (6) ฝึกอบรมอาสาสมัคร

11.5 ในกรณีที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภควางตำแหน่งตามวาระให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคคนใหม่ เว้นแต่การที่กรรมการอยู่ในตำแหน่งของกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ครบกำหนดหรือพ้นจากตำแหน่งโดยวิธีจับสลาก จะไม่ดำเนินการแต่งตั้งให้ให้กรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้ดำเนินการแต่งตั้งแทนตามวาระตามตำแหน่งที่ว่าง

11.6 การประชุมของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคสามารถประชุมโดยวิธีออกคำสั่งหรือคำสั่งกรรมการทั้งหมดจะเป็นคำสั่งประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่หาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือผลเป็นเด็ดขาด กรรมการคนหนึ่งที่มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงส่วนใหญ่ไม่ปรารถนาในที่ประชุมออกเสียงหนึ่งซึ่งอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ถ้ามีความเห็นแย้งใช้บังคับความเห็นแย้งของเสียงหนึ่งเหนือเสียงหนึ่งในการประชุมด้วย แต่การที่ความเห็นแย้งของเสียงหนึ่งในทำนองนี้จะไม่

8

11.7 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง
คณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการได้

ข้อ ๑๒ เพื่อเป็นการดำเนินการเพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและบรรเทาผลกระทบ
สำหรับประเทศประธานงานกับชาวต่างชาติให้รวดเร็ว เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามหลักการที่
กล่าวถึงความตกลงเรื่องมาตรการป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากความตกลงองค์การการค้าโลก
โดยฉับพลัน

ข้อ ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ มีอำนาจตามประกาศฉบับนี้

ประกาศ ณ วันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2542

สุชาติ พานิชกิจ
สุชาติ พานิชกิจ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

ประกาศกระทรวงพาณิชย์

ว่าด้วยการกำหนดมาตรการป้องกันการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๘

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการป้องกันการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อให้ครอบคลุมถึงการดำเนินการและกำหนดมาตรการป้องกันที่กำหนดไว้ในความตกลงการค้าเสรีหรือความตกลงอื่นในลักษณะเดียวกันที่ประเทศไทยมีข้อผูกพันตามความตกลงนั้น แล้วแต่กรณี นอกเหนือจากพันธกรณีตามความตกลงภายใต้องค์การการค้าโลก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์โดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศกระทรวงพาณิชย์ ว่าด้วยการกำหนดมาตรการป้องกันการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความใน ๓.๑ ของข้อ ๓ แห่งประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการป้องกันการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“๓.๑ “มาตรการป้องกัน” หมายความว่า มาตรการที่กำหนดขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อป้องกันความเสียหายอันเกิดจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น เช่น การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในการนำเข้า การจำกัดปริมาณการนำเข้า หรือมาตรการป้องกันอื่นตามที่กำหนดไว้ในความตกลงการค้าเสรีหรือในความตกลงอื่นในลักษณะเดียวกันที่ประเทศไทยมีข้อผูกพันตามความตกลงนั้น แล้วแต่กรณี”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖ แห่งประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการกำหนดมาตรการป้องกันการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ ภายใต้บังคับข้อ ๘/๑ มาตรการปกป้องที่จะกำหนดขึ้น ให้ใช้บังคับกับสินค้าที่นำเข้า โดยไม่คำนึงถึงแหล่งที่มาของสินค้า และให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๖.๑ ให้ใช้เท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือบำบัดความเสียหายและเพื่อให้อุตสาหกรรมภายใน มีระยะเวลาในการปรับตัว

เพื่อประโยชน์แห่งการปฏิบัติและดำเนินการให้เป็นไปตามเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ให้ อุตสาหกรรมภายในที่อื่นทำร้องขอให้ได้สวนจัดทำแผนการปรับตัวขึ้นต่อกรมการค้าต่างประเทศ ภายในกำหนดเวลาสามเดือนนับตั้งแต่วันประกาศใช้มาตรการปกป้อง

๖.๒ ในกรณีที่ใช้มาตรการจำกัดปริมาณการนำเข้า จะต้องไม่ทำให้ปริมาณการนำเข้าลดลง ต่ำกว่าปริมาณการนำเข้าที่ผ่านมา เว้นแต่จะเป็นที่ปรากฏโดยแจ้งชัดว่ามีความจำเป็นที่ต้องจำกัด ปริมาณการนำเข้าให้ลดลงกว่าเดิมจึงจะป้องกันหรือแก้ไขความเสียหายได้

ปริมาณการนำเข้าที่ผ่านตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้สถิติปริมาณการนำเข้า เฉลี่ยย้อนหลัง สามปีเป็นเกณฑ์ หากไม่มีการนำเข้าย้อนหลังถึงสามปี ให้ใช้สถิติปริมาณการนำเข้าเท่าที่มีอยู่

๖.๓ ในกรณีที่ใช้วิธีการจัดสรรปริมาณการนำเข้า จะใช้วิธีการทำความตกลงจัดสรรส่วนแบ่ง ปริมาณการนำเข้ากับประเทศผู้ส่งออกรายที่มีปริมาณการส่งออกมากพอควรก็ได้ หากไม่สามารถ ทำความตกลงได้ ก็ให้จัดสรรปริมาณการนำเข้าแก่ประเทศผู้ส่งออกตามสัดส่วนของปริมาณหรือมูลค่า ทั้งหมดของสินค้านำเข้านั้นที่นำเข้าก่อนหน้านี้นี้ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่เหมาะสม

หากปริมาณการนำเข้าสินค้าจากประเทศใดได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ไม่ได้สัดส่วนกับปริมาณ การนำเข้ารวมซึ่งสินค้านั้นที่เพิ่มขึ้น จะไม่ดำเนินมาตรการตามที่กำหนดในวรรคหนึ่งก็ได้ แต่ทั้งนี้ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามพันธกรณีความตกลงเรื่องมาตรการปกป้อง

๖.๔ มิให้นำมาตรการปกป้องมาบังคับใช้กับสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศที่กำลังพัฒนา ทรายเท่าที่ส่วนแบ่งการนำเข้าจากประเทศนั้นมีไม่เกินร้อยละสามของปริมาณการนำเข้ารวมซึ่งสินค้านั้น แต่ทั้งนี้สินค้านำเข้าจากประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายที่มีส่วนแบ่งการนำเข้าไม่เกินร้อยละสามนั้น รวมกันแล้วต้องมีปริมาณไม่เกินร้อยละเก้าของปริมาณการนำเข้ารวมซึ่งสินค้านั้น

ข้อ ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๘/๑ แห่งประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วย การกำหนด มาตรการปกป้องการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น พ.ศ. ๒๕๔๒

หน้า ๑๒
เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๖ ง ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ มกราคม ๒๕๕๘

“ข้อ ๘/๑ ให้ใช้หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้ ในกรณีที่เป็นการค้าขาย
เพื่อพิจารณากำหนดมาตรการปกป้องตามที่กำหนดในความตกลงเขตการค้าเสรีหรือความตกลงอื่น
ในลักษณะเดียวกันที่ประเทศไทยมีข้อผูกพันตามความตกลงนั้น แล้วแต่กรณี

(๑) ในกรณีที่หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการและกำหนดมาตรการ
ปกป้องตามความตกลงนั้นแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในประกาศนี้ ให้กรมการค้าต่างประเทศ
ดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ในความตกลงนั้น แล้วแต่กรณี

(๒) มาตรการปกป้องที่จะกำหนดขึ้นให้ใช้บังคับเฉพาะกับสินค้าที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศ
ตามความตกลงนั้น แล้วแต่กรณี

(๓) หากมาตรการปกป้องที่จะกำหนดขึ้นเป็นมาตรการเกี่ยวกับภาษีศุลกากร ไม่ว่าจะ
เป็นมาตรการชั่วคราวหรือไม่ก็ตาม ให้กระทรวงพาณิชย์ส่งเรื่องให้กระทรวงการคลังดำเนินการตามอำนาจ
หน้าที่ต่อไป”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

สมคิด จาตุศรีพิทักษ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์